

79. møde

Onsdag den 26. april 2006 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

(Spørgetiden).

2) Første behandling af lovforslag nr. L 184:

Forslag til lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v., lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler). (Opfølgning på Undervisningsministeriets styringsanalyse af selveje og taxametersystemet i forbindelse med strukturreformen m.v.).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 29/3 2006).

3) Første behandling af lovforslag nr. L 182:

Forslag til lov om private gymnasieskoler, studenterkurser og kurser til højere forberedelseseksamen (hf-kurser).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 29/3 2006).

4) Første behandling af lovforslag nr. L 183:

Forslag til lov om institutioner for almen gymnasiale uddannelser og almen voksenuddannelse m.v.

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 29/3 2006).

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 112:

Forslag til folketingsbeslutning om minimumsrettigheder for elever i folkeskolen.

Af Majbrit Berlau (EL) m.fl.

(Fremsat 4/4 2006).

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Skatteministeren (Kristian Jensen) har meddelt mig, at han ønsker i henhold til forretningsordens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig:

Redegørelse om oplysninger modtaget i perioden den 21. januar 2005-20. januar 2006 om anvendelsen af reglerne for medarbejderaktieordninger (ligningslovens § 7 H, stk. 1-7). (Redegørelse nr. R 15).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.

Spørgetiden

Spm. nr. S 4204

1) Til udenrigsministeren af:

Rune Lund (EL):

»Vil ministeren sørge for, at alle oplysninger om mistænkte CIA-flys flyvninger og landinger i Danmark oversendes til Europarådets særlige rapporteur, Dick Marty, til brug for dennes undersøgelse?«

Rune Lund (EL):

Begrundelsen for spørgsmålet er, at i Europarådet – det europæiske samarbejde, hvor 46 lande samarbejder primært om menneskerettigheder – foregår der i øjeblikket en undersøgelse vedrørende de såkaldte CIA-fly, som flyver fanger hemmeligt til afhøring under tortur og mishandling, og den undersøgelse vedrører selvfølgelig det luftrum og de lufthavne, der befinder sig i Europarådets 46 medlemslande.

Det er en specialrapporteur, der hedder Dick Marty, som står for undersøgelsen, og han er meget interesseret i at få oplysninger fra alle medlemslandene af Europarådet for at finde ud af, om den slags fly har overfløjet dansk luftrum og er landet i danske lufthavne.

Den konkrete anledning til, at jeg spørger udenrigsministeren om det her, er, at Dick Marty den 31. marts 2006 har sendt et brev til medlem af Folketinget fru Hanne Severinsen fra Venstre og bedt om at få de her oplysninger, og det brev er blevet sendt videre til udenrigsministeren. Så spørgsmålet er: Vil udenrigsministeren sende Dick Marty de oplysninger, der bliver bedt om?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er en helt ny skik at bruge spørgetiden på spørgsmål om, hvorvidt jeg vil svare på et brev fra formanden for Europarådets delegation. Selvfølgelig vil jeg da svare på det brev, det siger da sig selv, men jeg synes, det er en utrolig spild af Folketingets tid at stille mig det spørgsmål, for så kunne man stille spørgsmål om besvarelse af alle breve, der er kommet til alle ministre. Selvfølgelig besvarer vi posten, og vi besvarer det, jeg har fået fra fru Hanne Severinsen. Nogle af svarene er allerede givet i Folketinget, nogle er ikke; de vil blive givet via os fra Transportministeriet. Så naturligvis besvarer vi dem, det er da en selvfølge.

Rune Lund (EL):

Skal det forstås på den måde, at udenrigsministeren vil oversende alle oplysninger om de såkaldte CIA-fly, som har overfløjet dansk luftrum og/eller er landet i danske lufthavne, direkte til Dick Marty?

Grunden til, at jeg spørger, er, at udenrigsministeren endnu ikke, så vidt jeg er bekendt, har svaret Dick Marty på det her brev.

Men er det sådan, det skal forstås, at Dick Marty nu får alle de oplysninger?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Igen synes jeg, at hr. Rune Lunds spørgsmål er et utroligt spild af Folketingets tid.

Fru Hanne Severinsens brev er dateret den 18. april, det er modtaget i Udenrigsministeriet den 20. april, det er i dag den 26. april, og den 21. april stiller hr. Rune Lund spørgsmålet. Dagen efter jeg modtager brevet, mener hr. Rune Lund, at han allerede skal have udenrigsministeren i Folketinget for at svare på, om han vil besvare et brev, som han har fået den 20. april. Det spørger han om den 21. april. Det er jo simpelt hen pjat og spild af Folketingets tid.

Selvfølgelig får fru Hanne Severinsen de svar, fru Hanne Severinsen har bedt om.

Rune Lund (EL):

Jamen grunden til, at jeg måske er en smule utålmodig, er, at regeringen tidligere har været en smule træg i forhold til at oversende de oplysninger. Men jeg er glad for, at udenrigsministeren kan bekræfte over for mig, at alle flynumre på de her CIA-fly, som har overfløjet dansk luftrum og/eller er landet i danske lufthavne, nu vil blive oversendt til Dick Marty direkte fra den danske udenrigsminister. Jeg takker for svaret, det var dejligt at høre.

Det er lidt interessant, for udenrigsministeren har jo ikke tidligere villet oversende oplysninger om de fly. Vi havde bl.a. en debat her i Folketingssalen den 1. marts 2006 om oversendelse af de her oplysninger til Europarådet, og da sagde udenrigsministeren en masse ting, bl.a. at jeg var arrogant, fordi jeg blev ved med at spørge, og at udenrigsministeren ikke ville ulejlig Europarådet med den slags oplysninger. Men jeg er da glad for, at udenrigsministeren nu tilsyneladende har fundet ud af, at det nok er det smarteste at sende oplysningerne over til Europarådet, og det takker jeg for.

Kl. 13.05

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen som medspørger.

Frank Aaen (EL):

Hvorfor svarer udenrigsministeren ikke? Der er jo stillet det helt enkle spørgsmål, om udenrigsministeren nu – i modsætning til tidligere – vil oversende alle de oplysninger, regeringen har. Det drejer sig ikke bare om, hvorvidt man vil svare på brevet – det går jeg ud fra at man vil – men kan vi få det helt enkle svar, at selvfølgelig vil regeringen oversende alle de oplysninger, den har?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg har jo svaret. Jeg har jo præcis stået og svaret, at fru Hanne Severinsen får svar på de spørgsmål, der er stillet i brevet, og de spørgsmål stilles jo til transportministeren.

Det er jo sådan, at Enhedslisten har en utrolig kærlighed til udenrigsministeren, og den takker jeg meget for, men nu handler det altså om luftrummet, og det sorterer under transportministeren. Jeg sender så brevet videre fra Europarådets formand, fru Hanne Severinsen, til transportministeren og sender svaret tilbage igen.

Hvis man vil have yderligere svar om noget, der foregår i dansk luftrum, kunne Enhedslisten

måske – nu har de fået det at vide siden juli måned – stille spørgsmålene, hvor svarene gives. Jeg videresender dem.

Frank Aaen (EL):

Jeg kan ikke forstå, at udenrigsministeren er så irriteret, for det er jo en vigtig sag. Og jeg har da forstået, at regeringen og Enhedslisten er fuldstændig enige i, at det her skal undersøges, at der skal gøres noget ved det, og at den trafik skal stoppes og afsløres. Så jeg kan ikke forstå den utilfredshed, der lyser ud af udenrigsministeren.

Jeg vil da bare sige, at vi stadig væk har en lang række spørgsmål liggende hos transportministeren om flynumre; om, hvad flyene har lavet; om de er landet i Grønland; om de er landet i Danmark; en lang række oplysninger, som vi, på trods af at der er gået uger, mange uger, lang tid ud over den normale frist, stadig væk ikke har fået svar på.

Så jeg går ud fra, at det her også vil fremskynde svarene fra transportministeren, så de kan indgå i den samlede besvarelse til fru Hanne Severinsen.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg beklager da meget, hvis jeg virker lidt irriteret og træt af Enhedslisten, men det er med god grund, for Enhedslisten har stillet de samme spørgsmål siden juli måned og har fået de samme svar siden juli måned og får det en gang til.

I dag har man så spurgt – hvilket jeg synes er fantastisk – om jeg agter at besvare et brev, som jeg har modtaget den 20. april. Det spørgsmål stiller man den 21. april. Jeg synes, det er helt fantastisk at ulejlige Folketinget på den måde. Jeg har svaret ja, og der bliver svaret.

Formanden:

Så er det hr. Rune Lund for et afsluttende spørgsmål.

Rune Lund (EL):

Jeg troede, jeg havde fået det svar, jeg ville have, i første omgang. Nu er jeg ikke rigtig sikker længere.

Udenrigsministeren siger, at udenrigsministeren vil sende det videre til transport- og energiministeren. Betyder det så, at udenrigsministeren garanterer, at transport- og energiministeren leverer de ønskede oplysninger til Europarådet? Det er jo en lidt tung proces det her.

Lige fra starten af har det været sådan, at udenrigsministeren og andre medlemmer af regeringen har været utrolig tilbageholdende, når Enhedslisten har stillet gentagne spørgsmål om de her ting. Det har hele tiden været sådan, at regeringen har sagt: Jamen vi vil ikke lave en undersøgelse af de her ting, vi må lade Enhedslisten stille spørgsmål om de her ting i Folketinget. Det har vi så gjort, og jeg kan ikke forstå, hvorfor udenrigsministeren bliver så irriteret.

Nu har vi så stillet spørgsmål om de her oplysninger, og for lige at være helt sikker, jeg gerne spørge: Betyder det så, at de oplysninger helt sikkert vil blive sendt til Dick Marty, Europarådets rapporteur, om de her torturfly, som bliver drevet af CIA?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg ved godt, at hr. Rune Lund ikke hører til de hurtigste hoveder i Folketinget. Det er beklageligt, men det er der jo ikke noget at gøre ved.

Jeg har jo prøvet at forklare, at disse flynumre har udenrigsministeren ikke noget som helst at gøre med. Hvis flyene har fløjet over dansk territorium, er det transportministeren, der kan give oplysningerne. Hvorfor stiller hr. Rune Lund dog ikke spørgsmålene der? Men i sin ivær efter at komme i Folketingssalen, hvad jeg da godt kan forstå, det er et dejligt sted at være, så skriver han til mig den 21. april om et brev, jeg har fået den 20. april, og spørger, om jeg vil besvare det. Og der har jeg her den 26. april meddelt, at det besvarer jeg selvfølgelig, men materialet skal komme fra transportministeren.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4202

2) Til finansministeren af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at Velfærdskommissionens beregninger, der ligger til grund for regeringens forslag om bl.a. at forhøje efterløns- og pensionsalderen, forudsætter mere end en fordobling af det private forbrug frem til 2041, og at det finansieringsproblem, som hænger sammen med den demografiske udvikling, kan løses ved at begrænse væksten i det private forbrug en smule for i stedet at bruge pengene på velfærd, efterløn m.v., dvs. ved at rykke lidt på balancen mellem væksten i offentligt og privat forbrug?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da regeringen fremlagde sit forslag til velfærdsforringelser her for nylig – af økonomi- og erhvervsministeren – fremgik det endnu en gang, at vi i forbindelse med udvikling af fremtidens velfærd skulle have et finansieringsproblem, og at det finansieringsproblem angiveligt skulle bervirke, at vi var nødt til at lave det, som i regeringens sprogbog hedder justeringer af velfærden for at fremtidssikre den.

Kl. 13.10

I den forbindelse kunne jeg godt tænke mig at høre fra finansministeren, om ikke det er rigtigt, at det finansieringsproblem udelukkende er et spørgsmål om, hvorvidt den velstandsstigning, vi kan se frem til frem mod 2040, udelukkende skal gå til privatforbrug, eller om den også kan bruges delvis til at finansiere det offentlige forbrug i 2040, og at det derfor ikke er økonomiske argumenter, der gør, at det er nødvendigt med de forslag til velfærdsforringelser, som ligger i regeringens udspil.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil lige sige, at udspillet er baseret på, at så vel den offentlige services som de private husholdningers økonomi forbedres på samme tidspunkt.

Så vil jeg også gerne sige, at det, der ligger i forslaget, er, at vi i den periode har den samme vækst i udgifterne i det offentlige som i det private. Altså, den opsplitning sikrer i virkeligheden, at der er parallelitet med de forslag, som regeringen har lagt frem, og det gælder nøjagtig det, der ligger i Velfærdskommissionens beregninger, og det grundlag, der ligger for regeringens udspil.

Det er rigtigt, som der også står, at det betyder, at de private husholdninger i kroner og øre vil have dobbelt så meget til rådighed i 2040 som i dag. Men der er parallelitet i væksten. De har altså den samme andel af hele bruttonationalproduktet målt i løbende priser. Det forskydes ikke med det forslag, vi har.

Så spørges der, om man ikke ved at lade være med at gøre noget kunne flytte det og alligevel løse problemet, i og med at udgifterne stiger i det offentlige, fordi der bliver flere ældre, hvis man har samme fratrædelsestidspunkt fra arbejdsmarkedet – kunne man ikke løse det på en anden måde? Jo, det er klart. Det er jo også det, der fremgår, at det kunne man gøre ved at hæve skatten.

Men der er det jo så, at regeringen ikke ønsker at hæve skatten. Vi mener jo, at de samlede skatter i Danmark er høje nok. Men det er klart, at man kunne vælge en anden vej og hæve skatten. Det betyder så, at der er mindre velfærd for danskerne. Det, vi foreslår, er, at der på samme tid er vækst i den offentlige service, og at der er vækst i økonomien for borgerne.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jo, men jeg tror bare, at vi så bliver nødt til at sætte tal på, for at man kan illustrere, hvad det er for en udvikling, vi har med at gøre.

Lad os f.eks. tage en typisk LO-familie i 2040. Hvor den i dag har 333.000 kr. til sig selv, vil den så i 2040 med den velstandsstigning, der er, have 738.000 kr. til sig selv til privatforbrug – altså forbrug til flere biler, flere mobiltelefoner, flere køleskabe, flere samtalekøkkener osv. osv. Hvis man bruger noget af den velstandsstigning ikke bare til flere biler og flere mobiltelefoner, men også til bedre velfærd til glæde for bl.a. dem, der skal gå på efterløn, eller for dagpengemodtagere osv., så vil de stadig væk kunne have en fordobling, altså 666.000 kr. til sig selv til øget forbrug. Der vil jeg bare have slået fast, om ikke det er rigtigt.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, det er for så vidt rigtigt, men man skal bare ikke se bort fra, at det, vi samtidig gør, er, at vi øger det samlede nominelle forbrug i den offentlige sektor fuldstændig parallelt til stigningen i de private økonomier. Det er jo ikke sådan, at det entydigt er den private del, der får et løft – det gør den offentlige også, målt i kroner og øre i løbende priser.

Men man kan selvfølgelig have et synspunkt om, at man vil flytte endnu mere over til offentligt forbrug i forhold til det, de private husholdninger råder over. Det er jo en ærlig sag. Det er jo det, som politik også drejer sig om: Hvordan ønsker man at fordele det?

Men det, der grundlæggende ligger bag regeringens forslag, er jo, at ved at rykke fratrædelsestidspunktet øger man alene af den grund den samlede velfærd. Altså, der er endnu mere til rådighed. Og det, at man rykker fratrædelsestidspunktet, betyder jo ikke, at husholdningerne får mindre. Den løsning at være længere på arbejdsmarkedet betyder, at man har mere i løn at råde over, end hvis man var gået på efterløn eller gået på folkepension.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Vi vender under det næste spørgsmål tilbage til spørgsmålet om at være længere på arbejdsmarkedet, for jeg synes, det er rigtig glimrende, hvis folk får mulighed for at være længere på arbejdsmarkedet.

Men jeg forstod på ministerens svar, at det står i direkte modstrid til det, som beskæftigelsesministeren har sagt til Børsen den 16. februar 2004, hvor han forklarer regeringens politik ud fra to grundpiller: Det er skattestoppet, og det er bremsen på væksten i den offentlige sektor. Efter 10 år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Og så konkluderer ministeren regeringens politik sådan: Sådan opstår et nyt Danmark, altså et Danmark, der er et andet end det nuværende velfærdssamfund.

Kl. 13.15

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, man kan føre politik på mange måder. Man kan forestille sig, at man kan gøre meget over tid. Men når man spørger konkret til Velfærdskommissionens regnestykker og spørger konkret til det, regeringen har lagt frem, så er der en fuldstændig parallelitet, idet vi sikrer holdbarheden, og at vi ikke, om man så må sige, har nogen forskydning mellem det, der reserveres i løbende priser i forbrug i den offentlige sektor i forhold til den andel, som fastholdes til forbrug på den private sektor.

Så kan man vælge at gøre noget andet over tid, men i selve udspillet er det neutralt i fordelingen af penge til det offentlige og til det private, så den andel, de i dag har af den samlede produktion, har de også over perioden. Så der er forudsætningen lagt ind. Om man vil beslutte noget andet i 2030 og 2040 er jo noget, Folketinget i givet fald så skal drøfte til den tid.

Men grundlaget for modelberegningerne og det, vi har lagt frem, er, at der er sådan en parallelitet. Man forskyder altså ikke den andel, der er, mellem det offentlige forbrug og det private forbrug af den samlede produktion.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil så til sidst bare have en konklusion på det her, nemlig at det kan lade sig gøre at bevare de nuværende velfærdsordninger uberørte. Rent finansieringsmæssigt kan det lade sig gøre, samtidig med at vi har et stigende privatforbrug, faktisk en fordobling af det private forbrug frem mod år 2040. Det er bare for at få understreget,

at der ikke er nogen økonomisk nødvendighed i at lave de velfærdsforringelser, der er lagt op til nu.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Man må også vende det om og spørge: Hvordan gør man det optimalt for danskerne, hvordan sikrer man den optimale produktion og den optimale velfærd? Det er jo det udgangspunkt, vi har. Det er ikke et spørgsmål om, hvad man kunne nøjes med. Kunne man i stedet hæve skatten?

Ja, svaret er blot, at der er en forskel i den samlede velstand i det, vi lægger frem, for alle danskere. Hvad enten det er rådighed af ressourcer i det offentlige eller rådigheden i den private sektor, så medfører forslagene, at det er bedre for alle. Og det er vel det formål, man har, nemlig at træffe nogle beslutninger, der løfter niveauerne. Det er ikke et spørgsmål om, at man, om man så må sige, kan klare sig i dagligdagen ved at flytte rundt på et skattegrundlag.

Formålet er jo her at sikre danskerne den optimale fremtid. Det er jo det sigte, vi har, og jeg går ud fra, at de fleste i Folketinget også har det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4203

3) Til finansministeren af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at regeringens forslag om at fjerne den forlængede dagpengere for 55-59-årige og forhøjelse af efterlønsalderen til 63 år vil betyde, at flere i alderen 55-63 år vil komme på kontanthjælp eller førtidspension eller helt miste retten til egen indkomst, og har ministeren beregninger, som viser, hvor mange mennesker det vil dreje sig om ved fuld indfasing af regeringens forslag?«

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil så tage fat der, hvor finansministeren sluttede, nemlig at det, det handler om, er at gøre det bedre for danskerne. I nogle af de forslag, som er kommet fra regeringen, ligger der nogle indgreb mod ældres rettigheder, dels retten til forlænget dagpengere for de 55-59-årige, og dels afskaffelse af retten til efterløn for de 60-63-årige. Det får en lang række konsekvenser, og en af konsekvenserne må være, at mange af de mennesker i stedet for vil komme på en anden

forsørgelse, nogle på kontanthjælp, og nogle bliver sat over på førtidspension, fordi de simpelt hen er slidt ned.

Der kunne jeg godt tænke mig at vide, om det er noget, regeringen har taget højde for i sine beregninger, om der er nogen beregninger på, hvor mange mennesker det drejer sig om, som på det grundlag kommer til at skulle leve af kontanthjælp eller slet ikke får nogen indtægt, fordi de har en ægtefælle, der tjener penge, eller hvor mange der kommer til at overgå til førtidspension.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil sige først, at hele udfordringens samlede omfang jo skyldes, at man lever længere. Det er hele den prognose, der ligger, og de vurderinger om, hvordan det er med levetiden, der ligger bag. Man lever længere, og hvis vi opretholder et uændret system, betyder det også, at trækket på de offentlige ydelser stiger, hvis man, selv om man lever længere og er raskere længere, så træder ud af arbejdsmarkedet som i dag.

Så man kan sige, at det logiske, der ligger i forslagene, både i Velfærdskommissionens og i regeringens oplæg, jo er, at når man lever længere, er raskere længere, så er man også længere på arbejdsmarkedet. Det er jo det bidrag, man har. Og er man længere på arbejdsmarkedet, har man jo også en bedre økonomi. Altså, det er jo ikke sådan, at man sætter noget til. Jo senere man går på almindelig folkepension, jo længere har man også normal indkomst. Man tjener altså mere og har større råderum, end hvis man er på folkepension. Jo senere man venter med at gå på efterløn, des større råderum har man.

Kl. 13.20

Det er klart, at det, at der, om man så må sige, bliver flere i aldersgruppen op til 67, jo også betyder, at der er flere, der vil være på førtidspension længere. Men disse har så også en ydelse, der er større end den, de alt andet lige ville have på efterløn. Hvis man tager en enlig førtidspensionist, har vedkommende jo mere udbetalt end ved at være på efterløn.

Så man kan sige, at de her forskydninger jo ikke reducerer de økonomiske vilkår for den almindelige dansker, og det skal man erindre sig, når man taler om, om det er en forringelse. Nej, det er det ikke, men det er en forventning til, hvordan verden ser ud især i 2025, hvor det er fuldt implementeret. Så det er jo ikke vilkårene i dag, vi taler om. Det er i virkeligheden de fremtidige vilkår.

Må jeg ikke bare sige, at vi har alle de tal, der efterspørges. Jeg har dem også med. Men jeg vil næsten anbefale, at spørgeren, hvis spørgeren vil have tabellerne, så beder om at få dem i skriftlig form.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Ja, det vil jeg selvfølgelig meget gerne have i skriftlig form, og jeg forstår udmærket godt, at der ikke er nogen grund til, at vi skal stå og læse tal op for hinanden her.

Blot en enkelt ting: Når nu finansministeren siger, at det, at vi lever længere, også betyder, at vi har det bedre længere, at vi kan blive længere på arbejdsmarkedet, så kunne jeg godt tænke mig at høre, om finansministeren ignorerer, at der er grupper af den danske befolkning, som notorisk er så nedslidte, at de i dag forlader arbejdsmarkedet tidligt på grund af nedslidning, selv om det ikke kan betale sig.

Når f.eks. FOA's medlemmer går på efterløn, er det gennemsnitligt i en alder af 60,6 år – på det tidspunkt, hvor det jo ikke kan betale sig at gå på efterløn. Det ville være meget klogere, kan man sige, hvis man tænker økonomi ud fra deres synspunkt, at de ventede, indtil de blev 62 år.

Når de går på efterløn i dag som 60,6-årige, så er det, fordi de på det tidspunkt er nedslidte. Er det noget, som regeringen har taget højde for og vil gøre noget ved? Jeg ser ikke nogen forslag til, hvordan de mennesker skal blive mindre nedslidte af det arbejde, de har.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jo, men det ligger der initiativer til både i vores velfærdsudspil og især også i hele globaliseringstankegangen, altså alt det, vi gør omkring arbejdsmarkedet. Så der er jo tale om både en forventet virkning af, at danskerne lever længere, fordi vi også er sundere længere, og så den indsats, der gøres omkring udvikling af teknologi, hvad man kan bistå med for egentlig at forbedre arbejdsmiljøet. Der er jo direkte sat penge af i forslagene til en forbedret indsats omkring arbejdsmiljø. Men det er jo det lange stræk. Man skal jo ikke fokusere på, hvordan vilkårene er i dag, men på hvordan de ser ud i 2025, hvordan sundhedstilstanden er, når det er fuldt implementeret.

Det er klart, at det jo vil være sådan, at der altid er nogle, der har brug for at få en førtidspension. Men hvis man tager gruppen af enlige og ser på de rene tal ned igennem, så har de en bedre økonomi end de tilsvarende personer på ef-

terløn. Så det er altså ikke en forringelse. Det er også at gøre brug af førtidspensionsordningen.

Så det er ikke sådan, at man siger, at det her indebærer, at de, der har brug for en særlig ydelse eller en særlig hjælp, har en økonomi i fremtiden, der er ringere end den, de ellers ville have haft. De, der er længere på arbejdsmarkedet op til pensionsalderen, har altså også en økonomi, der er bedre. Og de, der får førtidspension i stedet for efterløn, har også en økonomi, der er bedre. Så man kan sige, at det, at man er længere på arbejdsmarkedet eller er længere i en førtidspensionsordning, giver bedre økonomi end den, vi kender i dag for en tilsvarende type af personer.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu hørte jeg jo, at regeringen så har et forslag til, hvordan man kan sikre f.eks. hjemmehjælpere og social- og sundhedsassistenter, pædagog-medhjælpere osv. mindre nedslidning. Jeg er fuldstændig bekendt med denne her såkaldte nedslidningsfond, som jo er et lillebittebitte hjørne i hele det her spil. Men jeg ser ikke nogen konkrete forslag til, hvordan kan vi sikre, at der bliver mindre nedslidning på arbejdsmarkedet. Det drejer sig jo om mennesker, der er presset af den stigende konkurrence, stigende udliciteringer, det stigende arbejdspress, og som i dag laver mere og mere.

Hvor er det, at regeringen har nogle udspil til, at arbejdspresset for de mennesker skal mindskes? Og hvor er det, regeringen har nogle udspil til, at de kan komme til at få en delvis tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet gennem seniorordninger osv.? Jeg ser ikke nogen af de her udspil, som kunne være positive udspil over for de mennesker. I stedet siger man bare nu: I kan altså ikke få efterløn, før I bliver 63 år.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Nu bevæger vi os måske lidt væk fra selve spørgsmålets indhold, når der spørges, hvad det er for initiativer, regeringen i øvrigt agter at tage.

Kl. 13.25

Men for det første er der tale om at sætte ressourcer til rådighed til produktudvikling, til forskning, til brug af ny viden, og hvad man mere kan gøre. Men den store del af erfaringspotentialet ligger jo hos de virksomheder, der beskæftiger folk. Man skal huske, at udfordringen i tiden fremover er, som vi kan se ud fra demografien, altså udviklingen i befolkningssammen-

sætningen, overhovedet at fastholde medarbejderne.

Så hvis der er nogen, der får en interesse i produktionsformer, der gør, at arbejdsdagen er mindst muligt belastende, når det gælder nedslidning, fysiske skader, psykiske skader, så er det sandelig arbejdsgiverne, hvad enten de er offentlige eller private. Det gælder om at tilrettelægge arbejdet efter ny viden, anvendelse af ny teknik. Det er jo den fremtid, vi ser foran os, for der er ikke nogen til at erstatte dem, man i givet fald mister.

Det er ikke sådan, der kommer en ny arbejdskraft ind ad døren, hvis en ældre medarbejder må forlade virksomheden. Som oftest vil man se, at virksomheden står med problemet: Hvordan håndterer vi så udfordringen? Så der bliver en anden fokus på det at have medarbejdere end tidligere, hvor der har været ledige, man i virkeligheden kunne invitere inden for. Fremtiden viser jo, at der ikke er nogen ledige, som umiddelbart kan inviteres inden for. Så derfor er det noget, vi alle sammen skal lære af, især dem, der har ansvaret i dagligdagen for deres medarbejdere.

Formanden:

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et sidste spørgsmål.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nej, det er jo fuldstændig rigtigt, at der jo mangler arbejdskraft på grund af den nedslidning, som udstøder folk fra arbejdsmarkedet, og det er der, hvor jeg savner, at regeringen i stedet for blot at lave forringelser og opstramninger for de ældre, altså de 55-59-årige, og for dem, der først kan gå på efterløn som 63-årige, laver nogle positive tiltag, som kunne understøtte, at virksomhederne lettere, uanset om det er private eller offentlige, for det første kunne undgå, at folk bliver nedslidte af arbejdspresset, og for det andet at de også kan fastholde dem i en højere alder.

Jeg ser bare ikke nogen forslag. Der er mange forslag i regeringens velfærdsudspil, men de går alle sammen ud på at lave opstramninger i de gældende ordninger. Der er ingen positive tiltag for at sikre, at folk ikke bliver nedslidte og udstødt af arbejdsmarkedet.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er en meget ensidig og, synes jeg, fuldstændig skæv tilgang til den udfordring, vi står over for. Den er altså, at man lever længere, at man er

sundere længere, og så kan det ikke være negativt, hvis det er sådan, at vi gør en større indsats for at fastholde, at folk kan blive på arbejdsmarkedet, at vi gør op med den tradition, der har været, at man udstøder folk fra arbejdsmarkedet, en tradition for at sige, at du er en god kollega, hvis du forlader virksomheden, når du er 60, og der kommer en ung ind. Nu bliver man en god kollega, hvis man bliver på virksomheden.

Det bliver altså interessant at fastholde medarbejderen, at vi gør meget mere for, at man, uanset alder, har samme ret til en god service, til at få anvist arbejde og blive fastholdt i arbejdet. Man har jo ikke ret til at sige til nogen: Vi tror ikke, du får et job på grund af din alder, selv om du er rask.

Så for mig er det vigtigste et brud med det kulturmønster, at det er alderen, der er afgørende. Når folk er raske, så har vi et ansvar for at gøre det maksimale for, at de er i job, i stedet for at have 117 regler for, hvordan de kan forlade arbejdsmarkedet og, tit og ofte mod deres vilje, at de kan blive tvunget på efterløn. Det er den første del.

Den anden er, hvordan man så undgår, at nogen har brug for en, ved at forlade arbejdsmarkedet af fysiske eller psykiske grunde, og det er et fælles ansvar. Det er et ansvar for arbejdsmarkedets parter, det er tilrettelæggelse af arbejdet, det er anvendelse af ny teknik, og det er også at sikre ressourcer til at fremskaffe den viden, som er optimal.

Så jeg tror i bund og grund, at vores almindelige syn på, hvordan vi kan gøre dagligdagen bedre for menneskene, måske ikke er så forskelligt, som det kunne lyde for spørgeren. Jeg vil blot sige, at det, der ligger omkring økonomidelen, jo er, at det ikke er en forringelse af økonomien for de pågældende grupper. Det er i virkeligheden en forbedring i forhold til i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4080

4) Til justitsministeren af:

Morten Østergaard (RV):

»Hvad er årsagen til, at Danmark endnu ikke har underskrevet europarådskonventionen om menneskehandel, der har været åben for underskrift siden maj 2005 og indtil nu er underskrevet af 26 europæiske lande?«

Morten Østergaard (RV):

Som medlem af Folketingets delegation til Europarådets Parlamentariske Forsamling var jeg af sted her i påskeugen. Der var en debat, som handlede om kvindehandel og om at stoppe det før VM i fodbold, der jo starter den 9. juni.

Jeg tog egentlig til debatten med sindsro, for jeg ved jo, at Danmark er meget optaget af at bekæmpe kvindehandel, men det gik op for mig undervejs, at den konvention, som nu har været åben for undertegnelse i et år, siden topmødet sidste år i maj, nu er underskrevet af 26 lande. Jeg kan nævne Albanien, Andorra, Armenien, Bosnien-Hercegovina, Kroatien, Serbien og Montenegro og Slovenien, lande, som har taget skridt til i en bred kreds at sætte fuldt tryk på det internationale samarbejde mod menneskehandel ved at underskrive konventionen.

Desværre er Danmark ikke på listen. Derfor vil jeg gerne have at vide af ministeren i dag: Hvornår kommer Danmark på listen over lande, der har underskrevet konventionen om bekæmpelse af menneskehandel?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at sige til hr. Morten Østergaard, at det er fuldstændig korrekt, at vi i regeringen er helt enige med Det Radikale Venstre i, at menneskehandel er en modbydelig form for organiseret kriminalitet, og det medfører ekstremt stor ulykke for de personer, som den omfatter.

Regeringen har derfor også udarbejdet en handlingsplan til bekæmpelse af menneskehandel, og den handlingsplan bliver løbende opdateret og udvidet.

Kl. 13.30

Europarådets konvention, som hr. Morten Østergaard taler om, om indsatsen mod menneskehandel, indebærer jo en udvidelse og en øget detaljeringsgrad i forhold til tidligere internationale regler på dette område. Jeg tænker her især på FN's protokol om menneskehandel fra 2000, som Danmark ratificerede i september 2003.

Europarådets konvention blev som nævnt af spørgeren åbnet for undertegnelse den 16. maj sidste år, og den er endnu ikke ratificeret af nogen lande. Der er altså ingen lande, der har ratificeret konventionen på nuværende tidspunkt.

Jeg vil gerne i dag sige til Det Radikale Venstre, at det naturligvis er regeringens klare intention, at Danmark skal undertegne og ratificere konventionen.

Justitsministeriet har den praksis, at man udarbejder et notat til Retsudvalget om de lovgivningsmæssige konsekvenser af en konvention, før den undertegnes.

Vi har ikke helt kunnet nå tilbage i annalerne og finde ud af, hvornår den praksis blev etableret, men jeg vil tillade mig at gætte på, at det har været et ønske for Folketinget om at sige: Før den danske regering underskriver en konvention og dermed retligt forpligter Danmark, vil Folketinget godt vide, hvilke lovgivningsmæssige konsekvenser det har, for i sidste ende skal der jo også være en sikkerhed for, at der er et flertal til at vedtage det. Men det er en praksis, der har været i mange år, og vi er i færd med lige nu at gennemgå konventionen med henblik på at vurdere, hvilke lovændringer der vil være nødvendige, for at Danmark i sidste ende kan ratificere konventionen, og det er både Integrationsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Undervisningsministeriet og Socialministeriets ligestillingsafdeling, som er involveret i det.

Men jeg vil sige, at vi snart er færdige med vores overvejelser, så vi har overblik over, hvor mange lovændringer der skal gennemføres, og det oversender vi et notat om til Retsudvalget inden udgangen af maj, og det betyder også, at vi forventer i næste folketingssamling at kunne ratificere menneskerettighedskonventionen, altså i folketingssamlingen 2006-07.

Morten Østergaard (RV):

Nu var det jo sådan, at TV 2 havde en udsendelse, der netop satte fokus på den internationalt organiserede menneskehandel, her i søndags. Det var en rystende udsendelse, men det var jo interessant at se, at den trafik, der foregik, jo altså afstedkom, at folk var i Grækenland og i Italien og på den ene eller den anden måde også fandt deres vej til Danmark, og svaret fra regeringen og fra andre var jo så, at det må vi gøre noget ved.

Der synes det oplagt, mener jeg, at vi ganske hurtigt følger i fodsporet på netop Grækenland og Italien, som altså ikke har skullet bruge så lang tid som det danske Justitsministerium og regeringen i øvrigt på at overveje, om tiden nu er den rigtige til at underskrive denne her konvention, som netop handler om at styrke det internationale efterforsknings samarbejde, rettlighederne for ofrene og i øvrigt retsforfølgelsen af bagmændene.

Det er derfor, jeg spørger: Synes ministeren, det er rimeligt, at vi antyder, at der er basis for at dømme nøl i denne her sag?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror, jeg i ro og mag vil sige tre ting til hr. Morten Østergaard.

For det første er det ikke min opfattelse, at den konvention, vi diskuterer her i dag, vil gøre nogen forskel i forhold til den problemstilling, som TV 2 afdækkede i søndags, og jeg tror, at hr. Morten Østergaard gør den gode sag en bjørnetjeneste ved at forsøge at sammenblande to ting, som ikke har meget med hinanden at gøre. Indslaget i søndags handlede jo først og fremmest om, at nogle benytter falske pas til at få adgang til Schengenlandene, og der kan man tale både om kontrol, om sikkerhed og om danske forbindelsesofficerer.

Men det er lidt forkert, synes jeg, at bruge en meget, meget vigtig konvention som løftestang til en aktuel politisk debat, for jeg har meget svært ved at se nogen reel sammenhæng. Det har i hvert fald ikke været Justitsministeriets vurdering, at der er nogen relevans mellem det, TV 2 afdækkede i søndags, og det, som konventionen indeholder af nye forpligtelser for Danmark, for Danmark har jo på mange strækninger allerede en tilstrækkelig lovgivning.

Så vil jeg sige til hr. Morten Østergaard, at der bestemt ikke er tale om nøl. Jeg vil tværtimod sige, at i denne her sag arbejder vi meget hurtigt. Vi følger bare den procedure, som vi har aftalt med Folketinget, om, at Folketinget skal vide, hvilke konsekvenser det har, før vi undertegner, så de ved, hvilke lovændringer der skal være gennemført, før Danmark kan ratificere.

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, det virker som en helt fornuftig procedure.

Det, der undrer mig, er, at lande, som vi normalt sammenligner os med, har underskrevet det her. I denne her sammenhæng kunne vi f.eks. kigge til Norden, kigge til Island, kigge til Norge, kigge til Sverige, som altså har underskrevet det her. Grunden til, at det er så vigtigt, er jo, at jo hurtigere man underskriver, jo hurtigere ratificerer man, og jo hurtigere træder konventionen i kraft.

Jeg forstod på ministerens svar, at der lå en udvidelse af forpligtelserne for Danmark; det mener jeg lå i det første svar. Det er vel også

derfor, det kræver lovændringer at ratificere konventionen.

Kl. 13.35

Derfor er spørgsmålet jo også: Hvornår regner ministeren med officielt at kunne underskrive det her? For det er klart, at undertegnelsen jo altså kommer før ratifikationen. Hvornår forventer ministeren at kunne underskrive denne her konvention, så vi kommer på positivlisten og ikke skal sidde som de bageste i klassen?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Vi sidder bestemt ikke som de bageste i klassen.

Jeg tror – men det er kun rent gætteri fra min side – at grunden til, at nogle lande er meget hurtige til at undertegne konventionen, er, at de har flertalsregeringer, og det vil sige, at de kan gøre, fuldstændig som det passer dem, uden hensyntagen til parlamenterne. Det kunne være en af grundene til, at nogle lande bare undertegner straks.

Nu nævner hr. Morten Østergaard en lang række lande, og det, der er værd at bemærke, er, at ikke ét eneste land har ratificeret, ikke ét land har ratificeret konventionen på nuværende tidspunkt, og der skal ti lande til. Min erfaring, og den bygger på 4½ års arbejde i EU's Ministerråd og de år, jeg har siddet i Folketinget, er faktisk, at den grundige procedure, vi har valgt i Danmark, tager tid i forberedelsesfasen, men det ender alligevel med, at vi er det første land, der har tingene på plads.

Jeg tror ikke, at jeg vover meget ved at sige, at jeg også er ret sikker på, at vi nok skal være et af de allerførste medlemslande af Europarådet, der ikke kun har undertegnet konventionen, men også ratificeret den, fordi vi har bragt lovgivningen i orden. Det plejer vi at være dygtige til, og det vil vi også være i denne her sag.

Formanden:

Så er det hr. Morten Østergaard for et afsluttende spørgsmål.

Morten Østergaard (RV):

Jeg ved, der er adskillige lande, som er meget tæt på at ratificere, og jeg synes, det ville være fint, om der kom et lille kapløb i gang på det her; jeg synes kun, det kan gå for langsomt.

Så vil jeg også gerne sige, at når jeg indledningsvis nævnte VM i fodbold, er det jo, fordi vi i den sammenhæng ved, at organisationerne forventer, at et sted mellem 30.000 og 60.000 kvinder vil blive handlet i forbindelse med det VM,

der skal være i Tyskland. Og vi ved, at ni ud af ti handlede mennesker er involveret i prostitution på den ene eller den anden vis.

Det er jo derfor, det er så oplagt, at det er et internationalt modsvar, der kræves, og det er derfor lidt beklageligt med den kritik, som Danmark nu har været udsat for. Ministeren var for et øjeblik siden inde på FN's protokol, hvor Danmark sammen med flere af de gamle EU-lande bliver udsat for kritik for ikke at gøre nok.

Ministeren kan godt sige, at det her ikke bliver det afgørende skridt i bekæmpelsen af kvindehandel, men jeg tror nu, at det er utrolig vigtigt, at vi får et meget bredt og derfor også europarådsforankret, internationalt svar. Men det er da interessant, at det netop er de gamle lande, der bliver udsat for FN's kritik, som også glimrer ved deres fravær på denne her liste.

Jeg ønsker ministeren held og lykke med at få denne her konvention underskrevet, og jeg ville ønske, at det kunne ske, inden VM i fodbold starter, for vi ved, at her er der virkelig et kæmpe problem, som især handler om, at vi i Vesten desværre efterspørger handlede kvinder, fordi mænd af en eller anden årsag insisterer på at købe sex. Så jeg synes, det kunne være skønt med et signal i dag om, at det kan nås inden den 9. juni.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Østergaard, at jeg fuldt ud anerkender den store interesse og også den megen energi, hr. Morten Østergaard lægger i, at Danmark naturligvis skal undertegne og ratificere konventionen, og det vil vi også, men jeg tror bare, man gør sagen en bjørnetjeneste, hvis man blander alle mulige andre ting ind i det, som måske ikke har så stor en relevans i forhold til den problemstilling, man forsøger at løse.

Noget af det, vi er nået frem til at vi ikke er dækket ind af lovgivningsmæssigt i dag, og som vil kræve lovændringer, er, at der på integrationsministerens område vil være behov for at skabe hjemmel til, at uledsagede mindreårige ofre for menneskehandel, der ikke søger asyl, får en værge eller en repræsentant til at varetage deres interesser. Det er et eksempel, og det er et godt eksempel, men jeg vil sige, at det jo ingen relevans har i forhold til VM i fodbold i Tyskland, det har noget at gøre med danske regler.

Vi skal selvfølgelig nok sikre, at reglerne bliver gennemført lovgivningsmæssigt i det danske Folketing, og der har jeg også tilkendegivet, at vi arbejder så hurtigt, at det vil der blive skabt

lovhjemmel til; i næste folketingssamling bliver der fremsat forslag.

Afslutningsvis vil jeg sige til hr. Morten Østergaard, at jeg er enig i, at vi skal gøre noget i forhold til den problemstilling, der har været rejst omkring VM i Tyskland, og det har vi også gjort, men det har vi gjort i EU-regi. Der er der taget et initiativ, som jeg faktisk skal drøfte med mine kolleger i morgen i Luxembourg, torsdagsfredag mødes vi, og der skal vi netop drøfte, hvad vi kan gøre for at sikre, at der ikke bliver åbnet bordeller under VM.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4082

5) Til justitsministeren af:

Lone Dybkjær (RV):

»Hvornår forventer ministeren at Danmark kan ratificere europarådskonventionen om menneskehandel, som først træder i kraft, når ti medlemslande har ratificeret den?«

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan godt stå og tale fra et andet sted end min egen plads, ikke?

Formanden:

Nej, det skal være fra medlemmets plads.

Kl. 13.40

Lone Dybkjær (RV):

Beklager – jeg troede, at man godt kunne det.

Det er sådan set en opfølgning af den diskussion, vi allerede har haft, og så kan justitsministeren måske også få lejlighed til at uddybe lidt mere af den indsats, der rent faktisk skal ske i forbindelse med Tyskland.

Jeg vil dog lige sige, at mig bekendt har Sverige ikke en flertalsregering, så jeg tror sådan set, at når Sverige

bl.a. har underskrevet før Danmark har, så er det, fordi man er meget længere i diskussionerne på det her område, end Danmark er. Jeg var netop til et traffickingmøde i går i Sverige i forbindelse med Nordisk Råd, og det er uden videre klart, at Sverige har en langt mere afklaret holdning til alle de her spørgsmål.

Når vi presser på, er det selvfølgelig, fordi vi har fodboldkampene i Tyskland, hvor det også er vigtigt at sende et signal til danske deltagere om, at vi faktisk ikke synes, det er o.k. at gå til

handlede kvinder, og derfor er det vigtigt. Men i øvrigt er det selvfølgelig, fordi det er et kæmpe, kæmpe kriminalitetsområde.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er glad for, at fru Lone Dybkjær stiller begge spørgsmål, og jeg vil sige til det første om flertalsregeringer, at jeg i min besvarelse til hr. Morten Østergaard sagde, at det bare var et gæt fra min side, men der blev nævnt en lang række lande, og nu tænkte jeg ikke på de nordiske lande, men en lang række andre lande, der allerede på nuværende tidspunkt havde undertegnet konventionen, og så spørger man jo sig selv om, hvordan det kan være, at de ikke går igennem de sædvanlige parlamentariske procedurer, som vi kender her fra Danmark, og der var mit svar på det, at det jo kunne være, at det var, fordi man har en anden parlamentarisk konstruktion.

Men jeg synes nu, det er fornuftigt set ud fra et folketingssynspunkt, at regeringen ikke undertegner uden at have fortalt Folketinget, hvilke forpligtelser det så betyder for Danmark. Jeg synes egentlig, det er en fin ordning, vi har, og jeg har da heller ikke hørt Det Radikale Venstre kritisere, at der er en sådan ordning.

Om Sverige: Det er da muligt, at Sverige har undertegnet – det tror jeg på, hvis fru Lone Dybkjær siger det – men Sverige har i hvert fald ikke ratificeret konventionen. Man kan sige, at i og med at mekanismen er, at man skal have ratificeret, for at konventionen træder i kraft, synes jeg alligevel, det er det, der må være målestokken for, hvornår man, om jeg så må sige, har gjort hjemmearbejdet færdig, og ikke, hvornår man alene har sendt et signal.

Omkring VM i fodbold vil jeg sige til fru Lone Dybkjær, at det er noget, som vi har brugt en del kræfter på at diskutere også i EU's Ministerråd, netop fordi vi frygter, at der her kan blive åbnet for yderligere menneskehandel og yderligere trafficking med kvinder først og fremmest fra de østeuropæiske lande, der så vil komme til Tyskland og der åbne bordeller.

Der har vi tænkt os i Rådet at tage en diskussion af, hvad vi så kan gøre for bedst muligt at forhindre det i at ske. Der synes jeg jo, det er værd at understrege, at det er fantastisk godt, at vi er en del af et fælleseuropæisk samarbejde også på den politimæssige side, så vi derved kan være med til at forhindre, at det skrækscenarie, som nogle har beskrevet, rent faktisk bliver rullet hen over scenen til sommer.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil godt lige spørge ministeren, inden vi går videre i det her: Er det ikke sådan, at ministeren har godkendt, om jeg så må sige, teksten i ministerkomiteen? Dermed må den danske regering inklusive ministeren jo have været igennem alt det her og dermed også vidst, hvad det var, man ligesom godkendte, på et tidligere tidspunkt. Men det kan ministeren jo afklare.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg kan sige til fru Lone Dybkjær, at nej, sådan fungerer det ikke, og det har det ikke gjort i hvert fald i den tid, jeg kan huske tilbage som minister, og jeg har nu altså ikke hørt, at praksis er blevet ændret, siden den borgerlige regering kom til.

Man sidder og forhandler en aftale på plads, som ud fra et samlet skøn virker fornuftig, og efterfølgende gennemgår man så detaljeret al lovgivning for fuldstændig at få præciseret, hvorvidt der er behov for lovændringer.

Det er så blevet tilkendegivet i en drøftelse mellem Folketing og ministerium, at det mest hensigtsmæssige ville være, at før man retligt forpligter Danmark, altså med en underskrift, har man over for Folketinget redegjort for i detaljer, hvilke lovændringer det vil kræve, for at konventionen kan ratificeres. Det er den procedure, der bliver fulgt her, og jeg synes, det er godt, at der bliver gjort et grundigt stykke arbejde, så Folketinget ved, hvad vi forpligter os på.

Det er alt sammen gode, forståelige ting, og jeg er helt overbevist om, at når vi er færdige med lovgennemgangen i de enkelte ministerier, så vi er sikre på, at vi er fuldstændig dækket ind af det, vi forpligter os til i konventionen, så vil der også være meget stor opbakning til det i Folketinget, men vi skal altså lige være hundrede procent sikre på, at konventionen bliver efterlevet, og derfor er der altså en meget grundig lovgennemgang på nuværende tidspunkt.

KI. 13.45

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil heller ikke tage en lang procedurediskussion med ministeren. Selvfølgelig er det fornuftigt, at ministeren gennemgår en konvention, inden man fremlægger den i Folketinget, og det er jo da bedre at gøre det før end bagefter, for spørgsmålene vil jo komme under alle omstændigheder, og der skal redegøres for lovændringerne under alle omstændigheder.

Det, jeg bare undrer mig over, er, at arbejdet først går i gang nu, for med mit kendskab – trods alt – til embedsmændene i ministerierne sidder de jo ikke bare sådan passivt og ser til, når man forhandler sådan en konvention, og ved jo udmærket godt, hvad det er, det omhandler.

Men nu vil jeg så gå videre til det næste: Er ministeren på nuværende tidspunkt bekendt med, om der er nogen ting i forbindelse med denne her konvention, som regeringen vil have problemer med i forbindelse med en underskrift og ratifikation, eller regner ministeren med, at man kan ratificere den totale konvention næste år, sådan som ministeren sagde?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil starte med at sige til fru Lone Dybkjær for at få det præciseret, at det altså ikke er sådan, at arbejdet først er gået i gang nu, det har vi været i gang med over længere tid, siden vi blev enige sidste år.

Jeg må sige, at det altså går ekstremt stærkt i forhold til, hvor lang tid der normalt går, når man er blevet enige om en konvention, med det arbejde, der efterfølgende skal være. Det er faktisk gået meget stærkt, når jeg i dag kan tilkendegive i min første besvarelse til hr. Morten Østergaard, at vi faktisk forventer her i slutningen af maj – det er om meget kort tid – at kunne oversende notatet til Retsudvalget om de konkrete lovændringer, der er nødvendige.

Som jeg har tilkendegivet, har vi altså til hensigt – med hvad der nu måtte vise sig nødvendigt inden for de forskellige ministres områder, men det er i hvert fald nødvendigt på integrationsministerens område – at lave ændringer og fremsætte de lovforslag i næste samling, så de kan blive vedtaget og vi får mulighed for at ratificere. Pointen er jo den, at undertegnelse jo ikke flytter noget, og for at kunne ratificere skal vi have lovændringerne på plads. Så jeg synes egentlig, at den procedure, vi kører i Danmark, hvor vi får overblik over lovændringerne hurtigst muligt, undertegner og så får lov at ratificere efterfølgende, er den rigtige måde at gøre det på. Jeg skal ikke blande mig i, hvordan andre lande gør det, men blot sige, at vi har været i gang i et stykke tid, og vi er meget snart færdige.

Omkring de enkelte lovændringer vil jeg sige, at jeg i hvert fald til forberedelsen af besvarelsen her i dag har fået peget på det her ene område omkring børnene, hvor der efter vores umiddelbare opfattelse er behov for et lovinitiativ, men

jeg har ikke et fuldt overblik over nu, hvor mange andre lovændringer der måtte være behov for.

Min generelle holdning også til selve konventionen er, at jeg synes, det er en utrolig god konvention, og jeg tror ikke, at der vil være steder, hvor det skaber problemer i forhold til dansk lovgivning.

Formanden:

Jeg finder anledning til at minde om, at det kun er det første svar, ministeren har 2 minutter til.

Så er det fru Kirsten Brosbøl som medspørger, og så får fru Lone Dybkjær et afsluttende spørgsmål efterfølgende.

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg er da utrolig glad for at høre det sidste, som ministeren her sagde: at ministeren ikke forventer, at der er nogen områder, hvor regeringen ikke vil kunne gennemføre den lovgivning, som skal til for at gennemføre den her konvention.

Nu nævner ministeren ét område, og jeg kunne så pege på et andet, nemlig det, der handler om beskyttelse af ofre. Det er jo noget af det, vi tidligere også har diskuteret med regeringen, nemlig det her med den beskyttelsesperiode, der er i dag, hvor vi i Danmark har 15 dage, men hvor konventionen peger på, at man minimum bør have 30 dages beskyttelsesperiode.

Der vil jeg gerne have en helt klar tilkendegivelse fra ministeren, om det så også er regeringens intention som opfølgning på konventionen at ændre det her med beskyttelsesperioden.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Fru Kirsten Brosbøl ved godt, at lige præcis det område hører under integrationsministeren, og derfor synes jeg, det er rigtigt af fru Kirsten Brosbøl at stille det spørgsmål til den relevante fagminister.

Formanden:

Ønsker fru Kirsten Brosbøl ordet igen? ... Det er ikke tilfældet. Så er det fru Lone Dybkjær for et afsluttende spørgsmål.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg kan altså forstå på justitsministeren, at vi får et notat over i slutningen af maj, dvs. inden Folketinget går ind i sin mødefri sommerperiode, og på den basis regner ministeren med, at man sådan set også kan blive klar til underskrift, og ministeren ser ikke på nuværende tidspunkt no-

gen problemer i en underskrift og efterfølgende ratifikation.

Jeg vil gerne understrege, at når vi interesserer os for det, er det selvfølgelig ikke kun på grund af VM i fodbold, men det er bare et aktuelt sted at tage fat, fordi det altså er et sted, hvor vi kan se, at der er kæmpe kvindehandel netop her i sommer, men generelt interesserer vi os selvfølgelig for kvindehandel, fordi det er det tredjestørste kriminelle område i verden – lige efter illegal våbenhandel og illegal narkotikahandel. Det er jo det, der gør, at vi står her i dag og, om jeg så må sige, borer lidt i det, for det er utrolig vigtigt, at vi erkender problemets omfang.

Kl. 13.50

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg kan sige bekræftende til fru Lone Dybkjær, at den klare tidsplan er, at notatet bliver oversendt, inden Folketinget går på sommerferie, altså i slutningen af maj, og så klargør de ministre, der måtte have behov for lovændringer, lovforslagene, så de kan blive fremsat i næste folketingsamling. Det betyder så, at Danmark både vil kunne undertegne konventionen, og når lovændringerne er trådt i kraft – for det er jo forudsætningen – også selvfølgelig ratificere konventionen. Jeg vil sige, at de tilkendegivelser, som jeg har fået forud for min besvarelse i dag, er altså, at de lovforslag vil blive fremsat i næste samling, så sagen kan komme på plads.

Omkring VM i Tyskland vil jeg sige, at jeg er meget enig i, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at forhindre, at der sker det skrækszenarie, som nogle har forsøgt at tegne, med hensyn til antallet af bordeller. Men det prøver vi altså også at løse bl.a. i EU-regi via det praktiske politisamarbejde og de andre initiativer, der er i gang.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4050

6) Til socialministeren af:

Thomas Krog (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at rette op på de mange væsentlige retssikkerhedsmæssige problemer, der, jf. praksisundersøgelse fra 2005, er i kommunernes afgørelser om hjemmehjælp, og hvilke initiativer vil ministeren tage for at rette op på problemet?«

Thomas Krog (SF):

I 2005 blev der lavet en undersøgelse, en såkaldt praksisundersøgelse, af, om borgerne nu får den hjemmehjælp, som loven giver dem ret til. Af rapporten fremgår det, at der er en række problemer, vil jeg sige, og den viser, at i det øjeblik velfærdssamfundet skal være der og give nogle af de her mennesker hjælp, så får de ikke det, de har krav på.

I en af anbefalingerne på baggrund af rapporten står der bl.a.:

Det anbefales kommunerne at oplyse, hvilken person der kan kontaktes ved leveringssvigt. Den mangel var også et markant fund ved Ankestyrelsens undersøgelse i 2004 af kommunernes praksis. Der synes således at være tale om en almindeligt forekommende fejl af væsentlig retssikkerhedsmæssig betydning for borgerne.

Går man så ned i rapporten, kan man se, at det faktisk er fire ud af fem undersøgte kommuner, altså 80 pct., der ikke lever op til det helt fundamentale krav, som ellers kunne sikre borgerne den hjemmehjælp, de har krav på, sådan at de ikke bliver snydt for den.

Derfor spørger jeg ministeren, hvilke initiativer ministeren vil tage i den anledning.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har faktisk taget en lang række initiativer som opfølgning på det, for det er jo rigtigt, at Ankestyrelsens undersøgelse viste, at borgerne i langt de fleste sager ikke får skriftligt afslag på hjælp, og de får heller ikke at vide, at de kan klage over afgørelsen og til hvem.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen prioriterer borgernes retssikkerhed meget højt. Med vedtagelsen af ældrepakken tilbage i 2002 blev borgernes retssikkerhed væsentligt styrket ved, at vi fik tydeliggjort bestemmelsen om kvalitetsstandarder. Borgerne skal have adgang til oplysninger om serviceniveauet i kommunen; de skal vide, hvilken hjælp de har ret til, og efter hvilke kriterier hjælpen tilkendes.

Desuden indskærpede regeringen de kommunale myndigheders pligt til at give skriftligt begrundede afgørelser i alle sager om hjemmehjælp. Det vil sige, at det skal fremgå af afgørelsen, hvilke ydelser der er givet afslag på, og hvad begrundelsen er for afslaget.

Så har borgerne samtidig krav på at få den hjælp, der er truffet afgørelse om, og det præciserede vi ved jo også at fastlægge nogle regler om erstatningshjemmehjælp, som vi har kaldt det. Altså, hvis den oprindelige aftale om leve-

ring af hjælpen undtagelsesvis ikke efterleves, så skal den gives på et andet tidspunkt.

Så retssikkerheden er ikke til forhandling. Jeg vil og kan ikke sælge ud af retssikkerheden, og der er ingen undskyldninger for kommunerne for ikke at overholde loven, så som opfølgning på praksisundersøgelsen sendte jeg et hyrdebrev til alle landets kommuner tilbage i januar 2005, hvor jeg netop indskærpede kommunalbestyrelsens ansvar for den enkelte borgers retssikkerhed og de formkrav, der stilles til sagsbehandlingen.

Desuden blev der i december 2005 gennemført en ny bestemmelse i retssikkerhedsloven, hvoraf det fremgår, at kommunalbestyrelserne fremover på et møde skal behandle Ankestyrelsens og det sociale nævns undersøgelse af kommunens praksis. Det er simpelt hen for at få kommunalpolitikkerne til at tage stilling til de forhold, der måtte fremkomme, når man laver en undersøgelse.

Thomas Krog (SF):

Det med kvalitetsstandarderne kommer jeg tilbage til i det næste spørgsmål.

Det, det her drejer sig om, er jo netop det med retssikkerheden, og jeg synes, det er herligt at vide, at ministeren tager nogle initiativer på baggrund af den der ankestyrelsesundersøgelse fra 2004.

Kl. 13.55

De her ting, jeg refererer til, de 80 pct., der ikke får de fundamentale krav opfyldt med hensyn til, hvem der skal kontaktes ved leveringssvigt, og at man faktisk i rapporten fra statsamtet i Nordjylland anbefaler kommunerne at sørge for korrekt klagevejledning, det virker næsten pinligt, vil jeg sige. Jamen er det ikke den offentlige myndighed, der skal sørge for, at der er en ordentlig klagevejledning? Men det er altså ting, der blev undersøgt i 2005, og det er noget, der blev afrapporteret i december 2005.

Derfor vil jeg spørge ministeren: Mener ministeren så, at de initiativer, der er taget i den anledning, er tilstrækkelige til at løse det konkrete problem, vi står med for de her mennesker, der skal have hjemmehjælp?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har en klar forventning om, at kommunerne nu følger op på tingene, og at det hyrdebrev, jeg sendte ud i januar 2005, har haft den effekt, at kommunerne har fået tjekket, om de egentlig overholder alle de her bestemmelser.

Som sagt blev kravene skærpet væsentligt i forbindelse med ældrepakken, som er et godt udgangspunkt for at sikre, at borgerne ved besked om, hvad deres rettigheder er. Så jeg har en klar forventning om, at kommunerne har fulgt op på det, og som sagt har jeg jo så også taget initiativ til, at vi fremover sikrer, at kommunerne får arbejdet med de undersøgelser, der vedrører kommunen, for at sikre, at man tager ved lære af de fejl og mangler, der måtte fremgå af en undersøgelse.

Thomas Krog (SF):

Det kan så godt undre, at ministeren bliver ved med at fastholde et brev fra januar 2005 og siger, at det er det, der skal løse problemet, når undersøgelsen faktisk omhandler de afgørelser, som er sket i løbet af 2005.

Man kan bl.a., hvis man går ind i rapporten, der er lavet, se, at i en konkret kommune ville seks ud af ti afgørelser være blevet ophævet, hvis der var klaget over dem, men det kræver selvfølgelig korrekte klagevejledninger og den slags ting.

I en anden kommune er det faktisk otte ud af ti konkrete afgørelser, der er undersøgt, som det sociale nævn ville have ophævet, hvis der var blevet klaget over dem.

Den slags meget, meget markante, fuldstændig uanstændige, uacceptable tal – hvilket kommunernes egen repræsentant i nævnet også kalder det – tvinger de ikke ministeren til at gøre andet, end at sende et hyrdebrev ud, et hyrdebrev, som faktisk er sendt, allerede inden de her tal kom frem?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, jeg har også gjort andet.

Jeg skal måske lige for klarhedens skyld sige, at Ankestyrelsen lavede en praksisundersøgelse, og det var den, jeg reagerede på i januar 2005, og så er det rigtig, som spørgeren refererer til, at det sociale nævn i Nordjylland så har lavet yderligere en undersøgelse, og resultaterne ligner meget hinanden.

Men det andet, jeg også har gjort, er jo, at vi har fået lavet et metodeudviklingsarbejde med i øvrigt ti nordjyske kommuner for at finde en god fremgangsmåde for: Hvordan griber man så det her an og sikrer, at man får overholdt lovgivningens bestemmelser? Det metodeudviklingsprojekt har været i gang i nogle år og har faktisk haft rigtig gode resultater, der nu bliver udbredt til kommunerne.

Formanden:

Så er det hr. Thomas Krog for et afsluttende spørgsmål.

Thomas Krog (SF):

Så vil jeg godt prøve at være konkret i forhold til, at de ting, som er sat i gang, i hvert fald ikke virker.

Der er helt konkrete kommuner, som er undersøgt i den praksisundersøgelse fra Nordjylland, som blev offentliggjort i december 2005. I en kommune er det seks ud af ti afgørelser, 60 pct. af afgørelserne, som, hvis der var klaget over dem, ville være blevet ophævet ved det sociale nævn, og i en anden kommune er det otte ud af ti afgørelser – på trods af de ting, der har været sat i gang, på trods af hyrdebrev med mere.

Det er altså borgere, som i hvert fald muligvis ikke får den hjemmehjælp, de har brug for. Det er typisk ældre mennesker, som på et tidspunkt siger: Vi har brug for hjemmehjælp. Og dem, der ikke brokker sig, dem, der ikke klager – måske fordi de ikke har fået klagevejledning – får ikke den hjælp, de har krav på.

Er det ikke noget, vi er nødt til at gøre noget ved, når tallene, når virkeligheden faktisk siger, at nogle steder er det helt op til 80 pct. det er tilfældet for?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er helt enig med spørgeren i, at det er kritisk, at kommunerne ikke sørger for at overholde lovens bestemmelser, som jo i den grad blev skærpet med ældrepakken i 2002, hvor SF jo desværre ikke ville bakke op om de nye bestemmelser.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at kommunerne skal overholde lovgivningen, og det er jo derfor, jeg både har mindet kommunerne om deres forpligtelser og også sørget for, at der er metodeudvikling på området, så kommunerne ved, hvordan de skal gribe det an.

Lige præcis i det nordjyske er der jo så ti kommuner, der har været involveret i det her projekt, og det gør, at jeg har en klar forventning om, at forholdene bliver rettet op, og at vi ikke igen vil kunne se undersøgelser, der påpeger så mange fejl.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4051

7) Til socialministeren af:

Thomas Krog (SF):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre kommunale kvalitetsstandarder, der i højere grad lever op til forudsætningen om, at borgerne skal kende deres rettigheder, herunder en tidsangivelse af, hvad der er afsat til de enkelte ydelser pr. gang?«

Kl. 14.00

Thomas Krog (SF):

Så er vi kommet til det her med kvalitetsstandarderne, hvilket ministeren også nævnte. I samme undersøgelse har statsamtet nemlig undersøgt og bedømt kvalitetsstandarderne fra samtlige nordjyske kommuner, kvalitetsstandarder om hjælp til rengøring, omfanget af det, tøjvask, indkøb osv. Undersøgelsen påpeger så, at der også her er en række mangler, og at det er vanskeligt for borgerne på baggrund af de her praksisundersøgelser at kende deres rettigheder.

Spørgsmålet drejer sig så om de værktøjer, der skulle gøre det muligt. Man kan jo indføre nok så mange ting herfra, men hvis ikke de bliver brugt ude i virkeligheden, giver man jo borgerne fuldstændig umulige vilkår for at klage. Der er ni tilfælde ud af de kommuner i Nordjylland, hvor man ikke overholder loven på det her område. Giver det ikke også ministeren anledning til nogen initiativer?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg kan gentage, at jeg mener, at det er stærkt kritiskabelt, at kommunerne ikke overholder de regler og bestemmelser, der er, og derfor har jeg taget de forskellige initiativer til at sikre, at det sker fremover. Men det kommunale selvstyres kerne er jo, at ansvaret for at træffe de overordnede politiske beslutninger om tilrettelæggelsen og prioriteringen af en række offentlige opgaver ligger lokalt i kommunalbestyrelserne i de enkelte kommuner.

Dermed pålægges den enkelte kommunalbestyrelse ansvaret for på ældreområdet ud fra de lokale forhold og selvfølgelig inden for lovens rammer at fastsætte det serviceniveau, som skal tilbydes kommunens borgere. Det serviceniveau er udtryk for kommunalbestyrelsens prioritering af ældreområdet i forhold til de øvrige kommunale områder.

Det er kommunens opgave at træffe afgørelser om tildeling af den personlige og praktiske

hjælp, og de afgørelser skal træffes ud fra en konkret og en individuel vurdering af den enkelte borgers behov for hjælp til opgaver, som den pågældende ikke selv kan udføre. Borgerne visiteres, vil jeg så gerne understrege, til ydelser og ikke til tid.

De skal selvfølgelig have sikkerhed for, at de får de ydelser, de er visiteret til, og det er derfor, borgerne skal have en skriftlig afgørelse, og netop det – som sagt i forbindelse med det tidligere spørgsmål – præciserede regeringen jo med ændringen af reglerne om erstatningshjælp.

Kommunerne har pligt til at offentliggøre deres serviceniveau i de såkaldte kvalitetsstandarder, så borgeren netop får en viden om, hvilken service man kan forvente. Og som jeg allerede har omtalt, har projektet kvalitetsstandarder netop haft til formål at udarbejde, anvende og synliggøre kvalitetsstandarderne i forbindelse med tildelingen af hjemmehjælp.

Det arbejde, der er pågået med de ti nordjyske kommuner, er samlet og udbredt til alle landets kommuner, så kommunerne altså nu også har et konkret værktøj til, hvordan de griber hele det her arbejde med kvalitetsstandarder an.

Thomas Krog (SF):

På baggrund af de ting, ministeren selv siger, er det måske et stærkt ord, når ministeren også siger, at hun vil sikre borgerne de her ting, for det er jo ikke tilfældet. Borgerne er ikke sikret deres rettigheder. Borgerne bliver i stigende omfang svigtet. Man ser jo også, at den pressede økonomi i kommunerne betyder, at det så ikke længe er hver anden uge, man får gjort rent, men hver tredje uge og nogle steder hver fjerde uge og sådan nogle ting.

Hvor skal borgerne sige: Det her er grænsen? Hvor går grænsen i forhold til de her ting, når så elementære ting som kvalitetsstandarder ikke er til stede?

Jeg vil gerne spørge ministeren: Hvad mener ministeren egentlig, når ministeren siger, at vi skal sikre, at de her ting er i orden, når man samtidig siger, at det i øvrigt bare er kommunernes ansvar?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Vi skal sikre, at kommunerne overholder loven, og derfor kritiserer jeg, når undersøgelser påpeger, at det ikke sker i alle tilfælde. Det er derfor, at jeg bl.a. sendte hyrdebrevet ud til kommunerne, for det er klart: Kommunerne skal overholde den lovgivning, som er vedtaget her i Folketin-

get, og skal respektere, havde jeg nær sagt, det folkestyre, vi har.

Det er så vigtigt, for at kommunerne også kan overholde den lovgivning, at der er forskellige vejledninger, og bl.a. at der er metoder til, hvordan man allerbedst griber det an. Jeg har taget initiativ til, at det også er pågået, så der ikke er nogen undskyldninger for kommunerne til ikke at følge lovgivningen. Men man er nødt til at skelne mellem de lovgivningsmæssigt fastsatte regler og så det, at det er den enkelte kommunalbestyrelse, der beslutter, hvad serviceniveauet i kommunen er.

Det er nu engang sådan i det kommunale selvstyre, som vi har i Danmark, at det er den enkelte kommunalbestyrelse, der fastlægger den service, borgeren kan forvente, og der er det så vigtigt, at kommunen sørger for at offentliggøre det, så borgeren har kendskab til, hvad man præcis kan forvente.

Kl. 14.05

Thomas Krog (SF):

Jeg kan nok være uenig med ministeren i, hvilke ressourcer kommunerne skal have til rådighed til at løse de her ting, men jeg er meget, meget enig i, at det selvfølgelig er kommunerne, der skal fastsætte omfanget af hjemmehjælp, og at den måde, hvorpå man som borger kan reagere på det, er, at tingene netop bliver offentliggjort.

Men det er lige præcis der, at problemet med kvalitetsstandarderne kommer ind i billedet; det er jo der, borgerne skal have en mulighed for, hvis man skal vælge mellem tingene, at sige: Jamen er jeg tilfreds med det serviceniveau, man så har fastsat i X Kommune?

Når så halvdelen af kommunerne i den her undersøgelse ikke præcist beskriver indholdet, omfanget og udførelsen af hjemmehjælpen, så må man jo sige, at borgeren er efterladt på det, vi kan kalde herrens mark. Det er tilsyneladende ikke noget, ministeren vil gøre andet ved end at sende et hørdebrev ud.

Hele ideen, synes jeg, falder til jorden ved at sige, at vi har nogle servicebeskrivelser, men bare ikke alle steder.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det projekt, jeg har nævnt, »Projekt kvalitetsstandarder«, har været vældig godt modtaget i de ti kommuner, der har medvirket i det, og de har syntes, det har været meget nyttigt, og de siger, at det mærkbart har ændret deres syn på hele det her område og virkelig gjort deres arbej-

de med kvalitetsstandarder meget mere konstruktivt.

Jeg er da ikke i tvivl om, at andre kommuner vil tage ved lære af de gode erfaringer, der er med »Projekt kvalitetsstandarder«, og netop vil tage den information, der nu bliver udbredt til alle kommuner, til sig og bruge den til at sørge for, at man så at sige kommer i overensstemmelse med lovgivningens bestemmelser på området.

Formanden:

Så er det hr. Thomas Krog for et afsluttende spørgsmål.

Thomas Krog (SF):

Ministeren nævnte selv på et tidspunkt det med tid. En af de klare anbefalinger her fra statsamtet til kommunerne er at være mere præcis med hensyn til angivelserne af standardintervaller for de enkelte ydelser og med hensyn til den tid, der er afsat til de enkelte ydelser pr. gang.

Men jeg forstod ministeren sådan, at ministeren var uenig, at ministeren egentlig synes, det er i orden, at borgerne ikke får at vide, hvor meget tid de får tildelt til den her hjemmehjælp, og at de derfor ikke på nogen måder kender standarden. Gulvvaske kan altså være mange ting, jeg ved også, at støvsugning kan være mange ting; man kan gøre det lidt hurtigt, eller man kan gøre det ordentligt.

Mener ministeren virkelig, at det er helt i orden, at borgerne ikke kender omfanget i tid, sådan at de firmaer, som også er inde, selv lidt bestemmer, om støvsugning er på det ene niveau eller det andet, så de hurtigt kan komme videre til noget andet? Mener ministeren virkelig, at det er i orden, eller skal man give borgeren den retssikkerhed, hvor man siger: Du ved, at du har de her halvanden time til det og det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg mener ikke, at vi skal gå over til at visitere tid. Jeg synes, det er afgørende at bevare princippet om, at vi visiterer ydelser. For det handler jo om at gå ind og vurdere den enkelte ældre eller handicappede og se på, hvad det er for funktioner, man ikke længere selv magter, og som man så skal have hjælp til.

Men det er klart, at man jo fra kommunens side går ind og laver også et skøn over, hvor meget tid der skal afsættes til den her opgave. Der er det netop vigtigt, at man har tænkt igennem, hvad det er, der skal løses – hvad man mener

med støvsugning, så at sige. Det skal man få defineret, og det er bl.a. det, man skal igennem, når man arbejder med kvalitetsstandarder.

Vi har også lovgivet om det, vi kalder fleksibel hjemmehjælp, at den ældre har fået mulighed for at få lavet nogle andre opgaver. Hvis nu sønnen har været forbi og lavet de ting, som ellers var det, man havde fået visiteret hjemmehjælp til, så kan hjemmehjælperen lave noget andet på det tidspunkt. Det er klart, at når den fleksibilitet er indbygget, så skal man også kunne give et skøn over, hvor meget det sammenhængende er, man kan bruge til nogle andre ting.

Men jeg tror, det bliver hilst meget velkommen fra borgernes side, at vi netop har indbygget den fleksibilitet, og jeg glæder mig faktisk i dag over den positive opbakning, der er fra SF's side til de markante forbedringer, vi foretog i 2002 på hjemmehjælpsområdet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Så er der en række spørgsmål til familie- og forbrugerministeren. Det første er stillet af hr. Jens Peter Vernersen. Hr. Jens Peter Vernersen for en begrundelse.

Spm. nr. S 3974

8) Til familie- og forbrugerministeren af:

Jens Peter Vernersen (S):

»Vil ministeren oplyse, hvilke initiativer i aftalen om fødevarekontrollen mellem regeringen og Dansk Folkeparti – indgået natten mellem den 7. og den 8. april 2006 – der er nye i forhold til tidligere indgåede aftaler mellem de to parter?«

Jens Peter Vernersen (S):

Der var et vældigt drama fredag den 7. april omkring fødevarekontrollen, dramaet mellem Dansk Folkeparti og forbrugerministeren.

Dramaet endte jo med, at der blev indgået en aftale, og det spørgsmål, jeg stiller her, er: Hvad forskel er der egentlig på den aftale, der kom ud af det, og det, der allerede var aftalt i forvejen med Dansk Folkeparti?

Kl. 14.10

Det blev jo præsenteret af Dansk Folkeparti som deres ultimative krav. Ud over det, der blev gennemført, var der altså to krav, man frafaldt, der også var ultimative, nemlig kravet om, at

ministeren skulle sættes under administration, og om, at Folketingets Fødevareudvalg skulle til at agere minister. Begge ting var selvfølgelig helt uspiselige.

Men hvad var egentlig forskellen på det, som var aftalt i forvejen, og det, som blev lanceret som en række ultimative krav?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu tror jeg, at spørgeren kom til at udtrykke sig lidt forkert til sidst, for spørgsmålet går vel egentlig på, hvad forskellen er på det, der var aftalt i forvejen, og det, der blev aftalt, og ikke forskellen til de såkaldt ultimative krav, for det ville jo være et andet svar, man så skulle give.

Men jeg vil sige, at forskellen først og fremmest er, at der nu er afsat midler – altså 8 mio. kr. i indeværende år, 10 mio. kr. til næste år – til implementering af den multoleranceplan, som vi iværksætter. Så er det besluttet, at vi vil søge en merbevilling – dermed er der også flertal for det – på 18 mio. kr. til kompensation for de merudgifter, der er forbundet med bekæmpelse af fugleinfluenza. Derudover har vi indgående drøftet den eksterne undersøgelse, som vi gerne vil gennemføre, af, hvordan fødevarekontrollen fungerer, og vi er nået frem til nogle retningslinjer, som vi nu yderligere skal implementere, men altså nogle retningslinjer for at gennemføre en sådan ekstern undersøgelse af hele måden, hvorpå fødevarekontrollen fungerer, for at se på, hvilke muligheder der er for forbedringer der.

Jens Peter Vernersen (S):

Når man nu ser på de få og enkle punkter, der bliver fremlagt som en aftale, er det jo præcis det samme som det, der blev fremlagt under samrådet i Folketingets Fødevareudvalg så sent som onsdagen før, altså den 5. april. Det var jo de punkter, der også blev diskuteret på det tidspunkt. Derfor undrer det mig selvfølgelig, at der pludselig var en masse nyt i det her. Det er selvfølgelig indlysende, at når man skal gøre nogle ekstra ting, koster det noget. Det er så de her 8 mio. kr., som man er blevet enig om at det må koste.

Spørgsmålet er jo, om det er det, der overhovedet flytter noget i forhold til fødevaresikkerhed. Det kan vi vende tilbage til ved en senere debat i morgen. Men der er vel ingen tvivl om, at hvis 8 mio. kr. kunne løse den manglende fødevarekontrol, vi ser, så skulle de penge have været bevilget for lang tid siden. Derfor tror jeg

heller ikke, at ministeren kan sige her, at den aftale, som blev indgået, er den, der sikrer, at vi ikke ser flere fødevareskandaler.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Man kan aldrig sikre sig hundrede procent imod, at der er en skurk eller en plattenslager et eller andet sted, som gør noget, vedkommende ikke må. Det er jo det samme, når vi laver færdselsregler; vi kan ikke garantere, at der ikke er nogen, der bryder dem. Eller når vi laver straflovgivning; vi kan ikke garantere, at der ikke er nogen, der begår et bankrøveri. På samme måde kan vi, uanset hvor meget kontrol vi laver, ikke garantere, at der ikke er nogen, som bryder fødevarereloven.

Nu er vi imidlertid blevet enige om en omfattende handlingsplan, der netop skal gribe hårdere ind over for den slags overtrædelser af fødevarerelovgivningen, som vi desværre har set eksempler på på det seneste. Som et af de nye elementer i aftalen ligger som sagt en bevilling allerede i år på 8 mio. kr. til at finansiere den nultoleranceplan.

Jens Peter Verner (S):

Helt ærligt, det, man lancerer, som altså af Dansk Folkeparti blev præsenteret som noget helt nyt – det var det, spørgsmålet gik ud på – var altså præcis det, som ministeren havde nævnt 3 dage før i Fødevarerudvalget: En nultoleranceplan, som man i øvrigt ikke rigtig ved hvad indeholder og hvad skal udmønte sig i.

Opfølgning af manglende tilsyn var også det, som blev præsenteret. 2.100 tilsyn viste sig at være 2.400, der ikke var foretaget, og nu skulle de lægges øverst i bunken.

Så skulle der laves en undersøgelse af fødevarerelkontrollen, men det har også været på dagsordenen hele tiden.

Det er det, som aftalen med Dansk Folkeparti indebærer, og det var det, som i forvejen var præsenteret i Folketingets Fødevarerudvalg. Jeg går ud fra, at forbrugerministeren kan acceptere, at sådan er historikken i det her. Det synes jeg er lidt vigtigt, for det er en smule ubehageligt – det må det i øvrigt også være for ministeren – at få præsenteret en række ultimative krav fra Dansk Folkeparti, som stort set kun er krav, der drejer sig om noget, der i forvejen er givet tilsagn om at få gennemført, fordi det er krav, der er rimelige og fornuftige, men som overhovedet ikke

dækker det behov, der er. Det er så en anden side af sagen.

Kl. 14.15

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu synes jeg, det måske er at tage munden lidt fuld at sige, at det ikke fremgår nogen steder, hvad der er indeholdt i nultoleranceplanen. Det er en lang række meget konkrete punkter, der er opremset i den. Og som jeg nævnte indledningsvis over for spørgeren, er der rent faktisk nu noget finansiering til rådighed og nogle andre områder, hvor der er sket betydelige fornyelser og tilføjelser i forhold til det, der i forvejen var aftalt med Dansk Folkeparti og taget initiativ til fra min side.

Formanden:

Så er det fru Mette Gjerskov som medspørger.

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes ikke rigtig, ministeren svarer på det her med, hvad det er, der er den store redningsplan i det her – den nye lancering af den store redningsplan! Det eneste, jeg hører ministeren sige, er 8 mio. kr. i år og 10 mio. kr. næste år. Jamen det er jo, som jeg i andre sammenhænge har sagt, som at sætte et plaster på et åbent benbrud. Ifølge ministerens egne tal er der sparet over 100 mio. kr. om året på budgetterne i Fødevarerstyrelsen, og så vil han give dem 8 mio. kr., og så er det den store redningsplan.

Kunne ministeren ikke forklare, hvad det er, der ligger i de 8 mio. kr., som skulle gøre, at det var noget helt særligt, som betyder en meget bedre fødevarerelikkerhed for danskerne?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu tillod jeg mig sådan set at svare på det, jeg er blevet spurgt om, nemlig hvilken forskel der er mellem det her og så det, der lå i forvejen, dels aftalt med Dansk Folkeparti og dels i initiativer, jeg havde bebudet. Der nævnte jeg så, og det synes jeg da er ganske betydeligt, at der nu er afsat midler til f.eks. at realisere som en ekstra udgift i år nultolerancehandlingsplanen, som jeg tror får en ganske stor effekt, ikke mindst fordi vi nu afsætter midler til, at der er et særligt såkaldt bagmandspoliti, der kan sætte ind over for dem, som særlig begår overtrædelser, eller hvor der er en særlig komplikation, som trænger til at blive undersøgt i forbindelse med overtrædelser.

Så det er nogle ganske betydelige tiltag, der gøres her, og der er også, som jeg har redegjort for, nogle ganske betydelige ændringer, i og med at der er sat penge af, og at der er aftalt en ganske klar beskrivelse af, hvordan undersøgelsen af fødevarekontrollen i øvrigt skal finde sted.

Mette Gjerskov (S):

Jeg står her med ministerens talepapir fra samrådet den 29. marts 2006, og der redegjorde han for sin nultoleranceplan. Det, jeg så hører ministeren sige nu – det var det, der skete 14 dage efter – er, at der så også blev afsat midler, hele 8 mio. kr. blev der afsat til at gennemføre planen. Det nye, der gjorde, at Dansk Folkeparti holdt hånden over – eller under – ministeren, var, at nu blev der afsat midler til det.

Skal jeg forstå svaret sådan, at da ministeren gik til samråd i Fødevareudvalget og sagde, at nu ville han lancere en nultoleranceplan, så var der ingen penge til at gennemføre den? Så han kom altså bare med et blålys, et stykke papir om en nultoleranceplan, men det var først, da Dansk Folkeparti truede med at vælte ministeren, at der så kom penge på bordet. Det lyder da helt utroligt.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu synes jeg, man glemmer, at der derudover er aftalt med Dansk Folkeparti, at vi afsætter 18 mio. kr. som kompensation for de udgifter, der er forbundet med fogleinfluenzahandlingsplanen. Det er jo dog også et element i aftalen. Men det er klart, at vi jo kan iværksætte nultoleranceplanen hurtigere og med større kraft, når der nu bliver afsat penge til den i form af en bevilling på et aktstykke i Finansudvalget.

Formanden:

Så er det hr. Bjarne Laustsen som medspørger.

Bjarne Laustsen (S):

Når der netop er en ny aftale, flere penge måske – ganske små og helt utilstrækkelige beløb efter min mening – vil jeg godt spørge ministeren, hvad det her betyder i praksis. For med de tidligere besparelser har man jo f.eks. nedsat den tid, der bruges på et besøg i et pizzeria; den har man ved tidligere besparelser – i år 2005 – sat ned fra 120 minutter til 70 minutter.

Jeg ved ikke, præcis hvor meget det er i 2006. Den aftale, der nu er lavet her, hvad giver den sig udslag i? Hvor mange minutter er der så til et besøg i et pizzeria?

Vi har jo oplevet, at besøgene ikke har været tilstrækkelige, fordi der efterfølgende er blevet fundet varer, som skulle have haft en mere kærlig behandling. Derfor er det et spørgsmål, om der nu med den nye aftale er sat tilstrækkelig tid af.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Der er ikke i den nye aftale mellem Dansk Folkeparti og regeringen nogen konkrete meldinger om, hvor meget tid der skal bruges på kontrol i et pizzeria. Men det er klart, at helt overordnet vil sådan nogle overvejelser jo være en del af den undersøgelse, der sker af hele fødevarekontrollen, hvor man vil se på styringen af fødevarekontrollen. Og der kan jo også i den forbindelse være mulighed for, at de, som nu skal undersøge de her forhold, tager den slags ting i betragtning.

Bjarne Laustsen (S):

Hvis man nu skal planlægge, er man så ikke nødt til at kalkulere med et eller andet antal minutter i gennemsnit per besøg i forhold til x antal virksomheder? Vi ved det alle sammen, for ministeren har selv redegjort for det: Vi nåede ikke det hele, vi mangler nogle virksomheder. Kan man så nå det med de ekstra midler, de få midler, der er sat af?

Så må man da finde ud af at sige: O.k., det giver så i gennemsnit så og så mange minutter til det antal virksomheder. Vi er jo bagefter, sådan har jeg forstået det; vi har noget, vi skal have indhentet. Så afsætter man nogle flere penge. Kan man så nå det, man mangler, når man oven i det medregner den tid, der allerede er sat ned?

Man mener tilsyneladende, at man kan få den samme kontrol på mindre tid. Det er jo ret markant, tiden er blevet sat ned fra 2004 til 2005, f.eks. bare i forbindelse med besøg i et pizzeria. Nu taler vi slet ikke om de store fødevaregrossistlagre – i Sydhavnen og andre steder – hvor der har været voldsomme problemer.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen som jeg tror jeg én gang har forklaret hr. Bjarne Laustsen, så er der ikke i den aftale, der er indgået mellem Dansk Folkeparti og regerin-

gen, og som jeg bliver spurgt til, indeholdt nogen bestemmelse om tidsforbrug på pizzeriaer i forbindelse med kontrollen.

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen for et sidste spørgsmål i den her omgang.

Jens Peter Vernersen (S):

Det er jo svært at påstå, at man kommer meget længere med de svar, der bliver givet, men jeg synes – og det håber jeg da at ministeren er enig med os i – at det er dybt betænkeligt, at ministeren præsenterede en plan i Fødevareudvalget om nultolerance, uden at der var økonomi hæftet på. Det vil da for enhver politiker være en given forudsætning, at regningen skal betales. Det var det så åbenbart ikke. Det bliver noget, vi må vende tilbage til.

Hvad angår spørgsmålet om det der bagmandspoliti: Indtil nu er det jo oplyst af ministeren, at det måske er noget med en fire-seks stykker, men det ved man i øvrigt ikke rigtig, og meget mere kan det vel heller ikke bliver til. Altså, en fire-seks stykker til hele landet i forhold til de problemer – synes ministeren virkelig, det er tilstrækkeligt?

Så synes jeg altså, det er vidtgående at sige, at nu skal der sættes 18 mio. kr. af til fugleinfluenzahandlingsplanen, og så blande det ind i det her, for det er jo en helt ekstraordinær situation, som selvfølgelig ikke kunne håndteres inden for de givne bevillinger. Det har jo overhovedet ikke noget med fødevarekontrollen at gøre. Det er jo en helt anden sag. Det troede jeg at der var sådan nogenlunde klarhed over.

Jeg synes, ministeren skulle tage helt anderledes fat på det her. 8 mio. kr. gør jo hverken fra eller til i forhold til de skandaler, vi har set, og som dagligt ruller op for os, fordi fødevarekontrollen helt åbenbart ikke har tilstrækkelige ressourcer til at lave en ordentlig kontrol. Det er jo virkeligheden. Og jeg synes egentlig, det var det udgangspunkt, ministeren skulle tage i sit svar til os.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu er jeg jo bare høflig og svarer på det, jeg bliver spurgt om. Jeg blev sådan set spurgt om, hvilke elementer der var i aftalen, som ikke allerede var bebudet eller aftalt, og der er de 18 mio. kr. til kompensation for udgifter i forbindelse med fugleinfluenza altså et element i aftalen. Så

undskyld, jeg nævner det, men det er jo det, jeg blev bedt om at redegøre for.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3976

9) Til familie- og forbrugerministeren af:

Jens Peter Vernersen (S):

»Mener ministeren, at hans garantier om, at fødevarekontrollen ikke er blevet svækket af de mange nedskæringer på området, har vist sig at holde stik?«

Jens Peter Vernersen (S):

Spørgsmålet går på, om ministeren mener, at hans garanti om, at fødevarekontrol ikke er blevet svækket af de mange nedskæringer på området, har vist sig at holde stik.

Når jeg spørger, er det, fordi vi jo har en række eksempler. Jeg har taget kontrolrapporten med fra Skare Meat, som har været meget omtalt. Der er man ude at lave kontrol i to omgange her i februar, og i begge tilfælde er der absolut intet at bemærke, da man er derude. Det er den 15. februar og den 20. februar. Ganske kort tid efter vælter skeletterne åbenbart også derude ud af skabene, for at bruge ministerens eget udtryk.

Kl. 14.25

Det er jo fantastisk, at man kan være derude og åbenbart ikke have så mange ressourcer, at man kan få lavet en ordentlig kontrol. Derfor stiller jeg det spørgsmål, om det i forbindelse med de mange nedskæringer på området har vist sig at holde stik, at det ikke har nogen konsekvens for fødevarekontrollen. Der synes jeg såmænd bare, at ministeren skulle indrømme, at det altså har konsekvenser, at man har skåret ned.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen det er sådan, at de tiltag, som jeg har gennemført som minister, og som jo har effekt, når vi ser på forskellen mellem budgetterne i 2005 og 2006, ikke berører fødevarekontrollen som sådan. Altså, der er ikke foretaget besparelser på fødevarekontrollen. Der er lavet en omstrukturering af Fødevarestyrelsens struktur, og det beløber sig til 30 mio. kr. i effektivisering, men der er jo ikke sparet på fødevarekontrollen.

Man skal være opmærksom på, at jeg netop har sikret, at i 2006 er Fødevarestyrelsen, i mod-

sætning til alle andre statslige områder, friholdt fra produktivitetskrav, altså det normale produktivitetsfremgangskrav på 2 pct. Det er Fødevarestyrelsen friholdt fra, netop for at give ro til at implementere strukturomlægningen.

Jens Peter Verner (S):

Man undlader at udsætte den styrelse for en besparelse, et år efter at man i flere år har skåret ned med over 100 mio. kr. Det er vist det, der hedder ét skridt frem og flere tilbage, måske op til tre skridt tilbage.

Men det må da gøre et indtryk på ministeren, når medarbejderne for åben tv-skærm fortæller den danske befolkning, at man ikke har ressourcer til at lave en tilfredsstillende kontrol, at man ikke kommer omkring det, man kom omkring tidligere.

Når ministeren så siger, at der ikke er skåret ned på kontrollen, så synes jeg, at ministeren måske skulle lytte lidt til det, dyrlægerne har sagt, at nu får de ikke den opbakning, den support, af noget administrativt personale, som før var dem behjælpeligt, nu skal de selv lave mere, og derfor bliver der altså mindre kontrol. Den sammenhæng er der også. Det synes jeg at ministeren gør meget for at forklare ikke er tilfældet, men det mener alle andre i hvert fald, også de, der har med det at gøre.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er naturligvis noget, jeg lytter til. Det er jo vigtigt for mig som ansvarlig minister på området at lytte til den kritik, der er fra de ansattes side, fra dyrlægeforeningens side og fra andre, som har synspunkter på det her område, og som er en del, kan man sige, af virksomheden eller berørt af den. Derfor lytter jeg selvfølgelig også til de synspunkter, der kommer.

Nu iværksætter vi en undersøgelse af, hvordan fødevarekontrollen fungerer, og hvordan styringen af fødevarekontrollen er, og så må vi jo se, hvad det giver anledning til. Det er jo altid vigtigt, før man træffer beslutninger, at analysere problemstillingerne grundigt. Men det er jo aftalen med Dansk Folkeparti, at vi på grundlag af den analyse også vil se på, om den giver anledning til tilførsel af yderligere ressourcer ud over de ekstraressourcer, vi allerede har bevilget.

Jens Peter Verner (S):

Det er jo svært at få ministeren til at bekræfte, at der er de problemer, som alle andre ser.

Men sagen er jo i hvert fald – og det var det, som jeg så prøvede at spørge ind til – at når man fratager dyrlægerne noget administrativt personale, så skal de selv løse opgaven fuldt ud, og så bliver der på den måde færre ressourcer.

Det, vi kan se, når vi ser de her kontrolrapporter, er jo, at man absolut ikke kontrollerer det hele, og det viser sig jo faktisk, at først når man går ind og laver en intensiv kontrol på Skare Meat, finder man ud af de her ting, men man har været derude to gange inden, hvor man ikke har set de her ting.

Det er jo bestemt ikke tilfredsstillende, at en engrosvirksomhed, der åbenbart omsætter for næsten 1 mia. kr. om året til danske forbrugere, ikke bliver ordentligt kontrolleret, og det er helt og fuldt ministerens ansvar, at det ikke er sket, fordi man helt åbenbart ikke har ressourcerne.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, men jeg mener selv at have været den første til at sige, at der er nogle problemer, vi skal have løst. Der er problemer med, at der er nogle i branchen – uden at nævne navne; nogle er jo politianmeldt, og så må vi se, hvordan de sager ender – som tilsyneladende er plattenslagere og skurke, der overtræder fødevarelovgivningen.

Det er jo helt uacceptabelt, og det kan jeg som ansvarlig minister naturligvis ikke bare stiltiende se til foregår, og derfor må der gennemføres nogle foranstaltninger. Og det er jo det, vi gør nu, ikke mindst på grund af den handlingsplan, der er aftalt med Dansk Folkeparti, hvor vi afsætter midler til, at man kan gå stærkere ind i kontrollen af netop større virksomheder, hvor komplikationerne er lidt større, og hvor man måske skal ind i nogle regnskaber eller nogle andre former for transaktioner for at gennemskue, hvad der er sket, om der er sket ommærkning osv.

Kl. 14.30

Formanden:

Så har der meldt sig to medspørgere, først fru Mette Gjerskov.

Mette Gjerskov (S):

Tak til ministeren for besvarelsen indtil videre.

Det er jo sådan, at man som både politiker og forbruger i Danmark har lyst til – hvis ikke det

var så alvorligt – at sige: Hvordan synes ministeren selv det går?

Jeg vil tro, at alle danskere efterhånden er klar over, at nedskæringer i Fødevarestyrelsen har medført en rystende ringe fødevarer sikkerhed i Danmark, og at det er ministerens ansvar. Det undrer mig, at ministeren er den eneste, som ikke er klar over det.

Jeg vil spørge, om ministeren synes, at det er tilfredsstillende, at der nu er supermarkedskæder som Netto og Bilka og Føtex, som føler, at det er så påtrængende, at de selv går ud og gør noget, og at det er dem, der stopper kødgrossister som f.eks. Skare, og at det ikke er ministeren kontrol, der gør det. Tror ministeren ikke, det kan hænge sammen med en smule nedskæringer i Fødevarestyrelsen?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu kan man jo ikke påstå, at jeg siger, at der ikke er problemer, eftersom jeg nu flere gange har sagt, at der er nogle problemer, vi skal have løst. Efterhånden som vi er blevet opmærksom på problemerne, har vi også taget fat på at løse dem.

Virksomheder bliver afsløret, der sker politianmeldelser, fødevarer kontrollen er i allerhøjeste grad i gang med at gøre noget ved problemerne. Så jeg forstår slet ikke den indfaldsvinkel, som her kommer til udtryk fra spørgerens side.

Mette Gjerskov (S):

Jamen det, der jo bekymrer mig, er, at ministeren allerede har konkluderet, at det ikke har noget med nedskæringer at gøre. Der skal laves en undersøgelse nu for 8 mio. kr., eller hvad? Hvad skal de 8 mio. kr. så bruges til? På den ene side siger ministeren, at den elendige fødevarer sikkerhed i det her land ikke har noget med nedskæringer at gøre. På den anden side siger han, at han nu tilfører 8 mio. kr., fordi det skal kunne rette op på det hele.

Altså, tingene hænger da ikke sammen her. Hvad skal de 8 mio. kr. så bruges til?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det troede jeg egentlig jeg havde forklaret, men jeg vil gerne forklare det en gang til. De 8 mio. kr. skal sådan set ikke bruges til undersøgelsen. De 8 mio. kr. skal bruges til nultoleranceplanen, bl.a. til et bagmandspoliti, der kan sætte hårdere ind over for den slags virksomheder.

Så kommer undersøgelsen, hvor jeg klart har sagt, at den jo også kan komme til at afdække et behov for at sætte flere ressourcer af. Det må vi så se på, og det er jo en del af aftalen med Dansk Folkeparti, og det vil vi så gøre.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne spørge til minimumskontrollen. Der er forskellige typer virksomheder i forskellige kategorier. Der er nogle, der skal have besøg to til fire gange om året, og der er nogle, der skal have besøg seks til otte gange om året. Men når man afsætter ressourcer til det i fødevarer kontrollen, vælger man altid den laveste fællesnævner. Så vælger man altid to eller seks, det laveste tal. Hvordan kan det nu være?

Hvis det er sådan, at der er virksomheder, der skal have et højere antal besøg, hvorfor kunne man ikke ligge oppe på tre eller syv? Det undrer mig meget, at man altid vælger den laveste fællesnævner, men det er selvfølgelig, fordi der ikke er ressourcer til at tage den højeste.

Hvis det er sådan, at der er en tilsynsførende, der synes, at her er der altså en virksomhed, der er nødt til at have tre eller fire besøg, så skal man tage fra en anden kategori. Der er ikke noget at sige til, at man ikke når det hele derude.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jamen den tilsynsfrekvens, som anvendes over for virksomhederne, er jo fastsat ud fra en faglig vurdering af, hvad der er behov for. Derudover kan der jo være virksomheder, som man er på besøg i, hvor man føler et behov for opfølgende kontroller, og så gennemfører man det.

Derudover ligger der jo i nultoleranceplanen, at vi også skal kunne beslutte, at der er virksomheder, som der er så store problemer med, at de skal have en tættere kontrol, og så må de selv betale for det.

Så der er en bred vifte af muligheder på det felt.

Bjarne Laustsen (S):

Hvis der er en type virksomheder, der skal have fra fire til seks besøg om året og man ud fra en faglig vurdering siger, at man skal besøge dem fem gange, så er der bare ikke ressourcer til det, fordi de så skal tages et andet sted fra.

Hvordan kan det være, at det er så snævert, at man ikke kan besøge den kategori af virksomheder, som skal besøges i gennemsnit fire til seks gange om året, fem gange? Hvis man tager me-

dianen fem, så kan det ikke lade sig gøre, fordi der er afsat ressourcer i fødevarekontrollen til, at man vælger den laveste fællesnævner i alle tilfælde. Hvorfor skriver man så fire til seks, når det altid er udgangspunktet fire, man vælger? Det kan jeg simpelt hen ikke forstå.

Kl. 14.35

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu var det spørgsmål, jeg fik stillet, jo egentlig, om jeg mener, at fødevarekontrollen er blevet svækket på trods af de garantier, jeg har givet om det modsatte, hvor jeg så siger, at der ikke er sparet fra min side på selve kontrolindsatsen fra 2005 til 2006.

Jeg har også sagt, at vi nu laver en undersøgelse af, hvorfor det er, at der er knap 5 pct. af virksomhederne, der ikke har fået de besøg, de skal have i 2005. Der må vi så se, hvad undersøgelsen siger. Vi har aftalt med Dansk Folkeparti, at er det sådan, at den viser, at der er behov for at se på en tilførsel af yderligere ressourcer, så må vi jo se på det. Men der er i dag bred mulighed for, at tilsynet kan fastsætte forskellige frekvenser for forskellige typer virksomheder.

Jens Peter Verner (S):

Helt ærligt, er det ikke naivt af ministeren at forestille sig, når man hele tiden strammer skruen i forhold til den økonomi, der er til rådighed, at medarbejderne så skulle vælge den højeste fællesnævner? Er det ikke en helt naturlig ting, at man så vælger den laveste? Og dermed har ministeren vel også med sine nedskæringer et ansvar for, at der bliver en ringere fødevarekontrol. Ministeren har vel også et ansvar for, at der bliver en ringere fødevarekontrol, når dyrlægerne mister deres medhjælper, sådan at de selv skal lave arbejdet. Det kan der vel ikke være nogen som helst tvivl om.

Det er da underligt, at ministeren ikke kan erkende, at sådan ser det nu ud, når medarbejderne på tv-skærmen går ud – og det skal der altså meget til at statsansatte medarbejder gør – og siger: Vi har ikke ressourcerne til at lave vores arbejde ordentligt på grund af de nedskæringer, vi har fået.

Så synes jeg altså også, at ministeren skulle erkende, at der er en meget, meget alvorlig situation i forbindelse med fødevarekontrollen.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu er det sådan, at Socialdemokratiet kun tænker på ressourcer, og jeg kan forstå, at Socialdemokratiet vil bevilge 60 mio. kr. ekstra. I regeringen foretrækker vi at analysere problemerne først, finde ud af, hvad årsagen til problemerne er, og så beslutte, hvad der skal gøres. Det er jo ikke altid sådan, at tingene skal løses ved at tilføre flere penge. Men jeg har jo sagt, at hvis undersøgelsen viser, at det også er et spørgsmål om, at der skal tilføres flere ressourcer, for at vi får rettet op på de problemer, der er, så er vi parate til at diskutere det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4147

10) Til familie- og forbrugerministeren af:

Poul Henrik Hedeboe (SF):

»Vil ministeren kommentere det meget omtalte egenkontrolprogram, som efter spørgerens opfattelse i en række konkrete og groteske tilfælde har spillet fallit, når man ser det i forhold til den anden eksisterende ordning, hvor en tilsynsførende fra en fødevarerregion har haft sin daglige, fysiske gang på virksomheden og har kunnet overvåge, at fødevarerikigheden blev overholdt?«

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg vil godt spørge lidt ind til egenkontrolprogrammet. Jeg har selv en opfattelse af, at den kontrol på baggrund af en række sager, f.eks. med Thulin Kød og Skare Meat, har spillet fallit i forhold til den ordning, hvor der er en medarbejder, der har sin daglige, fysiske gang på stedet. Jeg vil godt bede ministeren om at kommentere det program.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Der vil jeg da gerne sige, at det jo ikke er sådan, at man kan sige, at egenkontrollen står alene. Der er jo i og for sig en kombination mellem den egenkontrol, der finder sted, og så den offentlige kontrol. Men det er jo naturligt nok, at man siger – og det er jo også en del af hele EU-reguleringen på området – at der som udgangspunkt er en egenkontrol, som i virkeligheden betyder, at virksomhederne selv må tage ansvar for det, de producerer, og det, de handler med osv.

Men så har vi en offentlig kontrol, der for det første ser, om egenkontrollen fungerer, og for det andet kan kontrollere, om tingene på virksomheden i øvrigt er i orden. Jeg synes sådan set, at det er et godt og et rigtigt princip at holde virksomhederne fast på, at de først og fremmest selv må have et ansvar for at håndtere de varer, de arbejder med, på en fornuftig måde.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Kunne man ikke også sige det sådan, at egenkontrolprogrammet kunne virke udmærket, hvis virksomhederne var indstillet på, at det skulle virke? Men for den del – og det er jo det, vi har set nogle eksempler på – som lidt har den modsatte indfaldsvinkel, nemlig at de godt vil prøve at omgå systemet, så giver egenkontrollsystemet i virkeligheden også mulighederne for det.

Jeg ved godt, at der er den supplerende offentlige kontrol, men for dem, der vil snyde, giver egenkontrollsystemet altså nogle bedre muligheder for det.

Kl. 14.40

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, jeg er et stykke hen ad vejen meget enig med hr. Poul Henrik Hedeboe i, at der jo er nogle, som så ikke er i stand til at løfte det ansvar, og som ikke lever op til den egenkontrol, som de skal leve op til. Derfor er det helt nødvendigt, at der er en offentlig kontrol, der kontrollerer deres kontrol og sikrer, at forholdene i øvrigt er i orden.

Der har vi så lært nu, at der er nogle virksomheder – men det synes jeg bare ikke man kan bebrejde fødevevarekontrollen – som drives af nogle, som åbenbart er ret ligeglade med, om de overholder fødevevarelovgivningen eller ej, og der må vi jo erkende, at der må vi sætte ind med en skrapere offentlig kontrol.

Det betyder ikke, at vi ikke skal fastholde dem på deres eget ansvar. Det ville jo være mærkeligt at sige, at de så ikke behøver at påtage sig et ansvar. Selvfølgelig skal de stadig væk fastholdes på deres ansvar, men vi må sætte kraftigere ind med kontrol for at sikre, at de gør det. Hvis de ikke gør det, må der jo sanktioneres hårdt over for det.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Hvis man nu sætter den stikprøvekontrol eller periodevis kontrol, man snakker om, op imod

det system, hvor der fast er en medarbejder på virksomheden, så er det vel et stort spring fra en lidt løsere model til en, der er – nej, ingenting bliver vel fuldstændig hundrede procent sikkert, men det er vel en mere sikker model. Selv om vi strammer den offentlige kontrol ved stikprøver, har den svært ved at spille op imod det, at der er en stationær medarbejder.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, men der tænker hr. Poul Henrik Hedeboe så på den situation, at nogle slagterier er gået fra en daglig kontrol til en kontrol fire til seks gange om året. Der skal man jo huske på, at der på slagtelinjen løbende er kontrol af de dyr, der kommer ind, for sygdomme osv., så det er jo ikke sådan, at der ikke er nogen med en faglig indsigt til stede under produktionen, der kontrollerer det.

Men EU-forordningen foreskriver jo nu, at der alle steder skal være en frekvens af de tilsyn, der så er med det, som svarer til, hvad der er fagligt fornuftigt. Og der er standarden på disse slagterier altså sat til den samme standard eller frekvens som på tilsvarende virksomheder, der heller ikke har haft daglig kontrol indtil nu. Men der er jo altså på slagtelinjen løbende kontrol med tingene.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Fru Elisabeth Geday har bedt om ordet som medspørger.

Elisabeth Geday (RV):

Et af de steder, hvor der jo helt oplagt er problemer med egenkontrollen, er hos de mindre detailhandlende, altså bagerne og grønthandlerne og de små kiosker, som jo ofte har nydanskere som indehavere.

Jeg kunne godt tænke mig, at ministeren forklarede det, som jeg har fået svar på i et § 20-spørgsmål, nemlig hvorfor han afviser at ville oversætte de relevante pjecer om egenkontrol til de store indvandrersprog, altså f.eks. arabisk eller urdu, så vi kan sikre os, at de problemer, som optræder i egenkontrollen, i hvert tilfælde ikke bunder i, at der simpelt hen er sproglige barrierer til hinder for, at indehavere lever op til egenkontrollen og sørger for en ordentlig fødevevaresikkerhed.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er jo sådan, at vi taler dansk her i landet. Som udgangspunkt må danske myndigheder jo kunne kommunikere på dansk med dem, som de kontrollerer. Som jeg forstår det, er der en udmærket og fornuftig kommunikation også med de virksomhedsejere, der er af udenlandsk oprindelse. Der kan man også udmærket teste, om egenkontrollen fungerer.

Jeg har faktisk selv deltaget – godt nok mere som tilskuere end som egentlig kontrollant – i sådan en inspektion i en virksomhed, der var drevet af nogle af udenlandsk oprindelse, og der var man udmærket i stand til at se, om tingene fungerede.

Elisabeth Geday (RV):

Jeg undrer mig altså stadig væk over, at ministeren fortsat er så afvisende og henviser til, at forvaltningssproget er dansk, for det er således, at SKAT, som jo har gennemført den såkaldte fair-playkampagne over for de samme virksomheder, har valgt at oversætte en del af deres materiale til de store indvandrersprog for netop at undgå, at der kunne være tale om sproglige barrierer.

Jeg spørger bare mig selv, hvad der er vigtigst: at sikre, at der ikke kommer usikre fødevarer madvarer ud til forbrugerne, eller at sikre, at de pågældende indehavere betaler den korrekte skat? Det kunne jeg godt tænke mig at ministeren også forholdt sig til.

Jeg synes, vi er nødt til i den her sag at sikre os, at det ikke er sproget, der er afgørende for, om vi får en ringere fødevarsikkerhed i Danmark.

Kl. 14.45

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Som jeg forstår det, så giver det heller ikke anledning til de store problemer, at der er etnisk ejede virksomheder, vi kontrollerer. Men det er jo ikke sådan, at jeg principielt er afvisende over for det. Altså, hvis det er sådan, at der fra Fødevarerstyrelsens side peges på, at der er behov for det, så er det ikke et princip for mig, at der ikke må laves sådanne pjecer. Det afgørende må være en konkret vurdering af, om der er behov for det eller ej.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Per Clausen som medspørger.

Per Clausen (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvilke undersøgelser og analyser man har foretaget i Fødevarerstyrelsen af den her situation, for jeg synes måske, det er et lidt sløset grundlag at handle på baggrund af: at forbrugerministeren har været ude at overvære et enkelt tilsyn.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil følge op med, er: Er det ikke også forbrugerministerens indtryk, at vi må konstatere, at det at basere et tilsyn med fødevarerne på en tillid til, at virksomhederne kan og vil leve op til fødevarerlovningens krav, nok har vist sig at være alt for optimistisk, og at vi derfor nu må tilrettelægge en fødevarerkontrol ud fra en mere skeptisk, kritisk tilgang?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Indledningsvis vil jeg lige sige, at vi nu ikke har baseret hele vurderingen af behovet for at skrive pjecer på udenlandske sprog på, at jeg én gang har deltaget i et sådant besøg. Det nævnte jeg sådan mere en passant.

Derudover er jeg faktisk enig med hr. Per Clausen i, at der har været sager, dels nogle, som Fødevarerstyrelsen, fødevarerkontrollen, selv har opdrejet, dels nogle, som andre har opdrejet, der viser os, at der altså er nogle, som er så skurkagtige, at der er behov for, at vi ikke kun baserer os på tillid til, at man opfylder sit egenkontrolprogram, men går skrappe til værks, end vi har gjort hidtil.

Nu vil jeg sige, at det jo ikke bare har været sådan indtil nu, at man har baseret sig på en tillid til, at folk selv kan finde ud af det. Der har jo altså været kontrol med kontrollen. Men det er klart, at de eksempler, vi har set, på, at nogle ikke vil overholde reglerne, da fører til, at vi må have en skrappe indsats. Det er jo også det, vi har aftalt.

Per Clausen (EL):

Jeg er selvfølgelig meget glad for, at forbrugerministeren lægger op til, at egenkontrollen skal suppleres med en kraftigere indsats i form af en egentlig kontrol både af egenkontrollen, men også af, om man konkret overholder reglerne og ikke bare er i stand til at udfylde skemaerne korrekt. F.eks. er Thulin jo et eksempel på sådan en virksomhed, der vistnok godt kunne finde ud af at udfylde skemaerne, sådan at de svarede til det, der skulle stå, men til gengæld ikke var i overensstemmelse med virkeligheden.

Så kommer vi jo til det interessante spørgsmål, synes jeg: Når nu man skal opretholde den kvantitet, man har i undersøgelsesarbejdet, i kontrolarbejdet, hvilket ministeren jo lægger meget vægt på, samtidig med at man skal bruge flere ressourcer på at foretage en mere intensivt opfølgende kontrol som et supplement til egenkontrollen, er det så ikke rigtigt, at selv Socialdemokraterne her faktisk har ret, når de i lighed med Enhedslisten siger, at der er brug for flere ressourcer, og at vi stadig væk står tilbage med det problem, at det er der ingen vilje fra regeringens side til at skaffe?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi står egentlig med to typer problemer, kan man sige. Det ene problem er, at knap 5 pct. af virksomhederne sidste år ikke fik de besøg, som de skulle have haft. Det undersøger vi nu. Hvorfor er det sket? Der var jo faktisk samlet set på landsplan flere besøg end planlagt. Men det svigtede altså styringsmæssigt, sådan at nogle ikke fik det besøg, de skulle have haft. Hvorfor skete det? Det må vi nu analysere til bunds. Jeg må som minister tage ansvar for, at det kommer på plads, når Fødevarestyrelsen ikke selv har fået det på plads.

Den anden type problem er jo, at vi er blevet opmærksomme på, at der altså er nogle, som snyder mere, end nogen vel havde forventet. Og det kræver under alle omstændigheder en ressourceindsats at sætte kraftigere ind over for dem. Derfor er det også, at vi allerede nu har bevilget 8 mio. kr. til det formål og 10 mio. kr. til næste år.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Poul Henrik Hedeboe for et sidste spørgsmål.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

For lige at linke op til det sidste, ministeren sagde om, at vi har oplevet nogle, som snød mere, end vi kunne have forventet: Der er kommet en melding frem om, at lige præcis en af dem, som har snydt mere, end vi kunne forvente, nemlig Skare, fra et andet ministerium, Fødevarerministeriet, har fået tildelt midler til, ja, til udvikling af deres kvalitet osv.

Vil ministeren være parat til at se på rimeligheden i den sammenkædning og kigge på tværs af ministerierne på sådan et område?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg har godt hørt om det forløb, som hr. Poul Henrik Hedeboe her nævner, og det er også mit indtryk, at der er stillet spørgsmål til fødevareministeren om netop den problemstilling. Derfor tror jeg, at det er klogest at overlade det til fødevareministeren, som har fået spørgsmålet, at kommentere det nærmere.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4148

11) Til familie- og forbrugerministeren af:

Poul Henrik Hedeboe (SF):

»Såfremt en virksomhed ønsker at bevare den eksisterende ordning med en daglig tilsynsførende, som er ansat under fødevareregionerne, kan det så lade sig gøre?«

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Nu vil jeg vil godt prøve at bevæge os væk fra egenkontrollen og over til en anden ordning, og det er den ordning, hvor der er en daglig tilsynsførende.

Der er virksomheder, som har sådan en ordning. Der er et slagteri i Struer, og der har også været noget om et sted i Sønderjylland, der har sådan en ordning, og jeg tror også, at Skare Meat har haft den ordning. Men efterhånden som de folk, der har været på den, er blevet pensioneret, så ophører ordningen.

Vil en virksomhed med en sådan ordning, i erkendelse af at det over for dens almindelige omdømme og den almindelige kontrol med systemet er en fordel at have denne ordning, have mulighed for at kunne fortsætte den, hvis de bad pænt om det?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er vigtigt, at vi, som jeg har sagt tidligere i dag, holder fast i, at virksomhederne som udgangspunkt må tage ansvar for den produktion, den handel og i det hele taget den håndtering af fødevarer, som de nu beskæftiger sig med. Det er helt afgørende, og derfor er egenkontrollen det rigtige fundament. Vi kontrollerer så, at den egenkontrol finder sted på betryggende vis, og vi foretager kontroller i øvrigt for at se, om tingene fungerer fornuftigt i virksomheden.

Hvis det er sådan, at en virksomhed ikke mener, at den kan løfte det ansvar, vil jeg sige, at der da så må sættes et alvorligt spørgsmålstejn ved, om man bør drive sin virksomhed videre, hvis man ikke engang kan håndtere fødevarerne på en fornuftig måde.

Svaret til den pågældende virksomhed vil jo være, at hvis man er villig til at bruge penge på det i stedet for at sige, at man ikke kan finde ud af at lukke, ja, så man jo ansætte nogle, som har den ekspertise, der skal til for at løfte det ansvar. Altså, man må ansætte nogle eksperter, nogle, som har en faglig kompetence, der kan sikre, at virksomhedens processer er i orden. Det er jo også det, mange virksomheder gør: De har ansat folk med en faglig kompetence til at sikre, at egenkontrollen fungerer fornuftigt.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg forstår godt, at virksomheden vil kunne ansætte en person, som i princippet har samme funktion som en mand, der betalt af fødevarerkontrolmyndighederne var placeret på virksomheden. Men det er jo et anderledes signal at sende til omverdenen. Med hensyn til en virksomhed, som selv betaler en kontrolmedarbejder, er vi ovre i samme problem som med egenkontrollen, som vi har set har spillet fallit. Vi ved også, at virksomheder, der eksporterer til USA, skal have sådan en person.

Så kunne ministeren ikke godt se nogle ideer i det alligevel?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, men virksomheden skulle jo i givet selv betale for det. Det går jeg ud fra at vi er enige om. Jeg mener altså, at det rigtige må være, at virksomheden privat betaler sig til den ekspertise, der skal til, for at de kan løfte deres ansvar.

Det offentlige fører kontrol med virksomhederne baseret på en faglig vurdering af, hvilken frekvens kontrollen skal have, og skærper eventuelt kontrollen, hvis der er behov for det.

Men virksomheden må kunne pålægges at løfte sit ansvar selv, og der har den alle muligheder for at bruge de penge, den ellers skulle bruge på yderligere kontroller, til selv at ansætte nogen, der kan sørge for, at tingene er i orden, altså nogle fagligt kompetente medarbejdere.

Kl. 14.55

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Ministeren antydede, at vi var helt enige om, at virksomhederne selv skulle betale medarbejderne. Der vil jeg sige: Det er vi faktisk ikke.

Jeg snakker om den eksisterende ordning, hvor det ikke er virksomhederne, der betaler medarbejderen, og det er den, jeg vil foreslå bliver videreført. Men det er selvfølgelig et ressourcspørgsmål, som vi har været inde på tidligere i dag.

Det kunne vel også sætte det i perspektiv at sammenligne med slagterier, som slakter økologisk kød, for der skal der virkelig være kontrol. Hvis de virksomheder blev pålagt selv at skulle betale de ekstra ting, så fik vi vel en skæv konkurrencesituation. Derfor ville det være den rigtige løsning at fortsætte med den af fødevarerkontrollen betalte medarbejder.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes let, at det synspunkt kunne føre til en helt urimelig mulighed for en virksomhed til ukritisk at rekvirere gratis offentlig bistand til at drive sin virksomhed. Vi må holde fast i, at vi kan pålægge virksomhederne et ansvar for den virksomhed, de selv driver.

Jens Peter Vernerisen (S):

Dette spørgsmål og for så vidt også det før har sikkert udspring i den skandale, der blev rullet op på tv, hvor en af vores meget, meget store forædlingsvirksomheder inden for slagteribranchen blev taget i at have produceret rullepølser, hvor kødet var surt, og røde pølser med stål-splinter i osv. Der havde man hidtil haft en daglig kontrol af fødevarerkontrollens repræsentanter, og det bliver så skåret ned til de der syv kontroller om året, og så skal egenkontrollen tage over.

Der siger fødevarerkontrollen, at man finder de der sure rullepølser og pølser, der ikke var i orden osv., netop fordi man havde den daglige kontrol; virksomhedens egen kontrol havde ikke fanget det. Det må ministeren vel trods alt have nogle overvejelser om, for hvis det bliver sendt på BBC, den store engelske kanal, er der ikke nogen som helst tvivl om, at det vil give kæmpe problemer for vores eksport, og dermed får det helt andre perspektiver end det, vi hidtil har talt om.

Så er det vores egen fødevarer sundhed, så er det vores eksport, og så går det hele galt. Så tror jeg faktisk måske, ministeren kan forstå det, når det også får det perspektiv, for det plejer jo gerne at hjælpe.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg mener ikke, det kan være rigtigt, at en større dansk virksomhed inden for fødevarerområdet ikke skulle være i stand til at producere rullepølse, uden at den smager surt og indeholder glas-splinter. Det er jo fuldstændig uacceptabelt, og der må sådan en virksomhed være i stand til at løfte det ansvar selv og købe sig til den kompetence, der skal til for at sikre, at rullepølsen ikke smager surt og ikke indeholder fremmedlegemer. Fødevarerkontrollen skal så selvfølgelig sørge for at holde øje med, at den også lever op til de krav.

Jens Peter Vernersen (S):

Nu var det sådan i den konkrete situation, at det var fødevarerkontrollen, som fandt de problemer dels vedrørende rullepølsen, dels vedrørende de røde pølser. Det var jo den kontrollant, der var derude dagligt, der opdagede det her, og som han selv sagde på fjernsynet: Der er stor risiko for, at det ikke bliver opdaget, det øjeblik jeg er væk.....

Man indkøbte åbenbart disse rullepølseslag fra Polen, og de var længe undervejs. Vi har givetvis også en række af de her problemer, fordi vi nu importerer mange fødevarer udefra i forhold til tidligere, og så ser man de der skandaløse tilfælde, som bliver rullet op dag efter dag. På en eller anden måde må ministeren altså give et svar på, hvordan vi sikrer, at der er ordentlige fødevarer både til os selv og til eksport.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det skal vi naturligvis sikre ved, at vi fastlægger den frekvens i kontrollen, der løbende fanger de problemer og sikrer, at virksomhedernes egenkontrolprogrammer er i orden. Men det går ikke, hvis vi pludselig siger, at det behøver virksomheden ikke selv at tage ansvar for. Det offentlige skal tage ansvaret for det.

Det må være sådan, at udgangspunktet er, at virksomhederne selv tager ansvar for deres egen produktion.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Poul Henrik Hedeboe for et sidste spørgsmål.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Vi er kommet frem til, hvor ministeren også erkender, at der er nogle aktører på banen, som er uforholdsmæssig, skal vi sige ukontrollable og har snydt mere, end vi havde regnet med. Ministeren vil så på den baggrund ikke være med til at sige, at vi skal placere en fast person derude, men lægger det op til virksomhederne; det må virksomhederne være voksne nok til. Men virksomhederne har også været voksne nok til egenkontrollen, men ikke levet op til den. Altså, er det ikke bare en fortsættelse af det forhold, at vi ikke kan være sikre på kontrollen?

Kl. 15.00

Vi kan være mere sikre på kontrollen, hvis vi giver dem lov til at bruge den gamle løsning og sikrer, at personen er der. Det sikrer vi jo ikke, hvis vi siger, at det er op til virksomhederne selv; så er det en fortsættelse af den situation, vi har.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Vi siger netop heller ikke, at det er op til virksomhederne selv. Vi siger, at virksomhederne selv skal tage ansvar, og at de må sørge for at løfte det ansvar, men at vi holder øje med, om de gør det. Det ligger i øvrigt i nultolerancehandlingsplanen, at vi derudover siger, at hvis der er nogle, som tilsyneladende ikke kan leve op til kravene, og hvor der er behov for mere kontrol, end man normalt skulle forvente i forbindelse med en sådan virksomhed, så kan vi pålægge virksomheden at betale for ekstra kontrol. Men det må de selv betale for, og det synes jeg er rimeligt.

Det skal ikke være sådan, at virksomhederne ukritisk bare kan rekvirere, jeg havde nær sagt gratis offentlig assistance til at drive deres virksomhed. De må selv løfte ansvaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 3973

12) Til familie- og forbrugerministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»Vil ministeren forklare, hvorfor der for en fødevarer virksomhed som f.eks. ABM Food Aps, hvor der er konstateret flere overtrædelser af fødevareloven, skal gå 4 måneder, inden der kommer et opfølgende kontrolbesøg?«

Bjarne Laustsen (S):

Jeg spørger ind til en konkret virksomhed i Nordjylland, ABM Food Aps, som har været omtalt i medierne, og som vi kan se af kontrolrapporten har fået adskillige påtegninger for en mangelfuld håndtering af deres fødevarer.

Nu kan det måske synes som en bagatel, at de f.eks., som der står her, er fremstillet som kølevare, men efterfølgende indefrosset og ommærket som dybfrostvarer. Det er jo det der med at have to forskellige datomærkninger: Når den ene udløber, så forsyner man dem med en anden.

Jeg ved ikke, hvor slemt ministeren synes det er i ministerens terminologi. Jeg synes selvfølgelig, det er skidt, men det, jeg synes er problemet her og endnu værre, er, at der i forbindelse med en virksomhed, der har fået bødeforlæg og en række påtaler, går 4 måneder, inden man kommer på opfølgingsbesøg.

Jeg vil gerne høre ministerens forklaring på, om det er rimeligt, at der skal gå så lang tid i forbindelse med en virksomhed, der har vist, at de ikke har styr på tingene. Er det ikke den slags virksomheder, der skal holdes lidt i ørerne?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jo, de skal bestemt holdes lidt i ørerne, og jeg synes da, det er helt uacceptabelt, at sådan noget finder sted. Med hensyn til mærkning er det jo også sådan, at vi nu vil have gennemført nogle mere restriktive mærkningsregler, meget gerne også EU-regler, for produktionsdatoen.

For så vidt angår den konkrete sag, som der spørges til, mener jeg, at jeg må give spørgeren fuldstændig ret i, at det ikke er håndteret ordentligt. Der er gået for lang tid. Det var sådan, at der var et kontrolbesøg den 20. december, så udstedte man et bødeforlæg den 23. december, og fristen for at vedtage bødeforlægget var 30 dage, og fristen udløb så den 23. januar. Men det var først den 27. marts, at virksomheden blev politianmeldt, og det er alt for sløvt. Det er Fø-

devarestyrelsen så også nu gået i gang med at tage fat på.

Man har over for regionscheferne taget fat på at sikre sig og indskærpe, at sådan nogle ting bliver strammet op, for det er naturligvis uacceptabelt. Det er jeg helt enig i.

Bjarne Laustsen (S):

Det er da et af de mest klare svar, vi har fået fra familie- og forbrugerministeren i lang tid, nemlig en erkendelse af, at det ikke er godt nok.

Det rejser jo det næste spørgsmål: Hvad vil ministeren gøre ved det ud over at tale med direktørerne osv.? Spørgsmålet er nemlig, hvad ministeren så på baggrund af det, han her har fundet ud af, nemlig hvad årsagen er til, at man ikke er kommet derud, vil gøre.

Ministeren bruger udtrykket, at det er for sløvt. Men hvad ligger der bag ved »sløvt«? Er det, at folkene har været syge, eller at der er tale om slendrian, eller at der ikke har været ressourcer nok, hvilket ministeren ikke bryder sig om vi siger?

Der må jo være en eller anden forklaring på, at man ikke har fulgt op på det, når nu ministeren siger: Det er ikke vores politik, at der skal gå så lang tid. Og det, efter at man har sagt, at man er enig i, at det er en meget alvorlig overtrædelse at ommærke kød på den her måde plus de andre ting, der har været. Så det vil være interessant at høre, hvad ministeren egentlig har tænkt sig at gøre ved det, og hvad årsagen er til, at det forhold er der.

Dernæst kender vi jo ikke til, hvor mange andre eksempler der er i samme kategori.

Kl. 15.05

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg håber ikke, der er for mange eksempler i samme kategori, men der er som sagt sket det, at Fødevarestyrelsen har indskærpet forholdene over for regionscheferne.

Man har præciseret to forhold.

Man har for det første sagt, at tiden fra tilsyn til sanktion skal minimeres, sådan at overtrædelserne bliver rettet hurtigt op, og sådan at der bliver fulgt konsekvent op på problemerne. Der har styringen simpelt hen ikke været i orden.

For det andet skal der være en hurtig gennemførelse af nogle ekstra opfølgende tilsyn, når man giver påbud og forbud, netop for at sikre, at der bliver kontrolleret hurtigt. Så det er for mig at se et spørgsmål om, at der ikke har været

den tilstrækkelige styring af den form for opfølgning. Det har styrelsen som sagt nu fulgt op på over for regionscheferne.

Bjarne Laustsen (S):

Hvad siger Dansk Folkeparti til, at styringen ikke er, som ministeren ønsker den skal være? Vi hører jo altid: Jeg er enig med Dansk Folkeparti og hist op og kom herved.

Nu er der jo en klar tilkendegivelse af, at det, der foregår, ikke er godt nok. Så er det vel heller ikke godt nok for Dansk Folkeparti. Derfor er det jo interessant at høre, hvad regeringspartierne og Dansk Folkeparti vil gøre ved sådan en sag her, hvor det er helt klart, at det er for sløvt. Det erkender man, og nu vil man så prøve at gøre noget ved det uden helt konkret at sige: Vi har i øvrigt lokaliseret så og så mange tilfælde.

Jeg ville jo gerne tro, at der kun var det ene tilfælde. Det ville jeg gerne tro. Jeg ville også gerne tro, at der kun var det ene tilfælde i Region Nord, men jeg har desværre en begrundet mistanke om, at det er helt almindelig praksis, at der går så lang tid, fordi man ikke har kapaciteten til at sætte ind over for det.

Så sker der jo det, at når virksomhederne kun får besøg med så store intervaller, så er der muligheden for at opnå 100 pct. fortjeneste – det kød skulle jo have været kasseret. Og det er altså der, vi i forbindelse med nultoleranceplan osv. må høre mere fra ministeren om, hvad han vil gøre ved sådan et kontant problem.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Når der spørges til det mere generelle, er det netop meningen, at vi vil lave en tilbunds gående undersøgelse af, hvordan fødevarerkontrollen generelt fungerer, hvordan styringen fungerer, og hvad der skal sættes ind med for at få den til at fungere bedre.

Der synes jeg jo ikke, vi skal sidde og gætte på, hvad der skal gøres. Der synes jeg, at vi skal analysere problemstillingen – problemets omfang, problemets karakter – til bunds med henblik på at kunne finde løsningen på det. Det er det, vi sætter i gang nu.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jens Peter Vernersen som medspørger.

Jens Peter Vernersen (S):

Det spørgsmål, der ikke blev svaret på, er: Vil nultoleranceplanen blive sat i gang i den her

virksomhed? Hvad indebærer den helt konkret? Det er måske en meget typisk virksomhed.

I 2004 var der ved årets udgang ingen problemer. Der fik man ingen anmærkninger i tre tilfælde: Rengøringen var i orden, behandlingen af fødevarer var i orden, og virksomhedens egenkontrol var i orden. Så går der 1 år, den 23. november 2005 er behandlingen af fødevarerne ikke helt i orden, og virksomhedens egenkontrol er heller ikke helt i orden. Der bliver givet indskærpelser. Der bliver ikke anført nogen anmærkninger om rengøringen – det kører videre eller bliver slet ikke undersøgt i det her tilfælde. Og så ganske kort tid efter går det helt galt. Så får man bødeforlæg osv.

Hvad var det? Hvordan skulle den her nultoleranceplan have virket her? Hvad indeholder den rent faktisk? Det har ministeren jo ikke formået at forklare os endnu.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er sjovt, at hr. Jens Peter Vernersen kan mene, at jeg ikke har forklaret, hvad nultoleranceplanen indeholder, men på den anden side for en uges tid siden sagde, at den havde jeg gennemgået i Folketingets Fødevarerudvalg.

Det er sådan, at nultoleranceplanen i høj grad går ud på at kunne sætte ind med mere kontrol af virksomheder, hvor der er behov for en nærmere vurdering af de transaktioner, virksomheden har gennemført: mærkning, handel med varer osv.

Det er også sådan, at nultoleranceplanen betyder betydelig skærpede sanktionsmuligheder over for virksomheder, som ikke overholder reglerne, og som groft eller gentagne gange forsømmer sig mod dem – der er endda mulighed for, at man kan fjerne en virksomhedsleders mulighed for at drive fødevareraktivitet fremover.

Jens Peter Vernersen (S):

Hvis disse almindeligheder, vi fik oplyst i Fødevarerudvalget, om, at man skal have opfølgning på manglende tilsyn og skal undersøge fødevarerkontrollen, er det, det drejer sig om i nultoleranceplanen – og så skal der ansættes nogle revisorer, fire-seks stykker måske – så tror jeg heller ikke, at ministeren selv tror på, at det vil løse nogen som helst problemer.

KL:15.10

I det her konkrete tilfælde er alt jo i orden ved udgangen af 2004 efter den kontrol, man foretager. Man får tre ettaller. Det er det bedste, man

kan få. 1 år efter er stort set alting galt. Det må da være, fordi man enten ikke har lavet det ordentligt året før, eller også fordi alt pludselig er gået skævt i den virksomhed.

Hvordan skulle nultoleranceplanen have været effektueret her? Nu siger ministeren så, at der er skærpede sanktioner, og at man mister retten til at drive virksomhed. Hvordan skal det udmønte sig helt konkret?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu tror jeg, det ville være forkert sådan at sagsbehandle en enkelt virksomheds situation her. Det er jo noget, fødevarekontrollen må tage sig af ude på stedet. Men noget tyder da på, at noget er gået galt i den pågældende virksomhed fra det ene år til det andet, siden at der var flere forhold, der blev påtalt året efter.

Det er jo netop det, fødevarekontrollen er til for. Fødevarekontrollen er jo til for at påtale de problemer, der er, og opdage dem. Det skal hr. Jens Peter Vernersen da glæde sig over at de gør.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Bjarne Laustsen for et sidste spørgsmål.

Bjarne Laustsen (S):

Jo, men hvis kontrollen ikke er effektiv, så er det jo tonsvis af kød, der skulle have været destrueret, fordi datoen var overskredet. Hvis man ikke foretager sig noget, så er der 100 pct. fortjeneste ved, at det ikke bliver opdaget, fordi man så kan give det en ny mærkning. Det er det, der er problemet med den mangelfulde kontrol, og med, at man ikke følger op på det. Virksomhederne er tilsyneladende ligeglade med ministeren og hans kontrol, fordi den er mangelfuld.

Det, der er interessant i den her sag, er, at der er gået så lang tid, inden man har fulgt op på det. Det er for sløvt, siger ministeren. Nu vil ministeren undersøge sig selv, tror jeg, man siger, for Rigsrevisionen skal også kigge på, om det er godt nok.

Hvad vil ministeren gøre for at sikre, at vi har en kontrol, hvor man både kommer ud til alle virksomheder og der også bliver fulgt op? Når man mener, at det her er for sløvt, vil ministeren så ikke lige sige, hvad der så konkret skulle være sket i den her sag? Hvor hurtigt skulle man være rykket ud, og hvad skulle der have været sket?

Har ministeren over for sådan en virksomhed, der lader hånt om fødevaresikkerheden, de redskaber, der skal til for at løse problemet?

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu synes jeg, man skal være opmærksom på, at der jo altså er tusindvis af kontroller hvert eneste år, og i de allerfleste tilfælde fungerer tingene jo, som de skal. Nu skal vi lige tegne billedet med de rigtige proportioner.

Men der er en virksomhed her, hvor man ikke har grebet ind så hurtigt, som man skulle. Og når hr. Bjarne Laustsen spørger, hvornår man skulle have gjort det, kan jeg sige, at den der politianmeldelse jo burde have ligget der få dage efter, at fristen for at vedtage bødeforlægget blev opfyldt. Det er jo så det, Fødevarestyrelsen nu har påtalt over for regionscheferne, at sådan nogle ting må man sørge for at have styr på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4193

13) Til integrationsministeren af:

Bjarne Laustsen (S):

»I hvor stort et omfang anvendes udlændingelovens § 19, stk. 8, om, at »Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse i medfør af § 9, stk. 1, nr. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen med opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1, har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet«, og hvorfor har denne paragraf ikke været brugt i Vino Vijendran Jeyasooriyans tilfælde?«

Bjarne Laustsen (S):

Jeg har fundet anledning til og desværre været nødt til at stille det her spørgsmål. Jeg synes, spørgsmålet er relevant, fordi jeg i ugen før påske skrev tre gange til ministeren om en sjællandsk kvinde, en voldsramt kvinde, som ministeren ville udvise af landet.

Jeg spurgte til forskellige ting. Der kom oplysninger fra arbejdsgivere, og der kom oplysninger om uro i det land, hun skal sendes hjem til. Jeg fik intet svar. Jeg fik bare at vide, at udvisningen var effektueret til at skulle finde sted tirsdag morgen kl. 7.

Jeg skal så meget gerne takke for de to siders breve, jeg har fået overrakt her i dag. Det, jeg synes er beskæmmende, er jo, at vi i sådan en sag som den her ikke får svar på de ting, inden man foretager udvisningen. Jeg synes, det er mangel

på respekt over for folkestyret – og over for mig, men det kan være lige meget – at man trods alt ikke svarer og siger, at man har gennemgået sagen, og at der ikke er nogen problemer i at sende den pågældende hjem, således at vi er sikre på, at den pågældende har fået en ordentlig sagsbehandling efter reglerne.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det ligger der sådan set også i det svar, hr. Bjarne Laustsen har fået.

Til spørgsmålet kan jeg svare, at udlændingemyndighederne i alle sager, hvor en herboende udlænding oplyser, at samlivet med ægtefællen er ophørt på grund af vold, vil behandle sagen i henhold til udlændingelovens § 19, stk. 8. Det er en forudsætning for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingen dokumenterer, at der har været tale om voldsudøvelse, og at volden er årsag til, at samlivet er ophævet. Dokumentationen kan eksempelvis være en politirapport, udtalelser fra læger, fra krisecentre el.lign.

Kl. 15.15

Når volden kan anses for godtgjort, så vurderer udlændingemyndighederne ud fra udlændingens samlede forhold, om en inddragelse af opholdstilladelsen må antages at virke særlig belastende for den pågældende. I denne vurdering indgår navnlig udlændinges tilknytning til det danske samfund, alder, helbred, tilknytning til herboende personer m.v., og der tages særligt hensyn til, at samlivsophør skyldes volden.

Voldelige overgreb fra en ægtefælle medfører således ikke automatisk, at en udlænding bevarer sin opholdstilladelse.

Til spørgsmålet om selve omfanget kan jeg sige, at Udlændingestyrelsen på baggrund af et særtræk fra Udlændingeregisteret har oplyst, at der siden 1. januar 2003 har været 93 sager, som Udlændingestyrelsen har vurderet i henhold til den her bestemmelse, og i 36 af disse sager har styrelsen givet udlændinge lov til at blive her i landet. Integrationsministeriet fungerer som ankeinstans, og der har man haft 68 sager til vurdering inden for den her bestemmelse, og i 6 af disse sager har Integrationsministeriet omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse og givet udlændinge ret til fortsat ophold.

Med hensyn til den konkrete sag håber jeg ikke, at hr. Bjarne Laustsen mener, at vi her i salen foran kameraet skal diskutere en enkelt persons meget, meget personlige forhold og noget, som hun ulykkeligvis er blevet udsat for. Hvis hr.

Bjarne Laustsen bekymrer sig om det, er det nogle andre kanaler, der skal bruges.

Bjarne Laustsen (S):

Nu sker der det med integrationsministeren, at hun bruger en retorik, som hun må have lov at bruge her. Integrationsministeren ved udmærket, at jeg har fuldmagt i sagen. Jeg har rykket adskillige gange for svar. Det er først kommet nu, det er først kommet, efter at man har effektueret udvisningen. Det er det, jeg mener er en total mangel på respekt.

Det er vel også tilladt at stille holdningsmæssige spørgsmål om, hvorvidt man synes, det er rimeligt, at den voldelige mand bliver her, og at man sender den voldsramte kvinde ud. Det er et holdningsmæssigt spørgsmål for mig.

Der er også sket det, at der har været henvendelser fra både Venstrepolitikere og fra den konservative hr. Jakob Axel Nielsen i sagen med hensyn til at bede ministeren om at sætte sagen på standby – det er ministeren åbenbart ligeglad med – fordi der i Colombo er blevet dræbt fem med bombesprængninger i det område, som man ønsker at sende den pågældende hjem til. Det berører ministeren overhovedet ikke i brevet, men siger, at det er sikkert nok for den pågældende at tage hjem. Hvad er sikkert nok?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det fungerer ikke sådan, at man kan sige, at vi som politikere kan bede om, at sager bliver sat på standby. Alle sager bliver vurderet meget grundigt, og hvis det handler om uro eller andet derhjemme, så er det en asylsag og ikke en familiesammenførings sag, og så er det asylmyndighederne, Udlændingestyrelsen og Flygtningenevnet, der skal vurdere den, og det er der, den hører til.

Med hensyn til den her paragraf, som hr. Bjarne Laustsen henviser til i sit spørgsmål, er det jo selvfølgelig meget interessant at vide, i hvilket omfang den bliver brugt. Det, jeg bare synes er lidt ærgerligt, er, at der bliver spurgt her i salen, hvorfor den så ikke er blevet brugt i en særlig persons tilfælde. Den bestemmelse har faktisk eksisteret siden 1996, og den bliver administreret på samme vis, som da den blev indført under SR-regeringen.

Jeg er helt enig i, at det her er et spørgsmål om holdning, men netop på det her område har regeringen sikret den samme beskyttelse af kvinder, der måtte blive udsat for vold, som der var under den tidligere regering, også selv om vi

i andre sammenhænge, kan man sige, har forlænget tidspunktet for, hvornår man kan få permanent opholdstilladelse.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror også, ministeren måske har konstateret, at SR-regeringen har fremlagt forslag, der kan løse det her problem for voldsramte kvinder. Og derfor har jeg selvfølgelig mere forståelse for, at det jo er en meget ulykkelig situation, uanset om det er et konkret tilfælde. Jeg synes, vi er derhønt, hvor en kvinde aldrig nogen sinde skal acceptere vold. Hvis hun går hen og anmelder vold, så ved hun nu, at så bliver hun bare udvist. Det er konsekvensen. Hun får en dobbelt straf.

Det, der er problemet, som ministeren heller ikke svarer på i brevet, er jo, at med den religion og kultur, der kommer med derovrefra, så kan de ikke vende tilbage til deres land og leve et almindeligt liv, når de har været gift og været skilt. Det svarer ministeren ikke på i det her. Og det er derfor, jeg siger ud fra en samlet vurdering: Brug dog det, tag det med ind i overvejelserne.

Det bliver meget, meget svært. Selv om hun har nogle vanvittige gode kvalifikationer og har tilegnet sig dansk og har haft arbejde her i Danmark, så er det jo ikke sikkert, at det kan lade sig gøre, fordi hun nu har været i den situation, at hun har været udsat for en dansk voldsmand. Det er jo hendes problem, og det forholder ministeren sig slet ikke til. Og det er det, vi mangler at få et svar på.

Kl. 15.20

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nej, for jeg vil ikke stå her i salen og drøfte en konkret sag, og jeg vil ikke være den, der står og begynder at diskutere meget personfølsomme oplysninger om en enkeltperson. Jeg synes ikke, det hører sig til her i salen, det kan vi så have forskellige holdninger om.

Jeg vil godt diskutere det generelle forhold omkring de her regler og fortælle hr. Bjarne Laustsen, at der er en særlig beskyttelse for kvinder, der bliver udsat for vold, men der er også en minimumsgrænse.

Vi sætter en grænse, når man har været her i landet i et vist stykke tid, når man har fået etableret en vis tilknytning, således at det ikke er sådan, hvis man har været her i meget kort tid og ulykkeligvis er blevet udsat for vold, at det så giver et opholdsgrundlag i sig selv, for så må man dog trods alt formode, at tilknytningen ef-

ter et meget kort ophold i Danmark stadig væk er til hjemlandet.

Det er en konkret vurdering, der bliver foretaget. Jeg fortæller blot hr. Bjarne Laustsen, at den særlige beskyttelse eksisterer i lovgivningen, den har vi fastholdt fra regeringens side og videreført i henhold til de regler, som SR-regeringen selv indførte.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Fru Kirsten Brosbøl som medspørger.

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg er nu også helt sikker på, at integrationsministeren godt ved, at vi jo fra Socialdemokraternes og Det Radikale Venstres side siden hen har udviklet vores politik på det her område. Vi har i hvert fald fremsat et forslag her i Folketinget i 2005, som netop omhandler det her med, om man ikke kan gøre det lidt bedre for de kvinder, som i dag fastholdes i voldsramte ægteskaber, fordi de frygter udvisning, hvis de bryder med en voldelig mand.

Det ved integrationsministeren godt, og derfor vil jeg også godt børe lidt i det her med, hvad der egentlig er dokumenteret vold, for jeg har også i går sendt et brev til integrationsministeren om en anden sag, nemlig en sag om en kvinde i Århus, som står til udvisning, selv om hun har en søn, der er dansk statsborger. Hun er også voldsramt. Der har man en udtalelse fra et krisecenter. Og jeg skal lade være med at spørge til den konkrete sag, for det kan jeg forstå at ministeren ikke vil svare på, men jeg vil godt have en uddybelse af: Hvad er egentlig dokumentation set fra ministerens bord for, at der er vold i et ægteskab?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Nu ved jeg ikke, om fru Kirsten Brosbøl hørte mit indledende svar til hr. Bjarne Laustsen, men der svarede jeg netop, at dokumentation fra et krisecenter er en dokumentation, som er gyldig i den her sammenhæng.

Kirsten Brosbøl (S):

Problemet er jo så, at ministeren så siger, at det her med at der er vold i ægteskabet så ikke er nok, fordi der åbenbart så kommer til at indgå en hel masse andre ting i overvejelserne. Det er der, vores anke ligger. Vi mener simpelt hen ikke, det er rimeligt, hvis man står med dokumentationen for, at der har været vold i ægteskabet, og en kvinde bryder ud af et ægteskab, at styrel-

sen og ministeren så alligevel siger: Jamen der er jo så også lige en masse andre ting her.

Vi mener faktisk, at man i princippet bør kunne give opholdstilladelse til kvinder, der bryder med en voldelig ægtemand, også selv om de ikke har været her i så lang tid, som regeringen synes at man skal have været her.

Det synes jeg simpelt hen man bør se på. Der er altså kvinder, der i dag fastholdes i voldelige ægteskaber, fordi de netop ikke har en sikkerhed for, at når de kommer med den dokumentation, så bliver de også taget alvorligt.

Jeg har som sagt et eksempel fra Århus, hvor der er en kvinde, som har fremlagt dokumentation for det her, men hvor ansøgningen alligevel er blevet afvist, fordi man så siger, at det jo er en samlet vurdering.

Kan ministeren ikke se, at når man gør det på den måde, så fastholder man altså en masse kvinder i den frygt, at når de kommer med deres sag og kommer med den dokumentation, de nu har, så bliver den alligevel afvist?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

De kvinder skal selvfølgelig hjælpes ligesom andre kvinder i Danmark, hvis de bliver udsat for vold, men jeg mener ikke nødvendigvis altid, at løsningen er en opholdstilladelse i Danmark.

Der er vi uenige.

For at tage et tænkt eksempel: Hvis en kvinde har været i Danmark i et halvt år og bryder med sin ægtemand her, skal det halve års ophold så i sig selv gøre, at det er bedre, at hun får en opholdstilladelse i Danmark, end at sige: Det ægteskab holdt ikke her, hun rejser hjem igen, for der må tilknytningen alt andet lige stadig væk være meget større? Derfor har vi en grænse, og det er en samlet vurdering.

Kl. 15.25

Men det er både politirapporter, det er udtalelser fra læger, det er udtalelser fra krisecentre, som spiller ind, når man afgør sagen.

Bjarne Laustsen (S):

Ministeren siger, at hvis de ikke har fået bank nok, så er der ikke noget at gøre. De skal have nogle flere tæsk, de skal ikke komme rendende, før de har fået rigtig mange tæsk, og før gerningsmanden er blevet dømt. Så er chancerne bedre.

Jeg spørger jo direkte ministeren om de følelser, som man også kan have som menneske før, om det er rigtigt eller forkert at gemme sig bag,

hvad tidligere regeringer har gjort. Jeg spørger om, hvordan man har det med at sende et menneske ud, som er blevet ramt af vold.

Ministeren siger, at de oplysninger, jeg har givet ministeren, tyder på, at vedkommende har gode ressourcer og stor integritet, så vedkommende nok skal klare sig i sit hjemland, men ministeren forholder sig slet ikke til, at det menneske bliver udstødt, fordi hun har været i Danmark og været i et tvangsægteskab, været udsat for vold, noget af det mest grusomme, man kan blive udsat for. Hun skal bare sendes hjem.

Så siger ministeren, at det godt kan være, at vedkommende kan få asyl, men det er op til asylmyndighederne, det har hun ikke noget med at gøre. Hvad har ministeren oplyst den pågældende om med hensyn til mulighederne for at få asyl i stedet for at have så travlt med at sende vedkommende ud? Det kunne jo være, ministeren skulle bruge sine ressourcer på at sige: Hvordan kan vi sikre det menneske her?

Så vil jeg gerne have at vide, hvad ministeren har svaret både fru Tina Nedergaard og hr. Jakob Axel Nielsen, der har sagt, at vi ikke skal sende folk hjem til områder, hvor der er usikkerhed og bombetrusler.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, hr. Bjarne Laustsen er utrolig grov i sine beskyldninger og lægger mig ord i munden. Og det vil jeg egentlig gerne have mig frabedt. Jeg synes, det er nogle meget grove anklager, for sådan forholder det sig ikke.

Jeg gemmer mig ikke bag lovgivning vedtaget af den tidligere regering, men jeg synes bare, at det er fornuftig lovgivning. Jeg synes, det er fornuftig lovgivning, at der er en særlig, ekstra beskyttelse af kvinder, der bliver udsat for vold. Men det er også rimeligt at have nogle kriterier for, hvad der så skal til for at få et selvstændigt opholdsgrundlag.

Og der er vi så nok uenige. Jeg mener ikke altid, at løsningen er, at det i hvert tilfælde så er en opholdstilladelse, der skal gives. Der skal være nogle andre kriterier, der skal være skabt en tilknytning til Danmark. Det synes jeg er rimeligt, og det synes hr. Bjarne Laustsen ikke er rimeligt. Jeg vil ikke gå ind i den konkrete sag, for jeg synes ikke, det hører sig til at behandle den her i salen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4191

14) Til integrationsministeren af:

Thomas Adelskov (S):

»Er det ministerens opgave at vurdere, om en virksomhed eller enkeltpersoner overtræder udlændingeloven, eller er det domstolenes opgave?«

Thomas Adelskov (S):

I starten af januar måned kom det frem, at SAS havde hyret noget kinesisk kabinepersonale, og det var der en del polemik og ballade om ved den lejlighed. I den forbindelse stillede jeg så den 13. januar et spørgsmål til integrationsministeren om, hvorvidt man, når man var ansat i SAS som kabinepersonale, så ikke skulle have arbejdstilladelse i stil med f.eks., hvad vi kræver af østeuropæisk arbejdskraft, håndværkere osv., der skal hertil, eller andre, der kommer og arbejder i Danmark.

Det brugte integrationsministeren så 2½ måned til at gå og tænke over på trods af reglerne i Folketinget om, at man skal svare efter senest 6 dage, og jeg måtte også inddrage Folketingets formand i det. Der var sådan en langsommelighed i det, men jeg fik så et svar sidst i marts måned fra ministeren, hvori ministeren mener, at SAS skal have arbejdstilladelse til det personale.

Oven på det undrer det mig så, at ministeren ikke gør noget i den sammenhæng. Altså, ministeren kommer med en afgørelse om, at ministeriet mener, at man skal have en arbejdstilladelse.

Jeg spørger så igen: Hvorfor politianmelder ministeriet så ikke SAS i denne sag, når man nu mener, at der er tale om et ulovligt forhold? Så får jeg et svar den 3. april, hvori ministeren skriver, at man nu vil gå i dialog med SAS, fordi det godt kan være, at SAS kan komme med nogle argumenter, og det har man nu givet dem lejlighed til at gøre.

Mit grundlæggende spørgsmål er: Er det ministeren og ministeriet, der har til opgave at vurdere, om lovgivningen er overholdt, eller er det domstolenes opgave?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det her handler i høj grad om, at jeg overholder forvaltningsrettens regler.

Til spørgsmålet kan jeg svare, at hvis Integrationsministeriet bliver bekendt med oplysninger om mulige overtrædelser af udlændingeloven, så er det i første omgang op til ministeriet at vurdere, om der kan være tale om et strafbart

forhold, og om der dermed er det fornødne grundlag for at anmelde sagen til politiet.

Kl. 15.30

I nogle sager vil det være ukompliceret for Integrationsministeriet at vurdere, at der efter ministeriets opfattelse kan være tale om et strafbart forhold, og i disse sager vil forholdet blive anmeldt til politiet umiddelbart. Er der tale om mere komplicerede eller tvivlsomme udlændingeretlige spørgsmål, vil Integrationsministeriet skulle søge at udrede disse, før der tages stilling til, om ministeriet skal politianmelde.

Det har for det første den praktiske begrundelse, at et ordentligt forarbejde fra ministeriets side vil give politiet et godt grundlag at arbejde videre på. Endvidere vil man undgå, at politiet bruger ressourcer på at iværksætte efterforskning i sager, hvor der ikke er begået et strafbart forhold.

For det andet følger det af almindelige forvaltningsretlige principper, at en offentlig myndighed alene bør indgive politianmeldelse, når der er et sikkert, sagligt grundlag herfor. En myndighed må naturligvis ikke foranledige, at borgere eller virksomheder udsættes for en politianmeldelse på et løst og ikkegennemtænkt grundlag.

Jeg tror, at spørgeren er enig med mig i, at alle myndigheder skal følge almindelige forvaltningsretlige principper. Det følger endvidere heraf, at en part til enhver tid kan bede om at få lov til at afgive en udtalelse, og at myndighederne så skal give parten lejlighed til at komme med sådan en udtalelse.

Det almindelige princip er, at myndigheden kun kan nægte parten ret til at komme med en udtalelse, hvis væsentlige hensyn taler imod det. Myndighederne kan fastsætte en frist, inden for hvilken parten skal komme med sin udtalelse, og en sådan frist vil myndighederne normalt også sætte.

Når et forhold er anmeldt til politiet, er det op til politiet at vurdere, om der skal rejses tiltale. Beslutter politiet at rejse tiltale, vil det herefter være domstolene, der endeligt afgør, om der er tale om en strafbar overtrædelse af udlændingeloven.

Thomas Adelskov (S):

Jeg bliver nødt til at spørge meget kontant: Er der efter ministerens og ministeriets opfattelse tale om, at der i SAS i dag er illegal arbejdskraft, som skulle have haft arbejdstilladelse for at kunne arbejde der?

Det er sådan set et meget enkelt spørgsmål. Er der efter ministeriets og ministerens opfattelse tale om, at der i dag i SAS er medarbejdere, som arbejder der illegalt, fordi de ikke har en arbejdstilladelse, og tale om, at det skulle de have haft efter ministerens og ministeriets opfattelse?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vil ikke konkludere endeligt på den sag i dag, fordi vi netop har givet SAS muligheden for en høringsperiode, som de har fået. Jeg tror, fristen er lige om lidt, den 28. april, og det er en ret, som SAS har efter de forvaltningsretlige regler. Det synes jeg vi skal respektere.

Hvis jeg ikke gav dem den mulighed, tror jeg faktisk, at jeg ville få Folketingets Ombudsmand på halsen. Derfor afventer vi altså resultatet af den høringsret, som SAS, som i det her tilfælde er part i sagen, har, inden vi drager den endelige konklusion.

Thomas Adelskov (S):

I Politiken i torsdags er ministerens kontorchef Oluf Engberg citeret for på et spørgsmål om, hvorvidt man mener, der er tale om et ulovligt forhold, at svare kort og præcist ja. Det er derfor, det undrer mig, at ministeren, når hun bliver opmærksom på noget, som hun mener er ulovligt, så på et eller andet senere tidspunkt i et sagsforløb kan ændre mening og ikke længere mene, det er ulovligt.

Er det ikke ministerens ansvar, hvis hun mener, at der er tale om et ulovligt forhold – i det her tilfælde mener ministeren eller i hvert fald kontorchefen, at der er et ulovligt forhold i SAS – at politianmelde det? Det er da i hvert fald underligt, at man accepterer, at et efter ministerens og ministeriets opfattelse ulovligt ansættelsesforhold i SAS fortsætter, også selv om der er en høringsfase.

Sådan som jeg forstår forvaltningsretten, har den her høringsfase jo ikke opsættende virkning på ministeriets tolkning. Så i princippet har ministeriet accepteret, at der foregår et ulovligt forhold i SAS, et forhold, hvor man én gang er kommet med en afgørelse om, at det mener man er ulovligt.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Altså, den samlede sag er sådan set mere kompliceret end som så. Det er derfor, vi er gået ind i den her proces og har givet SAS anledning til at få en periode til at komme med deres svar. Indtil vi har det svar, konkluderer vi ikke endeligt på

sagen. Men det er altså ikke sådan, at svaret, hvis vi på baggrund af det konkluderer, at der er sket noget ulovligt, sådan set freder SAS.

Kl. 15.35

Men vi er altså nødt til at gå frem ad den rette vej. Vi er nødt til at sikre dem retten til at komme med deres partsindlæg, uanset om det er en borger eller en virksomhed, når man vurderer, at det er en sag, som ikke er så ligetil, men som er kompliceret, inden for et område, som har udviklet sig. Luftfartstrafikken og den måde, den fungerer på i dag, har udviklet sig meget gennem årene, og vi har ikke haft anledning til at vurdere det konkret.

Derfor afventer vi altså den periode, hvor SAS nu har mulighed for som part at afgive et hørings svar, og så forholder vi os endeligt til det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bjarne Laustsen som medspørger.

Bjarne Laustsen (S):

Sagen interesserer også undertegnede. Jeg vil godt vide, hvordan myndighederne spiller sammen om det her problem. Altså, man kan jo have det forhold, at man synes, man skal afsløre flest mulige, eller at virksomheden skal have nogle rimelige forhold og lige skal have lejlighed til at forsvare sig, hvis de bliver spurgt om en redegørelse, og hvad ved jeg.

Men hvordan spiller offentlige myndigheder sammen i det her tilfælde? Vi har hørt mange eksempler på, at arbejdsgivere har handlet i god tro, de vil gerne ansætte den pågældende medarbejder og har bedt dem om lige at runde kommunekontoret og få et skattekort osv. De mener bestemt, at de har handlet i god tro.

Hvordan spiller offentlige myndigheder sammen for at sikre, at vi ikke får det her problem med, at arbejdsgiverne kommer til at stå med en medarbejder, som de egentlig tror er helt o.k., fordi de har fået f.eks. et skattekort fra en offentlig myndighed, men hvor der er en anden myndighed, der så synes, at de ikke skal være her? Hvordan spiller myndighederne sammen?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen de spiller ikke godt nok sammen i dag. Det har jeg sagt mange gange, og jeg har netop også taget fat om den problemstilling, for det, som hr. Bjarne Laustsen efterlyser, kan vi sådan set være enige i at der er behov for. Jeg har sat et

arbejde i gang for at sikre, at den information mellem myndigheder i fremtiden bliver bedre.

Jeg har også fået iværksat og sikret en mulighed for, at virksomheder kan få besked fra Udlændingestyrelsen, når de har en medarbejder, der ikke længere har en lovlige arbejds- og opholdstilladelse, i det omfang Udlændingestyrelsen ved, hvor vedkommende er ansat, for det er jo ikke nødvendigvis sikkert, at de ved det.

Sådan har jeg sat en række initiativer i gang, for myndighederne på tværs af kommuner og SKAT og Udlændingestyrelsen og hvem, der ellers kan være involveret, kan og bør kommunikere bedre sammen, end de gør i dag. Derfor har jeg taget en række initiativer vedrørende det.

Bjarne Laustsen (S):

I nogle lande har man et kort, hvis man arbejder og kommer fra et andet land. Herhjemme har vi jo diskuteret, om man skulle have en decideret ansættelsesaftale. Det har regeringen afvist, f.eks. i forbindelse med fairplaykampagner osv., hvor man syntes, det var for besværligt. Der er jo ikke noget, der er lettere end fra dag et, samtidig med at virksomhederne får alle de her oplysninger, som jo skal udveksles om lønmodtagere i en virksomhed, at lave en ansættelsesaftale og sende den ind, og så kan virksomheden hurtigt finde ud af, om medarbejderen opfylder alle betingelserne, for der er et nummer.

Jeg vil godt høre, om det er en skærpende eller formildende omstændighed, at en offentlig myndighed over for en bestemt arbejdsgiver udstyrer medarbejderen med skattekort og det hele, og at den pågældende virksomhed selvfølgelig handler i god tro, fordi de tror, den pågældende medarbejder har fuld arbejds- og opholdstilladelse, når vedkommende er i stand til at få et skattekort af en dansk myndighed.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er i dag sådan, at det er virksomhedens ansvar at sikre sig, at de medarbejdere, man har, har en lovlige arbejdstilladelse.

Jeg har så sat et arbejde i gang, der i fremtiden kan sikre, at de her virksomheder lettere kan finde ud af det og få det at vide. Jeg vil slet ikke gå ind i diskussionen om, hvordan ansættelsesaftaler fungerer, for det er slet ikke min ressource.

Jeg har bare sagt, at jeg har taget en række initiativer, for der vil sådan set inden for den digitalisering, der jo hele tiden sker – hvis ikke nu, så i fremtiden – være bedre muligheder for, at

man digitalt kan sørge for, at informationer tilgår de rette personer, også inden for det her område.

Det er jeg sådan set meget opmærksom på, og der vil også ske nogle ændringer, så virksomheder ikke skal bruge det som grund, for jeg medgiver, at det kan være lidt svært at finde ud af, hvornår man som virksomhed lige skal tjekke op på det. Det er virksomhedernes ansvar i sidste ende at sikre, at deres medarbejdere har en lovlige arbejds- og opholdstilladelse.

Kl. 15.40

Thomas Adelskov (S):

Ministeren siger, der er sket meget inden for luftfart de sidste mange år. Det er også rigtigt. Man flyver hurtigere og til flere byer, og maskinerne er blevet større og sådan noget. Men altså, ministeren siger jo også, at det er virksomhedens opgave at sikre sig, at medarbejderne har de fornødne tilladelser. Og her er der sådan set tale om, at SAS, uanset hvor meget hurtigere man flyver og hvor meget større maskinerne er og hvor mange flere byer man flyver til, i dag har illegal arbejdskraft ansat som kabinepersonale.

Det har ikke opsættende virkning, at man nu er gået i dialog med SAS om det her forhold. Det er det, der undrer mig, nemlig at ministeriet ikke skrider ind, men accepterer, at der efter ministeriets opfattelse er ansat illegal arbejdskraft i SAS i øjeblikket. Hvorfor gør ministeren ikke noget ved det, som man i ministeriet opfatter som en ulovlighed?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hr. Thomas Adelskov kan jo ikke sige, at ministeriet og jeg som minister ikke gør noget, når vi netop har sat gang i en proces. Men en del af den proces er en forvaltningsretlig sikring af, at parten, i det her tilfælde SAS, kan få lov til at komme med sine bemærkninger, inden vi konkluderer endeligt.

Så der er taget fat om sagen. Men vi skal selvfølgelig sørge for, at det forvaltningsretligt går retmæssigt for sig. Jeg har i hvert fald fået at vide, at hvis jeg ikke gør det, kan jeg få andre på nakken, og det er jeg ikke interesseret i, så det her skal gå retmæssigt for sig. Men der er skam taget fat på sagen, og der bliver også konkluderet på den, bare ikke i dag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4192

15) Til integrationsministeren af:

Thomas Adelskov (S):

»Hvorfor vælger ministeren i nogle tilfælde at anmelde danske virksomheder for overtrædelser af udlændingeloven og i andre tilfælde at lade de ulovlige forhold fortsætte?«

Thomas Adelskov (S):

Spørgsmålet ligger jo i forlængelse af den her SAS-sag. For nu siger ministeren, at man er gået i dialog, og at man har stillet spørgsmål, og derfor kan man ikke lave en anmeldelse af SAS i den konkrete sag.

Min udmærkede kollega hr. Bjarne Laustsen stillede den 16. november nogle spørgsmål her i Folketingssalen til ministeren vedrørende en sag om Danish Crown, som havde en medarbejder ansat, der ikke havde arbejdstilladelse. Og ved den lejlighed sagde ministeren:

»Altså, det, der er sagen, er, at hr. Bjarne Laustsen afleverer nogle underskrifter og samtidig afleverer et brev, som gør opmærksom på og skaber en begrundet mistanke om, at der er tale om en person, der siden juli måned har arbejdet ulovligt hos Danish Crown.

Der lever ministeriet og dermed jeg som minister op til vores ansvar ved at sørge for at anmelde det til politiet, når der er en begrundet mistanke om, at der er sket noget ulovligt.«

Altså, i en sag, hvor et medlem af Folketinget stiller et spørgsmål til ministeren, foretager man en politianmeldelse prompte; i en sag, hvor SAS har ulovlig arbejdskraft ansat, accepterer man, at der er illegal arbejdskraft, og man går i dialog med SAS om sagen.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Altså, jeg er nødt til at understrege: Vi accepterer ikke illegal arbejdskraft. Det er også derfor, der er taget hånd om sagen om SAS.

Jeg kunne jo vende den om og sige, at hr. Bjarne Laustsens ærinde dengang var gennem, jeg tror tre onsdage eller mere i spørgetiden at insistere på, at jeg ikke skulle politianmelde i forhold, hvor vi ret let kunne konstatere at tingene ikke var i orden.

Det er Integrationsministeriets praksis, at sager, hvor man finder der er begået strafbare overtrædelser af udlændingeloven, skal anmeldes til politiet. Og som jeg også redegjorde for ved min besvarelse af forrige spørgsmål, så vil det i nogle sager være ukompliceret at vurdere,

at der kan være tale om et strafbart forhold, og i disse sager vil forholdet blive anmeldt til politiet umiddelbart. I sager, hvor der er tale om komplicerede udlændingeretlige spørgsmål, vil Integrationsministeriet i første omgang søge at udrede disse spørgsmål, før der tages stilling til, om spørgsmålet politianmeldes. Som jeg har nævnt, vil man i modsat fald give politiet et dårligt grundlag at arbejde videre på, og man kunne risikere at iværksætte unødige processer hos politiet.

Thomas Adelskov (S):

Altså, jeg forstår ministeren sådan, at når hr. Bjarne Laustsen stiller spørgsmål om en medarbejder, der er ansat på Danish Crown, og ministeriet mener, der er en begrundet mistanke om, at der her er tale om et illegalt arbejdsforhold, så laver man en politianmeldelse.

Når SAS ansætter kinesisk kabinepersonale og ministeriet træffer en afgørelse, der siger, at der er tale om arbejdskraft, der skal have arbejdstilladelse, og at de, der er beskæftiget og arbejder der nu, altså derfor må opholde sig og arbejde illegalt, så går man i dialog med SAS. Man accepterer, at selv om der ikke er mulighed for at give den aftale, man indgår, opsættende virkning, så går man i dialog og accepterer, at der fortsat er illegal arbejdskraft, som arbejder i SAS.

Kl. 15.45

Hvorfor vælger ministeren i en situation, hvor man har en begrundet mistanke og drager en konklusion om, at der er illegal arbejdskraft, at foretage politianmeldelse? I en anden situation vælger ministeren at se igennem fingre med det, at gå i dialog og acceptere, at på trods af en afgørelse i ministeriet fortsætter de illegale arbejdsforhold.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen hr. Thomas Adelskov hører ikke efter. Jeg ser ikke igennem fingre med noget, men vi forholder os selvfølgelig til de konkrete sager og vurderer dem, og som jeg har svaret, så anmelder vi det straks til politiet, hvis de er ukomplicerede. Hvis der er en række elementer, nogle udlændingeretlige spørgsmål, som trænger til en dybere vurdering, og man forvaltningsretligt vurderer, at vi nok lige først må sørge for en udredning, før vi politianmelder eller vurderer, om der skal ske en politianmeldelse, så gør vi det. Vi kan ikke skære alle over én kam.

Man kan sige, at hr. Bjarne Laustsens og hr. Thomas Adelskovs reaktion jo også viser, at man ikke skærer alle over én kam, for hr. Bjarne Laustsen ville ikke have, at Danish Crown skulle politianmeldes, og hr. Thomas Adelskov kan ikke hurtigt nok få politianmeldt SAS.

Jeg vil gerne understrege, at sagen om SAS handler om regulering af flytrafik, og den har ændret sig væsentligt, siden reglen om arbejdstilladelse for flypersonale blev indført. Sagen indeholder komplicerede spørgsmål, som vi ikke tidligere har haft lejlighed til at tage stilling til. Derfor har vi forvaltningsretligt altså sat den her proces i gang, og vi vurderer, at der er taget hånd om sagen.

Thomas Adelskov (S):

Ja, det er nu min vurdering af den her sag, at den handler om, hvorvidt man skal have arbejdstilladelse, hvis man arbejder i et dansk firma og serverer mad på et fly, og ikke om at regulere flytrafikken.

Lad mig så spørge på en anden måde, for det er jo sådan, at den 23. november 2005 giver ministeren også nogle svar til hr. Bjarne Laustsen herne i Folketingssalen, og der siger ministeren:

»... jeg er selvfølgelig forpligtet til, og ministeriet er selvfølgelig forpligtet til, at det, hvis man bliver bekendt med, at der er mistanke om, at noget lovgivning ikke er overholdt, så bliver anmeldt. Det er politiets opgave at vurdere, om det giver anledning til videre efterforskning.«

Altså, i dag har vi hørt ministeren fortælle, at det er ministerens og ministeriets opgave at snakke med de involverede parter og foretage en høring og acceptere, at der i den periode er illegal arbejdskraft ansat osv. Men i den sag fra november måned gav alene det, at der var en mistanke, anledning til anmeldelsen, og det, at der var en mistanke, betød, at så sendte man sagen videre til politiet, og så måtte politiet forholde sig til, om der var tale om noget ulovligt, og om det gav anledning til videre efterforskning.

Ministeren laver en forskelsbehandling mellem Danish Crown i den ene sag og SAS i den anden sag, og det er simpelt hen det, jeg ikke kan forstå hvorfor man gør.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Med al respekt for hr. Thomas Adelskov tror jeg ikke, at det bør være det, hr. Thomas Adelskov siger, altså hans vurdering af, hvorvidt det er det ene, der vægter, eller det andet, og af, hvilken

lovgivning der skal tages hensyn til, der bør gælde. Det synes jeg vi skal lade nogle jurister kigge på og vurdere, og det er det, man gør i SAS' sag.

SAS' sag og Danish Crowns sag kan ikke sammenlignes, og derfor er de håndteret forskelligt, men sagen er, at de begge to er og bliver håndteret. Det er jo sådan set det, der er det afgørende, og det kan godt være, at hr. Thomas Adelskov er helt fri for at skulle leve op til forvaltningsretlige regler, men det er jeg som minister ikke.

Bjarne Laustsen (S):

Integrationsministeren roder som sædvanlig rundt i en lang række forklaringer.

Jeg respekterer, at vi kan have forskellige holdninger til forskellige politiske spørgsmål, men jeg synes, ministeren skulle lade være med at begive sig ud i at forklare, hvad mit ærinde var i den sag med Danish Crown.

Mit ærinde var, at der var en virksomhed, der ønskede at beholde en dygtig medarbejder, der var opbakning fra kollegerne, han havde arbejdet på virksomheden på et tidspunkt, han gjorde det ikke på det tidspunkt, hvor jeg rejste sagen. Jeg har aldeles ikke ønsket noget som helst, der har at gøre med en politianmeldelse. Jeg spurgte udelukkende til, om de oplysninger, som virksomheden have givet for at beholde den pågældende, betød, at kravene var opfyldt osv.

Så møder ministeren op her i salen og siger: Jeg skal komme efter jer, skal jeg, for der er øst-aftaler, og der er Ombudsmanden. Ministeren siger også i dag: Jeg bliver hjemmøgt af alt muligt.

Det, der selvfølgelig er interessant i den her sag, er, hvorfor Danish Crown ikke kunne få lov at komme med en redegørelse. Sagen er også interessant set i lyset af, at ministeren jo siger, at virksomheden ikke har god nok mulighed for at finde ud af, om der er en medarbejder, der arbejder lovligt eller ulovligt. Det er først noget, hvor man har trukket i arbejdstøjet efterfølgende.

Hvorfor gav man ikke Danish Crown mulighed for at komme med en redegørelse i stedet for at politianmelde virksomheden?

Kl. 15.50

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen altså, jeg er bare nødt til at fastholde, at det er to vidt forskellige sager, som ikke kan sammenlignes. Og det er politiet og domstolene, der så skal afgøre, hvordan man vægter forskel-

lige argumenter for, hvad baggrunden er for, at man har gjort, hvad man har gjort.

Se, det arbejde, som ministeriet skal foretage, er de juridiske vurderinger. Med hensyn til Danish Crown var de juridiske vurderinger rimelig ukomplicerede. De juridiske vurderinger i SAS's sag er ret komplicerede. Det er det, der er forskellen, og derfor bliver de håndteret forskelligt.

Jeg vil bare gentage, at hr. Thomas Adelskov og hr. Bjarne Laustsen meget gerne vil tegne et billede af, at sagen om SAS ikke bliver håndteret, men vi stod jo ikke her i dag, og vi havde ikke kunnet give de svar til hr. Thomas Adelskov, og man havde ikke kunnet skrive i aviserne om, at SAS bliver hørt, hvis ikke det var, fordi vi håndterede sagen. Men forvaltningsretligt skal det altså bare gå rigtigt for sig.

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror, at de folk, der sidder ude i det åbne land og kigger på det her, må undre sig over, at der er forskel på SAS og på Danish Crown. Man kan sige, at SAS endda har overtrådt loven i betydelig længere tid end Danish Crown, men man erkender det fuldt ud. Så skal de også have lidt længere tid til at lave en redegørelse, kunne svaret så være.

Jeg tror, at det, der er sket for ministeren, er, at ministeren inderligt har fortrudt, at ministeren en dag i november måned sidste år kom til at trække det kort at anmelde Danish Crown; en virksomhed, som har fået integrationsprisen, en virksomhed, der er en af de fremmeste til at integrere nydanskere i Danmark.

Jeg tror virkelig, ministeren har fortrudt. Det vil jeg vælge at tro. Og derfor vælger ministeren, når der kommer en ny sag med SAS, at sige: Det er nok klogt lige at vente og så give SAS mulighed for at komme med en redegørelse.

Jeg synes bare, at ministeren skulle lægge kortene på bordet og sige: Jo, jeg har fortrudt. For samtidig kommer regeringen med det ene udspil efter det andet og siger: Vi skal have mere udenlandsk arbejdskraft til Danmark. Hvordan skal vi gøre det? Vi har skam ikke noget imod, at folk kommer her og kan forsørge sig selv og kan levere den arbejdskraft, som vores virksomheder mangler, det er helt fint.

Det er sådan set bare det, der er foregået. Så jeg synes, det er mere ubegavet at trække det kort at anmelde virksomheden, og hvis ministeren skal gøre noget, der er klogt i denne sag, synes jeg, at hun skal stoppe den politianmeldelse, der er af Danish Crown.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg har ikke andre kommentarer. Hr. Bjarne Laustsen udlægning er ét stort falsum.

Thomas Adelskov (S):

Jeg bliver bare nødt til at sige til ministeren, at den eneste grund til, at der sker noget i den her sag, og den eneste grund til, at det er blevet kendt, er, at jeg har stillet spørgsmål til ministeren. Og den eneste grund til, at jeg har fået svar på de spørgsmål, er, at jeg har måttet klage til Folketingets formand, inden der kom svar. Der er gået 2½ måned, hvor man har kigget på det her i ministeriet. Så træffer man en afgørelse, så accepterer man, at SAS fortsat har illegal arbejdskraft ansat, mens man går i dialog med dem.

Det har altså ikke opsættende virkning. Når man træffer den afgørelse, så er det ulovligt, og det har man meddelt SAS, og det ved SAS i hvert fald i givet fald fra den dag, hvor de fik det at vide.

Når det drejer sig om forskelsbehandling, skal jeg bare konstatere, at ministeren den 23. november 2005 sagde til hr. Bjarne Laustsen i forbindelse med den anden sag, at når der er mistanke om noget ulovligt, når noget lovgivning ikke er overholdt, ja, så skal det anmeldes, og så er det politiets opgave at vurdere, om det giver anledning til videre efterforskning.

Sådan agerer man ikke i den her sag. Ministeren ser igennem fingre med, at der er illegal arbejdskraft ansat i SAS i dag. Ministeren var hurtig på aftrækkeren i november og anmeldte Danish Crown. Der er forskelsbehandling. Jeg har bare svært ved at forstå, hvorfor ministeren forskelsbehandler.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er nødt til igen at understrege, at der simpelt hen ikke må have lov til at stå, at jeg ser igennem fingre med, at der skulle være illegal arbejdskraft ansat. Det vil jeg ikke på noget tidspunkt se igennem fingre med. Og ja, der er forskel i behandlingen af sagerne om Danish Crown og SAS, fordi det er to vidt forskellige sager og det er forskellige paragraffer og forskellig lovgivning, der skal vurderes på.

Og ja, hr. Thomas Adelskov gjorde opmærksom på den her sag, den blev fremlagt som et § 20-spørgsmål. Hr. Thomas Adelskov siger selv, at det skal besvares inden for 6 dage. Se, det komplicerede i den her sag kommer faktisk til udtryk ved, at det ikke lige var en sag, der kun-

ne svares på på 6 dage. Og derfor fik hr. Thomas Adelskov et svar, et midlertidig svar om, at det her altså tog lidt tid, fordi vi blev gjort opmærksom på, at her var noget, som vi juridisk var nødt til at bruge lidt kræfter på. Og det er kompliceret.

Så ja, Danish Crown-sagen og SAS-sagen bliver behandlet forskelligt, fordi det er to vidt, vidt forskellige sager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 15.55

Spm. nr. S 4197

16) Til integrationsministeren af:

Mette Gjerskov (S):

»Kan ministeren bekræfte, at ministeren til Politiken den 21. april har oplyst, at »Det er vigtigt at vide, at disse børn har præcis de samme rettigheder som andre børn, der bor i Danmark«, og samtidig har henvist til, at børnekonventionen overholdes?«

Mette Gjerskov (S):

Mit spørgsmål er også til integrationsministeren, men det handler om noget andet. Det handler om de forhold, vi nu har set i flere uger i medierne, for børnene af de afviste asylansøgere, som sidder i nogle af vores asylcentre. Det er jo børn, som er særligt udsatte, de bor på meget få kvadratmeter, nogle gange sammen med forældre, der er psykisk syge. I det hele taget er det nogle forhold, som vi ikke ville byde mange andre børn i Danmark.

Derfor har jeg stillet spørgsmål til ministeren om, hvorvidt hun kan bekræfte det, Politiken har citeret hende for, nemlig at det er vigtigt at vide, at disse børn har præcis de samme rettigheder som andre børn i Danmark. Det vil jeg gerne bede ministeren om at svare på.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Danmark tiltrådte i 1991 børnekonventionen, og Danmark skal hvert femte år afgive beretning til FN om de foranstaltninger, vi har truffet for at virkeliggøre de rettigheder, som er anerkendt i konventionen, og om de fremskridt, der er gjort med hensyn til nydelsen af disse rettigheder.

Jeg er jo bekendt med, at det har været fremme i pressen, at Danmark skulle have problemer med konventionens artikel 39, hvorefter delta-gerstaterne skal:

» ... fremme fysisk og psykisk helbredelse og resocialisering af et barn, der har været udsat for enhver form for forsømmelse, udnyttelse eller misbrug, tortur eller anden form for grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf eller væbnede konflikter. Sådan helbredelse og resocialisering skal finde sted i omgivelser, der fremmer barnets sundhed, selvspekt og værdighed.«

Jeg vil gerne gentage, at asylansøgerbørn har samme rettigheder som alle andre børn i Danmark. Alle asylansøgerbørn tilbydes undervisning, der står mål med den, der tilbydes i folkeskolen. Asylbørnene tilbydes desuden aktivitet, og de har rettigheder til sundhedsbehandling i det omfang, det er nødvendigt. Det gælder både under selve asylsagsbehandlingen og efter et eventuelt afslag på asyl og frem til hjemrejsen.

Den generelle tilsynsforpligtelse efter service-loven omfatter alle børn, herunder også asylansøgerbørn. Hvis en kommune bliver opmærksom på, at et asylansøgerbarn har behov for særlig støtte, er den forpligtet til at iværksætte foranstaltninger efter principperne i reglerne om særlig støtte til børn og unge i lov om social service. Jeg er derfor af den opfattelse, at Danmark overholder alle sine forpligtelser efter børnekonventionen.

Mette Gjerskov (S):

Jeg siger tak til ministeren for svaret, også omkring børnekonventionen.

Det, vi bare skal være klar over, er, at vi jo står i et dilemma i forbindelse med de her mennesker, som ikke kan få asyl, og som heller ikke kan hjemsendes, og som derfor står i et tomrum med et liv på standby i asylcentre i Danmark i årevis.

Det, jeg er interesseret i at finde ud af, er, om vi varetager børnenes tarv på den her måde. Jeg er klar over, at vi sætter asylansøgerne under pres, fordi vi gerne vil sende dem ud af landet, men bliver børnenes tarv varetaget?

Ministeren citerede børnekonventionen, det kan jeg også gøre. I artikel 3 står der, at uanset hvad man gør i forhold til børn, så skal barnets tarv komme i første række.

Mener ministeren, at børnenes tarv kommer i første række, når de bliver sat i Sandholmlejren uden tilstrækkelige faciliteter og på meget få kvadratmeter, uden ret til familieliv, uden mulighed for at fastholde en familiestruktur ved måltider og alle de her ting, som vi nu har set i tv i ugevis?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen der er særlig omsorg for børnene. Det, regeringen prioriterer, er en indsats, der sikrer kort sagsbehandlingstid, som i denne regeringsperiode er blevet reduceret betragteligt, så en familie hurtigt får afklaret, om de kan få asyl i Danmark, eller om deres fremtid er i deres hjemland. Og så går vores indsats på at få hjemsendt dem, der har fået afslag på asyl. Og i den mellemiggende periode er der efter min opfattelse de foranstaltninger, der skal til for at sikre børnene.

Jeg har i den tid, jeg har været minister, iværksat yderligere tiltag i første omgang primært rettet mod de voksne og jo også i det her tilfælde forældrene, hvad angår deres aktivering og undervisning, i håb om at de kan blive klædt bedre på til at kunne tage den beslutning at rejse hjem igen. Det håber jeg også kommer børnene til gode, og både med lovforslaget og i den debat, der jo har kørt de seneste uger, har jeg tilkendegivet, at jeg gerne vil se yderligere på børnenes forhold.

Kl. 16.00

Mette Gjerskov (S):

Spørgsmålet gik jo på, om forholdene for de børn svarer til forholdene for danske børn.

Der er altså ikke nogen danske børn, som skal bo på få kvadratmeter sammen med psykisk syge forældre, og det hjælper jo ikke noget at sende børnene til psykolog. Pointen er, at børnene og for den sags skyld også de voksne slet ikke skal blive syge. Det er regeringens ansvar at sikre de børns tarv, og det gør man ikke ved efterfølgende at sende dem til psykolog.

De børn har ikke de samme rettigheder som danske børn. De har f.eks. ikke krav på at gå i en folkeskole. De har ret til undervisning på asylcentre, men de har ikke krav på at gå i en folkeskole. Det har de ikke, og de kan heller ikke få et almindeligt familieliv, som alle andre børn i Danmark forventer, at de kan få. Jeg synes ikke, ministeren svarer konkret på spørgsmålet, for der er jo forskel på danske børns og de afviste asylansøgers børns vilkår.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, det tror jeg godt vi kan være enige om. Der er forskel på at være asylansøgerbarn og vokse op som barn i en familie et sted i Danmark, og den forskel tror jeg aldrig vi kan udjævne. Det, vi skal gøre, er, at vi skal sørge for, at den periode, hvor asylansøgerne er i et asylcenter, bliver så

kort som mulig, men vi kan aldrig give dem de samme forhold som danskerne. Det vil jeg i hvert fald ikke påtage mig, for det er en særlig situation at være asylansøger.

Nej, børnene har ikke krav på at komme i en dansk folkeskole, men de har krav på at modtage undervisning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Troels Ravn som medspørger.

Troels Ravn (S):

Der er ikke nogen tvivl om, at denne debat om asylbørnene i høj grad er en værdidebat. Det er en sag, hvor politikernes værdier, holdninger og menneskesyn kommer til udtryk.

Jeg vil gerne spørge integrationsministeren, om integrationsministeren mener, at problemerne på de danske asylcentre alene skyldes, at afviste asylansøgere ikke ønsker at rejse til deres hjemland, og at det derfor ikke er nødvendigt at gøre noget for at forbedre forholdene for de pågældende, ikke mindst for de børn, der opholder sig i længere tid på de danske asylcentre. Mener integrationsministeren, at problemerne i og for sig er selvforskyldte?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi har selvfølgelig et ansvar, men det har den enkelte asylsøger og i dette tilfælde forældre til børnene altså også. De har også et ansvar.

Det, vi vil sikre fra regeringens side, er, at det selvfølgelig ikke skal være i en lang periode, man sidder og venter på at få en endelig afgørelse af sin asylansøgersag. Derfor har vi gjort meget for at få sagsbehandlingstiden ned, og den er også kommet betragteligt ned. Når folk så har fået afklaret deres sag, bliver de, der får asyl, hurtigt sluset ud i en kommune, og her bliver der taget godt imod dem. De, der får afslag på asyl, har pligt til at rejse hjem, og hvis de ikke gør det, har vi faktisk på det seneste forbedret deres vilkår og tilbuddene til de afviste asylansøgere med det formål at klæde dem bedre på til at tage beslutning om at rejse hjem igen. Har man fået afslag på asyl, ligger ens fremtid altså i hjemlandet og ikke i Danmark, og det er en af deting, jeg gerne vil fastholde.

Troels Ravn (S):

Vi er enige om, at asylansøgerne og børnene bliver syge af ventetiden.

Ministerens hævder, at det er forældrene, der har ansvaret. Men kan vi som politikere leve

med, at børnene lider overlast? Og er det ikke udtryk for en kynisk tankegang, når ministeren igen og igen hævder, at de familier bare kan rejse hjem? De hjemlande, de i givet fald skal rejse hjem til, er lande, som Udenrigsministeriet fraråder folk at rejse til, så er det ikke udtryk for en kynisk tankegang?

Kl. 16.05

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det mener jeg ikke. Hvis vi f.eks. tager Irak, som tit er oppe og vende, er ca. 400 irakere altså rejst frivilligt hjem og endda med økonomisk støtte fra Danmark. Vi sørger for, at der er ngo'er, der kan hjælpe dem med at genstarte en tilværelse i deres hjemland, og vi har, tror jeg, verdens bedste repatrieringsordninger, så vi hjælper skam de menneskers. Det er muligt for dem at rejse frivilligt hjem.

Jeg ved godt, at jeg ikke er berettiget til at stille spørgsmål, men jeg kunne alligevel have lyst at spørge hr. Troels Ravn: Hvad er det, hr. Troels Ravn vil have? Når Flygtningenævnet, som er den sidste instans og er en uafhængig, domstolslignende instans, er kommet med en afgørelse, hvad så, hvis man ikke respekterer den? Hvem er det, der skal bestemme, hvad der skal være grundlag for opholdstilladelse? Er det Flygtningenævnet, eller er det den enkelte selv? Hvis det er den enkelte selv, kan vi jo afvikle hele vores asylsystem.

Jeg synes altså, man skal respektere de afgørelser, de danske myndigheder træffer, og som jeg sagde før, vil vi gerne hjælpe folk med at få genstartet tilværelsen i deres hjemland.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der endnu en medspørger, hr. Bjørn Medom Nielsen.

Bjørn Medom Nielsen (S):

Ministeren henviser gang på gang til den korte sagsbehandlingstid som en af de ting, der gør, at asylansøgere og deres børn får en god behandling, men det er ikke det, vi diskuterer for øjeblikket. Det, vi diskuterer, er dem, der ikke kommer hjem, altså de afviste asylansøgere og deres børn, som er her i lang tid.

Vil ministeren ikke give mig ret i, at vores forpligtelser som det danske samfund over for børnene er fuldstændig ens, uanset om de er her som børn af afviste asylansøgere eller ej? At de voksnes rettigheder og vilkår afhænger af svaret på deres asylansøgninger er én ting, men børn

er børn, ligegyldigt hvilken situation de er i, og vores forpligtelser over for alle børn er de samme, når det gælder om at give dem undervisning, forberede dem til et nyt liv, holde dem i gang og sikre dem ordentlige forhold, f.eks. boligforhold.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, og derfor er der også megen opmærksomhed omkring børnene, både i lovgivningen og i den indsats, som Røde Kors og Brovst og Hanstholm Kommuner, der er operatører på området og administrerer asylcentre i Danmark, udøver. Der er en særlig opmærksomhed omkring børnene, og de kommuner, som har asylcentre, har præcis den samme forpligtelse til at føre tilsyn, og hvis der er behov for at gribe ind med foranstaltninger for at beskytte og sikre de børn, er de børn sikret på samme måde som de øvrige børn i den pågældende kommune. Det synes jeg er vigtigt at understrege her.

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jamen blandt de forhold, ministeren omtaler som værende forbedrede for de afviste asylansøgere og specielt deres børn, er jo ikke acceptable boligforhold, når det handler om at kunne leve sit eget familieliv eller for den sags skyld at have sit eget badeværelse eller toilet. Det er heller ikke sådan, at man kan blive undervist i sit modersmål, så man kan begå sig, når man kommer hjem, og der gives heller ikke undervisning af anden karakter, så man kan klare sig, når man kommer hjem.

Så er det jo også således, at der heller ikke træffes særlige foranstaltninger, når familierne opholder sig her i lang tid, fordi de voksne af en eller anden grund ikke kan få taget sig sammen til at rejse hjem, selv om vi er enige om, at de skal hjem. Men børnene bliver her jo også, og så vidt jeg er orienteret, og så vidt jeg kunne se på den tur, vi var på, bliver der ikke gjort nogen af de ting, som ministeren fremhæver.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen det passer altså ikke, hvad hr. Bjørn Medom siger. Vi sad jo i går 2 timer og 3 kvarter i et samråd i Udlændinge- og Integrationsudvalget, og her sagde jeg netop – det gjorde jeg også, længe før udvalget var på besøg på forskellige centre, og før der opstod en stor mediedebat – at jeg ønsker at se nærmere på modersmålsundervisning for børnene. Dansk Røde Kors arbejder løbende på i det videst mulige omfang at sikre

rammerne og sikre, at familierne har to rum, og det arbejde har jeg sådan set tillid til.

Kl. 16.10

Der er sådan set fokus på det område, og hvis hr. Bjørn Medom Nielsen læser det lovforslag, som Folketinget vedtog lige før påske, og som jeg fremsatte længe før mediedebatten opstod, vil han kunne se den omsorg og bekymring, også jeg har for dem, der opholder sig længe i vores asylcentre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Mette Gjerskov for et afsluttende spørgsmål.

Mette Gjerskov (S):

Ja, jeg må jo konstatere, at ministeren langt hen ad vejen svarer udenom.

Det handler ikke om sagsbehandlingstider for asylansøgere, og det handler heller ikke om, hvordan vi sender folk hjem igen. Det handler om de mennesker, som har fået afslag på asyl i Danmark og ikke er rejst hjem endnu, og uanset hvordan vi ser på det, er det stadig den danske regerings ansvar, at der bliver taget hånd om de mennesker, som sidder i årevis og rådner op i asylcentre i Danmark.

Og det er klart dokumenteret, at de bliver sygere og sygere, og det er klart dokumenteret, at lige meget hvor meget man strammer op og giver madkasseordninger og alle mulige andre ting, hjælper det ikke. Det får dem ikke til at tage hjem.

Red Barnet siger, at det er diskriminerende, og alligevel fastholder ministeren, at de børn har de samme rettigheder som alle andre danskere. Nej, de har ikke ret til et værdigt liv, de har ikke ret til de hundrede andre ting, der er blevet nævnt af spørgerne, og jeg synes, ministeren skulle tage at forholde sig til det, for det er relevant.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes stadig, jeg har svaret en del gange på de spørgsmål, og derfor vil jeg sådan set bare som et eksempel henvise til L 94, som vi vedtog sammen. Jeg fremsatte det før påske, netop som et udtryk for at jeg ville tage hånd om den situation, at der desværre sidder mange på vores asylcentre, som har siddet der i lang tid, fordi de ikke vil acceptere afgørelsen om afslag på asyl.

Hvad gør vi ved det? Med lovforslaget tilkendegav jeg, at vi må se, om vi kan gøre noget med undervisning og aktivering – der er endda et af-

snit om børnene – og vi må også se på, hvordan vi bedre kan bringe de folk i den situation, at de tager beslutning om at rejse hjem. Jeg håber, vi er enige om, at når nogle har fået afslag på asyl, er endemålet ikke, at de skal blive længere i Danmark, men at få skabt en sådan situation, at de kan starte en tilværelse i hjemlandet. Det tog jeg sådan set også fat på, længe før udvalget rejste rundt og besøgte centrene og der opstod en stor mediedebat.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4199

17) Til integrationsministeren af:

Mette Gjerskov (S):

»Da ministeren her i salen den 28. marts 2006 har givet udtryk for, at ressourcerne til asylcentre er tilstrækkelige, og at målet blot er at gøre forholdene »tålelige«, er ministeren efter de sidste ugers debat om forholdene på centrene så fortsat af den opfattelse, at forholdene er og blot skal være »tålelige«, og at ressourcerne er tilstrækkelige?«

Mette Gjerskov (S):

Dette spørgsmål er jo i samme boldgade.

Ministeren har her i salen givet udtryk for, at ressourcerne til asylcentre er tilstrækkelige, og at målet – og det er det, der for alvor bekymrer mig – alene er at gøre forholdene tålelige. Det, jeg vil spørge ministeren om, er selvfølgelig, om hun mener, det virkelig kan være rigtigt, at forholdene blot skal være tålelige.

I svarene på det sidste spørgsmål hørte jeg ikke nogen anerkendelse fra ministeren af, at folk bliver syge af at være på asylcentre, selv om det jo er dokumenteret alle mulige steder. Ministeren siger, at hun vil give dem et plaster på såret ved at give dem psykiatrisk behandling efterfølgende, når de først er blevet syge, men det synes jeg sådan set ikke er tilstrækkeligt, og jeg synes heller ikke, L 94 er tilstrækkeligt i den sammenhæng.

Det væsentlige må da være, at de ikke bliver syge, så derfor er spørgsmålet: Mener ministeren efter de sidste par ugers debat virkelig fortsat, at forholdene bare skal være tålelige?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg kunne da også bruge udtrykket, at de skal være ordentlige. Men et asylcenter er – og det

har jeg sådan set gentaget rigtig mange gange, især i de seneste uger – ikke beregnet på, at man skal bo der i årevis, selv om det desværre er kendsgerningen for en stor del af de indkvarterede asylansøgere i dag.

Kl. 16.15

Regeringen har og vil fortsat have stor fokus på, at der er ordentlige vilkår for asylansøgere i asylcentre. I 2003 gennemførte regeringen bl.a. i tæt samarbejde med Dansk Røde Kors' asyldeling en reform af voksenundervisningen og aktiveringen på asylcentre, i daglig tale kaldet VUA-reformen. Målet var at sikre en aktiv fase, hvor asylansøgeren var forpligtet til at deltage i aktiviteter, enten på asylcenteret eller i lokale virksomheder uden for centeret.

I foråret 2005 har vi evalueret VUA-reformen. Evalueringen viser, at reformen af undervisningen og aktiveringen for voksne asylansøgere har skabt en mere struktureret hverdag, hvor asylansøgerne holdes fysisk og psykisk aktive undervejs i indkvarteringsforløbet.

I 2006 er VUA-reformen udvidet til også at gælde afviste asylansøgere. Lovændringen, som jeg nu har henvist til nogle gange, har givet mulighed for at tilbyde undervisning og aktivering til afviste asylansøgere, såfremt de medvirker til udrejsen.

Jeg mener, at de forhold, vi tilbyder asylansøgere i dag, er rimelige. Problemet er efter min opfattelse ikke forholdene på asylcentre, men at nogle afviste asylansøgere nægter at rette sig efter det endelige afslag på asyl, de har fået, så opholdet på centeret bliver unødigt langt for dem og deres børn. Her er det værd at huske på, at i dag er sagsbehandlingstiden i asylsager kommet rigtig langt ned, og at de fleste beboere på asylcentre har fået endeligt afslag på opholdstilladelse og skal udrejse af landet.

Der foretages løbende bygningsforbedringer på centrene. Der er således for tiden et ombygningsprojekt i gang på Kongelundscenteret, med henblik på at særlig svage familier kan tilbydes mere plads. Det er fortsat regeringens mål at skabe de bedst mulige rammer for asylansøgerne, men det skal understreges, at et asylcenter aldrig vil kunne erstatte almindelige boliger, ligesom det fortsat er regeringens mål at få hjemsendt alle de personer, der har fået afslag på deres ansøgning.

Mette Gjerskov (S):

Ministeren siger, at et asylcenter ikke er beregnet på, at man skal bo der i årevis, og det er jeg fuld-

stændig enig med ministeren i. Men vi skal bare lige holde fast i, at der er to slags asylcentre i Danmark.

Der er A-asylcentre og B-asylcentre, eller hvad vi nu vil kalde dem. A-centrene er de almindelige opholdscentre, som faktisk er beregnede til, at folk skal bo der i en periode, mens deres asylsag bliver behandlet, mens B-centrene er det, vi tidligere kaldte modtagecentre, men som i dag også er udrejsecentre, som er beregnede til, at folk kun skal bo der i et par uger. Det er dem, der i dag bliver brugt til de afviste asylansøgere, og det er her, folk sidder og rådner op i årevis, selv om de bestemt ikke er beregnede til, at folk skal bo der i mere end 14 dage. Det synes jeg vi for det første skal holde fast i.

Jeg synes, det er fint, når ministeren taler om en aktiv asylfase, for det er jo rigtigt, at det vil vi gerne have. Men her er der jo ikke tale om en asylfase, for de mennesker har fået afslag.

Så siger ministeren, at tilbuddene også omfatter afviste asylansøgere, såfremt de medvirker til hjemsendelse. Ja, det er rigtigt, men det er jo heller ikke dem, vi taler om her. Vi taler om dem, som ikke vil eller ikke kan rejse ud, alt afhængigt af hvordan man ser på det, men det er en anden diskussion. Summa summarum er, at de er her i landet, vi har ansvaret for dem, og de bliver behandlet, som ingen andre i dette land overhovedet nogen sinde ville blive behandlet. Det synes jeg ministeren burde anerkende i stedet for at komme med alle mulige andre ting om nogle andre asylansøgere. De danskere, der sidder og følger debatten, er jo ikke så snæversynede, at de ikke kan se, at der rent faktisk er forskel på de mennesker.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes altså netop, det er mig, der understreger, at der er tale om folk, der har fået afslag på asyl, og derfor er situationen for dem sådan set, at deres fremtid ikke er i Danmark. Deres fremtid er i deres hjemland, og det, vi skal bruge vores kræfter på, er at sikre, at de hurtigst muligt kan få startet en tilværelse i deres hjemland. Ud over de forbedringer, jeg har foretaget med det seneste lovforslag, gør vi jo i Danmark en række aktive tiltag og giver en masse tilbud til de afviste asylansøgere, som kan hjælpe dem til en tilværelse i deres hjemland, og det er den prioritering, vi har i regeringen.

Så er der andre, primært i oppositionen, som åbenbart mener, at selv om folk har fået afslag på asyl og vælger ikke at respektere det, må vi

på en eller anden måde enten sørge for, at de al ligevel får opholdstilladelse i Danmark, eller give dem nogle andre forhold i stedet for at sætte fokus på, hvordan det kan sikres, at de mennesker hurtigst muligt kommer hjem, og at de, der vil rejse hjem, kan rejse hjem.

Kl. 16.20

Mette Gjernskov (S):

Jeg tror ikke, der er nogen – i hvert fald ikke fra mit parti – der er uenige i, at hvis man får afslag på sin asylansøgning, bør man rejse hjem. Problemet er altså bare, at der er nogle, som ikke gør det.

Ministeren kommer med alle mulige tiltag til, hvordan man kan få dem til at rejse hjem, og det er også fint. Men der er altså nogle, som har sidet her i årevis, og dem er vi nødt til også at fokusere på, for det er regeringens ansvar, at de ikke bliver sygere, end de er i forvejen; det er regeringens ansvar, at børnenes tarv bliver varetaget, og det er regeringens ansvar, at de mennesker ikke sidder som sild i en tønde på få kvadratmeter uden adgang til køkken, uden adgang til eget badeværelse og med toilet på gangen. Men jeg synes, vi må konstatere, at ministeren ikke kommer med nogen som helst bud på, hvordan hun vil varetage denne gruppes tarv, og det er faktisk ret væsentligt.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes altså ikke, fru Mette Gjernskov hører efter, hvad det er, jeg svarer. Jeg har faktisk sat fokus på denne gruppe, lang tid før Folketingets udvalg var på besøg på centrene, og lang tid før der i hvert fald i sidste omgang opstod en stor mediedebat, netop fordi jeg også var bekymret for den gruppe. Derfor fremsatte jeg det lovforslag, som netop er blevet vedtaget, og som giver mulighed for, at også afviste asylansøgere kan modtage undervisning og aktivering med fokus på undervisning og aktivering, som er rettet mod, at de kan starte en tilværelse i hjemlandet, fordi det er relevant.

Jeg har virkelig taget hånd om problemet, og jeg har sagt, at i slipstrømmen på lovforslaget er der behov for at se på børnenes forhold. Men det er jo stadig sådan, at slutmålet er, at de mennesker skal hjem, og derfor er det ikke meningen, at vi skal skabe nogle forhold, der gør, at de vil blive længe på asylcentre. Tværtimod skulle vi gerne få deres opholdstid ned.

Det er den prioritering, regeringen har, og der er altså taget hånd om tingene, og jeg har sådan set reageret, før alt dette her brød løs.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Taletiden er udløbet for lidt siden, og nu går vi videre til nogle medspørgere. Hr. Troels Ravn er den første.

Troels Ravn (S):

Jeg vil fastholde, at integrationsministeren og regeringen efter min mening i denne sag udstiller et koldt menneskesyn – et syn, der er præget af mangel på indlevelse og menneskelighed.

Integrationsministeren hævder igen og igen, at afviste asylansøgere bare kan rejse hjem, og man kan så spørge: Hvorfor tvangshjemsender regeringen så ikke flygtningene, hvis der ikke er nogen risiko for dem? Jeg mener, det er en kynisk tankegang, som jeg er inderligt imod, men hvis jeg skal følge ministerens og regeringens tankegang, må det vel være konsekvensen.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er sådan set udmærket, at jeg får lejlighed til at svare på det – ikke af hensyn til hr. Troels Ravn, for han burde kende svaret, men af hensyn til de mange tilhørere, for det er et spørgsmål, jeg har fået mange gange fra folketingsmedlemmerne, og vi drøftede det også meget under samrådet i går.

Der er Himmelvid forskel på, om man rejser frivilligt hjem, eller om der er tale om en tvangshjemsendelse, hvor et lands myndigheder skal tage kontakt til et andet lands myndigheder og indgå en aftale. Vi gør ikke det her i Danmark, at vi i nattens mulm og mørke sætter folk i et fly og siger, at vi håber, det går resten af vejen. Nej, vi gør det på en ordentlig måde. Men det koster ressourcer, det koster kræfter, og det koster rigtig meget tid, for hvis der er tale om en tvangshjemsendelse, skal vi lave en aftale med hjemlandet, og det er meget omstændeligt. Men de samme mennesker kunne faktisk uden problemer rejse hjem med det samme på helt frivillig basis.

Troels Ravn (S):

Jeg skal ikke argumentere for en tvangshjemsendelse, jeg leder bare efter en konsekvens og en logik i den tankegang, som regeringen og integrationsministeren lægger for dagen i denne sag, og jeg mener, integrationsministeren er selvmodsigende.

Kl. 16.25

Når nu alternativet er, at de familier og deres børn sidder år efter år på asylcentre og bliver syge, hvorfor vil integrationsministeren så i virkeligheden ikke være med til at ofre nogle ressourcer og lave en handlingsplan for, at de børn virkelig kan få det bedre? Vi snakker ikke bare om en fodbold eller et par fodboldstøvler, vi snakker om modersmålsundervisning, vi snakker om fritidsaktiviteter, og vi snakker om boligforhold osv.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er jo lidt pudsigt, for er der nogen, der gennem de seneste uger og senest i samrådet har peget på modersmålsundervisning, før hele debatten brød løs, er det da mig. Jeg tager ikke den fulde ære, for der er selvfølgelig nogle, der har gjort mig opmærksom på det, bl.a. Røde Kors, men rent politisk har jeg netop nævnt modersmålsundervisning og har sagt, at nu vil vi kigge på de aktiviteter.

Jeg synes også, det er værd at nævne, fordi det ligesom er forsvundet lidt i debatten. Det lyder, som om der slet ikke er nogen aktiviteter i dag, men jeg synes bare, det lige er værd at understrege, at det er der. Der er børnehaver, der er vuggestuer, der er SFO-tilbud, og der er fritidsaktiviteter. Men det, vi snakker om, er niveauet for de aktiviteter, og jeg har sat en proces i gang med at kigge på det, og jeg er også villig til at finde de nødvendige ressourcer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der en ny medspørger, hr. Bjørn Medom Nielsen.

Bjørn Medom Nielsen (S):

Det er meget tilfredsstillende at høre ministeren fortælle, at hvis der sker en tvangshjemsendelse, vil det være således, at man har sikret sig, at der er ordentlige forhold, når folk tager af sted, at det er kontrolleret, at tingene er o.k., at hjemsendelsen kan være ledsaget – det oplyste ministeren os i øvrigt også om i går – og at der er ordentlige forhold det sted, den afviste asylansøger vender hjem til.

Jeg vil gerne bede om ministerens kommentar til, at Dansk Folkepartis ordfører i Danmarks Radios P1 har udtalt offentligt, at netop for at hjælpe deres børn skulle de afviste asylansøgere blot sættes i en flyvemaskine og sendes hjem. Hvad er ministerens kommentar til den udtalel-

se, som Dansk Folkepartis ordfører har fremsat offentligt?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, at den måde, vi gør det på, er den rigtige måde at gøre det på, selv om den er omkostningskrævende, og vi har faktisk også haft succes med den i flere tilfælde.

Da jeg tiltrådte som minister for lidt over et år siden, kom der for alvor gang i en aftale, vi har indgået med det afghanske styre, og vi må sige, at den faktisk har fungeret ret succesfyldt. Vi har enten fået folk sendt hjem i kombination med en tvangshjemsendelse, eller vi er endt med en frivillig hjemsendelse med rådgivning og støtte, inden de pågældende tog af sted, og med modtagelse i hjemlandet. Det har faktisk fungeret rigtig godt, og det er den model, vi arbejder efter, også når vi taler om andre lande, især Irak og Kosovo, og det er sådan set ad det spor, jeg har tænkt mig at fortsætte.

Bjørn Medom Nielsen (S):

Så er mit spørgsmål til ministeren meget enkelt: Kan ministeren garantere, at der kun finder hjemsendelser sted under de forhold, ministeren lige har redegjort for, så der altså ikke bliver sendt nogen hjem i det, ministeren selv omtaler som nattens mulm og mørke, eller de blot skal sættes i et fly og sendes hjem, som Dansk Folkepartis ordfører siger? Kan ministeren garantere, at noget sådant ikke vil ske?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi tvangshjemsender ikke, uden at der er indgået en aftale med hjemlandets myndigheder.

Mette Gjerskov (S):

Jeg har jo det afsluttende spørgsmål i denne runde, og jeg må konstatere, at regeringen med vilje – og det er det, vi skal holde fast i: med vilje – gør, hvad den kan for at gøre livet surt for de mennesker, så man kan få dem til at skrubbe ud af landet.

Men resultatet er, at de rent faktisk ikke skruber ud af landet, og hvad gør vi så? Det er den situation, vi er nødt til at forholde os til. Vi ved, at de bliver syge af de forhold, vi byder dem. Vi ved, at de voksne bliver syge, og vi ved, at børnene lider under det, hvis de ikke også selv bliver syge. Ministeren siger, at de jo kan få sundhedshjælp, når de først er blevet syge. Jamen, åh, tak, det er de sikkert også glade for, men i min verden, svarer det altså til at sætte

plaster på et åbent benbrud. Det er da ikke en løsning, at vi så bare giver dem sundhedshjælp efterfølgende, når de først er blevet syge.

Kl. 16.30

De sidder i årevis og rådner op på asylcentrene, og vi lader dem sidde der med vilje i Danmark. Den danske regering gør det med vilje, og jeg har ikke hørt ministeren komme med et eneste forslag til et tiltag, der ikke bare er en eller anden lappeløsning med hensyn til de her asylansøgere børns tarv. Det synes jeg er skammeligt, og jeg synes, at ministeren burde tage og bruge den her debat til at gå hjem og overveje, hvad det er for nogle muligheder, hun kan give de her børn.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det passer åbenbart fru Mette Gjerskov bedst at konkludere noget uden at have lyttet til, hvad der er blevet svaret.

Hvis fru Mette Gjerskov bare kalder et eksempel – det seneste lovforslag, der er blevet vedtaget – for en lappeløsning, så var det ikke det, jeg hørte, da lovforslaget blev behandlet her i Folketinget. Der er faktisk en reel forskel i forhold til det, også ud fra den viden, vi har om, hvad der kan være med til at få skabt en struktureret tilværelse for asylansøgerne. Det viderefører vi nu til de afviste, så de får tilbudt undervisning og aktivering, fordi det er nogle af de ting, der kan få folk til at rejse sig op og dermed også få et bedre overblik over deres situation.

Men ja, der er forskel på de forhold, vi tilbyder dem, der får asyl – det er dem, der bliver sluset ud til en kommune i Danmark og bliver integreret i Danmark – og de afviste asylansøgere, som også vil medvirke til deres hjemsendelse, og så dem, der bare siger: Det kan godt være, at Danmark har givet mig en afgørelse om, at der ikke er grundlag for asyl, men nu læner jeg mig tilbage, og så vil jeg ikke gøre noget ved det.

Ja, der er forskel på de tilbud, der er til de folk. Jeg appellerer bare til de afviste asylansøgere om, at de samarbejder om deres hjemsendelse. Vi kan tilbyde dem rådgivning og vejledning, både inden de kommer af sted, og når de kommer hjem til deres hjemland.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4200

18) Til integrationsministeren af:

Karen Hækkerup (S):

»Da ministeren efter et møde med ordførere fra Venstre og De Konservative torsdag den 20. april 2006 offentligt har tilkendegivet, at »nu sætter vi en proces i gang for at sikre, at der er lidt flere aktiviteter for børnene i deres dagligdag«, er ministeren så virkelig af den opfattelse, at »lidt flere aktiviteter for børnene« er løsningen på problemerne med forholdene for børnene på de danske asylcentre?«

Karen Hækkerup (S):

Spørgsmålet drejer sig om, hvad det er for nogle aktiviteter, der skal sættes i gang. Vi har hørt debatten, den har allerede varet lang tid, men ministeren bliver ved med at snakke om de familier, der gerne vil medvirke til at rejse hjem, og vil ikke snakke så meget om de børn, der bliver klemt, fordi de tilfældigvis er født af forældre, der nu har fået afslag på asyl, men som ikke vurderer, de har mulighed for at rejse hjem på trods af deres afslag. Det er forældre, som finder sig i at sidde 6, 7, 8 år i et asylcenter, og når jeg siger finder sig i, er det jo, fordi jeg egentlig ikke tror, de forældre ønsker det liv for deres børn, men spørgsmålet er, hvilke muligheder de har. Hvis de har fået afslag på asyl, men skal rejse hjem til et sted, hvor der ikke er fred, så er de da som forældre sat i et dilemma.

Der er også et dilemma for os som politikere, fordi vi faktisk har et ansvar. Hvis de her børn havde levet i almindelige danske familier, så havde vi grebet ind og for længst fjernet mange af dem, fordi deres trivsel ikke er i orden. Vi tillader, at børn bliver ødelagt.

Derfor vil jeg gerne spørge: Mener ministeren, at den aftale, som er blevet indgået med Venstre og De Konservative, virkelig er nok til at rette op på det?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Den bedste løsning ville jo være, at de afviste asylansøgere respekterede det afslag, de havde fået på asyl, og forberedte sig på en tilværelse i hjemlandet.

Når vi ser så stor en andel af de indkvarterede, der har opholdt sig i flere år på asylcentrene, skyldes det altså ikke, at de venter på en afgørelse. En stor del af de indkvarterede asylansøgere har efter endeligt afslag på asyl valgt ikke at respektere det endelige afslag og rejse ud.

Jeg er samtidig meget opmærksom på, at den stigende opholdstid for afviste asylansøgere stiller udlændingemyndighederne og Dansk Røde Kors over for nogle nye udfordringer, som ikke bare handler om indkvarteringsproblemerne, men som i lige så høj grad handler om at motivere afviste asylansøgere og forberede dem til at vende frivilligt hjem.

Med en ændring af udlændingeloven gennemført i denne samling – og nu efterhånden omtalt en del gange – er der givet mulighed for at tilbyde undervisning og aktivering også til afviste asylansøgere, såfremt de medvirker til udrejsen.

Kl. 16.35

Undervisning og aktivering må generelt antages at virke befordrende på asylansøgernes helbred og livskvalitet og må forventes at give de afviste asylansøgere større mod på at vende tilbage til hjemlandet og starte en ny tilværelse dér.

Som det fremgår af lovforslaget, vil jeg i forbindelse med disse initiativer overveje tillige at justere tilbuddene til børn, således at der tages særlige hensyn til børnenes behov. Jeg har meget fokus på børnenes vilkår, og jeg har tidligere besøgt asylcentre for ved selvsyn at konstatere, hvilke vilkår vi tilbyder børn. Børnene tilbydes i dag undervisning, de tilbydes deltagelse i elevråd, som inddrages i beslutninger vedrørende skolens daglige virke, og alle asylansøgere tilbydes sundhedsbehandling. Der er på centrene bl.a. legestuer for de 3-6-årige. Legestuerne svarer til en dansk børnehave og skal selvfølgelig leve op til de fysiske krav og rammer, der gælder herfor. For de ældre børn findes der ungdomsklubber på centrene, og jeg vil overveje at tilbyde modersmålsundervisning, så børnene bliver bedre rustet til en eventuel tilværelse i hjemlandet. Jeg vil endvidere overveje at give flere tilbud om fritidsaktiviteter og specialundervisning.

Men jeg mener generelt ikke, at løsningen er at belønne udlændinge, der gennem længere tid nægter at respektere et afslag på asyl, med bedre vilkår eller midlertidige opholdstilladelser, som det også har været fremme i debatten at man kunne.

Karen Hækkerup (S):

Kan ministeren ikke selv høre, hvor hult det klinger? Ministeren vil overveje at tage hensyn til børnenes behov. Nu vælger man jo som barn ikke selv, hvem det er, man bliver født af, og det

er altså bare pokkers uheldigt, hvis man som barn er blevet født af nogle forældre, der bor på et asylcenter. De børn vælger ikke selv, og det er vores ansvar at sørge for, at de ikke bare har tålelige forhold, men at de får en opvækst, der sikrer, at de kan være hele mennesker, der lever et aktivt liv, hvor de både er uddannede og kan udfolde sig med alle de talenter, de nu engang er født med. Lige nu accepterer vi, at børn fødes og sidder i centre, der burde hedde lejre, fordi man åbenbart prioriterer det højere at bruge penge på at sætte hegn op uden om end at sørge for, at de børn, der bor derinde, har det ordentligt.

For lige at komme med et opklarende spørgsmål om noget, som ministeren svarede, hvor ministeren sagde, at ministeren overvejer at tilbyde specialundervisning: Betyder det, at børn, der har specialundervisningsbehov i dag, ikke får undervisning i lejrene?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Spørgsmålet om specialundervisning er noget, som Dansk Røde Kors har rejst over for mig. Og jeg har sagt, at jeg gerne vil drøfte det mere indgående med dem, ligesom jeg har sagt, at jeg gerne vil se på modersmålsundervisningen og de øvrige aktiviteter.

Når jeg formulerer det, som jeg gør, også fordi der har kørt den debat, der i øvrigt har, er det, fordi jeg har sagt, at jeg sådan set gerne vil inddrage de aktører og så dem, der driver asylcentre, for at drøfte, hvad det så præcis er, det er værd at gøre og prioritere, inden vi politikere lige får en fiks idé om, at det er det ene eller det andet. Det synes jeg sådan set er ret relevant at gøre.

Jeg har sådan set forpligtet mig til at tage vare på det her, og det vil der også komme resultater ud af. Men helt konkret vil jeg gerne afvente, at jeg har drøftet det her grundigt med operatørerne på området, for det er det, jeg synes er mest seriøst.

Karen Hækkerup (S):

Ministeren nævner hele tiden justeringer. Jamen hvad er det for nogen justeringer? Det, der kom frem i den aftale, der er lavet mellem Venstre og De Konservative, var i øvrigt det største hyklerske skuespil for åben skærm, man har set længe, hvor borgerlige politikere blev foragede over, at børn bliver ødelagt på asylcentre – men hvem er det, der har ansvaret for, at de børn har det så skidt? Det er altså dem i den borgerlige lejr, der

har ansvaret det. Det var det. Det er hyklerisk, det er, hvad det er.

Men noget andet er: Hvad indeholder den her aftale så? Jo, den indeholder, at man vil overveje at give tilbud om deltagelse i SFO-tilbud eller lokale klubtilbud eller tilbud om eksempelvis at betale deres fodboldstøvler. Tror man, at børn, der er nedbrudt, som bor med psykisk syge forældre, der har det elendigt, får et godt børneliv, hvis de får et par fodboldstøvler?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er ikke mig, der har nævnt noget om fodboldstøvler. Men fodboldstøvler kan måske være med til at give nogle af børnene en aktiv fritid med deltagelse i en fodboldklub. Derfor tror jeg også, fru Karen Hækkerup skal lade være med at nedgøre det alt for meget, for det er faktisk en af de ting, der er blevet efterspurgt: hjælp til fritidsaktiviteter, bl.a. det udstyr, der skal til for at deltage i sportsaktiviteter. Så det synes jeg omvendt fru Karen Hækkerup skal lade være med at nedgøre for meget.

Kl. 16.40

Med hensyn til det, jeg har talt om, er jeg nået dertil, at jeg ikke helt kan forstå, at man bliver ved med at sige, at jeg ikke har forklaret, hvad det er, for nu har jeg endda igennem flere spørgsmål, ved samrådet i går og i andre sammenhænge sagt det: Jeg vil drøfte modersmålsundervisningen med Dansk Røde Kors, jeg vil drøfte specialundervisning med Dansk Røde Kors, jeg vil drøfte de fritidsaktiviteter og de rammer, der er for børnenes fritidsaktiviteter.

Det står selvfølgelig ikke alene, for det skal ses i forlængelse af det lovforslag, som vi lige har vedtaget, og som primært er rettet imod de voksne og forældrene med hensyn til de aktiviteter og tilbud, som vi giver dem, og som forhåbentlig giver dem et bedre overskud til at tage beslutninger om at starte en tilværelse i deres hjemland, når de har fået afslag på asyl. Så de her forslag og de her ting hænger altså sammen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg har en enkelt medspørger, hr. Troels Ravn – og også hr. Bjørn Medom Nielsen. Værsgo.

Troels Ravn (S):

Integrationsministeren udtrykker omsorg og bekymring for børnene. Vi ser familier, der går i stykker, og vi ser borgerlige politikere, der hykler og udtrykker forfærdelse.

Jeg kunne egentlig i al sin enkelthed godt tænke mig at spørge integrationsministeren, hvorfor de her familier efter integrationsministeren opfattelse egentlig ikke rejser hjem.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det tror jeg ikke der findes et simpelt svar på, så det tror jeg også jeg skal afholde mig fra at svare på.

Men jeg vil sige, at vi jo gør meget for faktisk også at give tilbud af økonomisk art, af rådgivningsart, af undervisnings- og aktiveringsart, der kan være med til at styrke dem i den beslutning og i det at starte en tilværelse i hjemlandet igen. Det gør vi faktisk meget aktivt – meget mere aktivt, end det er blevet gjort før, og det er jo et område, som der er sat meget mere fokus på i dag under den her regering end under den tidligere regering.

Vi har allerede fået flere succesfulde resultater ud af det: et Afghanistan med afviste asylansøgere, der engang var et problem, men som ikke er et problem længere, og omkring 400 irakere, som er rejst frivilligt hjem gennem forskellige ordninger med hjælp og støtte. Det er den vej, som vi fortsætter ad.

Troels Ravn (S):

For mig lyder det, som om der er en eller anden indbygget logik i integrationsministerens holdning, nemlig at hvis asylansøgerne får gode forhold i Danmark, så rejser de i hvert fald slet ikke hjem.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge integrationsministeren, om ministeren vil bakke det forslag op, at intet barn må sidde mere end et halvt år i et asylcenter, at familierne skal have midlertidig opholdstilladelse og ret til at søge arbejde på ordinære vilkår, og at de her familier, de her børn skal have reelle muligheder for at leve en anstændig og menneskelig tilværelse.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det sidste kan vi jo ikke være uenige i, men ellers er svaret nej. Jeg er da egentlig glad for, at hr. Troels Ravn kan se, at der er en indbygget logik i det, jeg siger, for jeg synes ikke, der er nogen indbygget logik i det, hr. Troels Ravn siger. På den ene side har folk fået afslag på asyl, og på den anden side skal vi give dem opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Jamen skulle vi så ikke have givet dem asyl eller opholdstilladelse? Det er i hvert fald fravær af indbygget logik. Jeg synes i al stilfærdighed, at vi skal fastholde, at

når folk har fået afslag på asyl, så er fokus altså på, at deres fremtid er i deres hjemland, og vi hjælper dem også meget gerne med at få startet den tilværelse i deres hjemland.

Hr. Troels Ravns svar er derimod, at selv om man har fået afslag på asyl og man nægter at respektere den afgørelse, så er belønningen i stedet for, at man til gengæld får en opholdstilladelse og en arbejdstilladelse i Danmark. Det er virkelig mangel på logik.

Kl. 16.45

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg vil gerne prøve at sætte to fakta, som ministeren selv har oplyst, sammen. Det ene faktum er, at der er en lovgivning, L 94, hvori ministeren påstår, at her er taget højde for den situation, vi har på asylcentre med de afviste asylansøgere. Det andet faktum er, at der er flere hundrede børn, der indgår flere år er til stede på de her asylcentre – jeg kan ikke huske grænsen for det, men det var ret lang tid. Det var de 5 børn, der blev til 200 børn, som ministeren korrigerede, og det er o.k. Sådan er det.

De to ting sat sammen må jo betyde, at beslutningsgrundlaget for L 94 ikke var 200 børn, der igennem meget lang tid havde opholdt sig på asylcentre, men 5 børn. Med andre ord har beslutningsgrundlaget for L 94 har været et helt andet end det, det reelt var, og det vil sige, at L 94 altså ikke rækker ind i den fremtid, som vi står over for nu. Er det så ikke rimeligt, vil det ikke være rigtigt at lave en ny lovgivning eller lave L 94 om til at være i overensstemmelse med de faktiske forhold?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det forudsætter, at de tal alene var det, der løftede L 94, og det var de overhovedet ikke. Så nej, og det er sådan set positivt ment, at set snævert i den sammenhæng har børnene og deres vilkår ikke noget med antallet at gøre. Jeg ved ikke, om hr. Bjørn Medom Nielsen mener, at forholdene skal gøres forskellige, alt efter om der er 5 børn eller 220 børn. I den sammenhæng synes jeg måske, det kan være lidt underordnet.

Det, der er afgørende, er, at jeg har kunnet konstatere, at der desværre er rigtig mange – og det er nu dem, der fylder mest i vores asylcentre – der har fået afslag på asyl. Det har jeg forholdt mig aktivt til ved at sige, at vi må supplere de forhold, der er i dag, med at tilbyde dem undervisning og aktivering i håbet om, at det kan være med til at skabe dem en bedre situation og

sikre, at de forholder sig til den virkelighed, at deres fremtid er i deres hjemland, så de hurtigst muligt kan få startet den tilværelse i deres hjemland for deres eget og deres børns bedste.

Bjørn Medom Nielsen (S):

For mig er der ingen forskel på, om det er 1 barn eller 200 børn. Ikke desto mindre brugte ministeren i spørgetimen forrige onsdag præcis det argument, at antallet af børn, som igennem længere tid opholdt sig på asylcentre, og som var børn af afviste asylansøgere, kun var 5. Det var altså ikke det tal, som var blevet omtalt umiddelbart i pressen, hvor der var nævnt flere hundrede, men ministeren kunne altså komme og sige, at det kun var 5.

Så ministeren har altså selv brugt argumentationen, at det er færre, end vi havde regnet med, og der er ingen tvivl om, at når vi står over for at skulle løse en opgave, så er volumen da selvfølgelig en ting, der indgår i, i hvilken grad vi skal gøre et eller andet. Derfor vil jeg spørge ministeren: Jamen har boligforholdene ikke betydning og er vigtige, når så mange børn skal leve sammen med voksne?

Boligforholdene er ikke med i L 94, ikke på anden måde end at de skal være bedre. Der sker noget, Dansk Røde Kors gør nogle ting, men der er ikke nogen mål på. Der er ikke noget om antallet af kvadratmeter, der er ikke noget om antallet af rum, der er ikke noget med særskilt toilet, der er ikke noget med familieliv, der er ikke noget med egen madlavning.

Det forhold må jo have haft betydning. Der er altså forskel på 500 og 200, og ministeren har jo selv brugt forskellen på 500 og 200 tidligere i den her forhandling.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Mit svar gik på, at de nu ikke har spillet en rolle, hvad angår L 94. De kom desværre til at spille en rolle bl.a. i forbindelse med et spørgsmål stillet herved, og jeg har været den første til at betale for den fejl. Jeg er indrettet på den måde, at vi kan have mange politiske uenigheder, men fakta skal være på plads, og det irriterer mig grusomt, når de ikke er det, så det var jeg den første til at erkende, og så snart jeg fandt ud af, at jeg havde fået nogle forkerte tal, gik jeg straks ud med den oplysning.

Jeg har orienteret udvalget, og jeg har orienteret pressen om, at der var sket den her beklagelige fejl, for det kan vi selvfølgelig ikke have. Vi

skal have et ordentligt faktisk grundlag at diskutere politik ud fra, uanset hvor uenige vi så er.

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil gerne takke for besvarelsenerne, men jeg synes, det er nogle nedslående svar, vi får. Ministeren vil overveje en hel masse om de her børns forhold. Ministeren burde ikke overveje, ministeren burde garantere, fordi det her drejer sig om nogle børn, der har det skidt. Der skal man ikke overveje, der skal man se at få fingeren ud og komme i gang og garantere, at det bliver bedre nu.

Kl. 16.50

Ministeren var lige før inde på, at den her regering har gjort meget mere end den tidligere regering, men når man så læser papirerne igennem, kan man jo se, at den tid, folk er på et asylcenter, for nogle grupper er tredoblet i de seneste år. Det er jo lige præcis det, der er problemet.

Ministeren svarer hele tiden på, hvad man vil gøre for alle dem, der selv er villige til at rejse hjem. Det er også fint nok, og vi mener selvfølgelig, at de, der kan rejse hjem, skal rejse hjem, der er ingenting der, men vi anerkender bare, at der er et dilemma: Der er nogle, der ikke vil eller kan rejse hjem af den ene eller den anden grund, og det er deres børn, vi tager som gidsler, fordi vi ikke giver dem mulighed for et ordentligt børneliv, bl.a. med undervisning. Så er det fint, at ministeren vil overveje det.

Men tænk engang, i dag har man ingen specialundervisning. Hvis man ikke er i stand til at modtage almindelig undervisning, skal man så sendes hjem som analfabet? Er det virkelig det menneskesyn, regeringen står for?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes jo altså ikke, at fru Karen Hækkerup er rimelig i sine anklager. Det kan også blive for skingert. Jeg har jo ikke nøjedes med at sige, at jeg vil overveje. Jeg har faktisk sagt, at jeg vil tage hånd om det her, og jeg har også sagt, at der også kommer resultater ud af det her, og at der kommer til at ske ændringer. Det har jeg jo sagt rigtig mange gange.

Så nytter det ikke noget, at fru Karen Hækkerup bliver ved med at sige, at det eneste, jeg siger, er, at jeg vil overveje. Nej, jeg er langt videre end det. Så den markering burde være klar også for fru Karen Hækkerup.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Vi går til dagens sidste spørgsmål ligeledes til integrationsministeren og ligeledes af fru Karen Hækkerup.

Spm. nr. S 4201

19) Til integrationsministeren af:

Karen Hækkerup (S):

»Hvad er ministerens holdning til de syv forslag til forbedring af asylansøgers forhold fra Dansk Flygtningehjælp, der blev fremsat i en pressemeddelelse, som Dansk flygtningehjælp udsendte den 20. april 2006?«

Karen Hækkerup (S):

Det næste spørgsmål er meget konkret. Det drejer sig om, at Dansk Flygtningehjælp har skrevet til os. De har forsøgt at lave et opråb, hvori de gerne vil gøre opmærksom på, at der er syv punkter, man kunne ændre ved, hvis man havde et mål, der gik på, at man ville give asylansøgerne et mere værdigt ophold i Danmark.

De syv ting, som de nævner, vil jeg lige kort nævne: Bl.a. er opholdstiden blevet tredoblet. Dansk Flygtningehjælp skriver, at de kosovane og irakere, der har været i Danmark i over 3 år, bør have en opholdstilladelse. Det vil jeg gerne spørge hvad ministeren mener om.

Så skriver de som punkt 2, at alle ansøgere skal have ret til en bolig med adgang til et køkken, og familier skal have mindst to værelser. Det vil jeg også gerne spørge om ministerens holdning til.

Så skriver de, at alle asylansøgere skal have lommepenge, og at det ikke skal være muligt at fratage dem lommepenge som et led i såkaldte motionsfremmende foranstaltninger. De næste punkter må vi tage senere, men indtil videre håber jeg, at jeg får svarene på de første.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ikkemotionsfremmende foranstaltninger? Jeg håber, vi er enige om motivationsfremmende foranstaltninger.

Fru Karen Hækkerup har ret, det er altså ikke muligt for mig inden for den tidsgrænse, jeg har, at besvare alle punkterne.

Generelt vil jeg altså oplyse, at hvis vores asylsystem skal give mening, så skal det altså være sådan, at personer, der har fået endeligt afslag på asyl, skal rejse tilbage til deres hjemland. Alle, der vil udrejse frivilligt, kan udrejse, hvad

der bl.a. også er et stort antal irakere der har gjort.

Det vil være urimeligt og umuligt at forklare over for den gruppe, der respekterer afgørelserne og forlader landet, at afviste asylansøgere, der ikke vil respektere afslag på asyl og ikke vil udrejse frivilligt, belønnes med en midlertidig opholdstilladelse og ret til f.eks. at arbejde. Dermed vil de jo reelt få den opholdstilladelse, som de har fået afslag på, og som andre har respekteret ikke at have kunnet få.

Særlig med hensyn til boligforhold kan jeg oplyse, at sagsbehandlingstiden de seneste år er nedbragt, og at asylansøgere derfor som udgangspunkt skal opholde sig kort tid på asylcenter. At nogle afviste asylansøgere så vælger ikke at respektere afslaget, synes jeg ikke bør føre til, at der fastsættes særlige regler om boligforhold. Men jeg vil gerne knytte den kommentar, at jeg er tilfreds med, at Dansk Røde Kors løbende arbejder på at forbedre vilkårene, som jeg også i de tidligere svar har gjort rede for.

Særlig med hensyn til undervisning af asylansøgerbørn mener jeg, at børnenes behov bedst bliver dækket med undervisning i asylklasser i små klasser med speciallærere og klassekammerater i samme situation suppleret med muligheden for, at børnene efter individuel vurdering kan komme i en almindelig folkeskole.

Karen Hækkerup (S):

Det går sådan meget igen i ministerens svar, at det er forældrenes ansvar, fordi de vælger ikke at rejse hjem. Det kan jeg sådan set godt forstå, og det er da også meget problematisk, men de har jo altså nogle børn, de her forældre, som har det rigtig skidt. Og derfor ønsker vi at dreje debatten hen, hvor vi snakker om, hvad vi egentlig kan gøre for de børn, fordi de er i vores varetægt.

Kl. 16.55

Det er ikke nok, at forældrene er blevet nedbrudt, er blevet invalider og ikke længere har nogen forældreevne tilbage. Der er faktisk en dansk stat, som så burde sørge for, at de får et værdigt liv. Men ministeren siger jo hele tiden, at det jo er forældrenes ansvar. Det er jo så, hvad det er.

Noget af det, som Dansk Flygtningehjælp også skriver, er, at de synes, at asylansøgere, der lever i Danmark, skal have mulighed for at have et aktivt liv, så de ikke bliver yderligere traumatiserede eller isolerede af livet i asylcentret. De skal derfor have mulighed for at arbejde og mulighed

for at deltage i fritidsaktiviteter i lokalsamfundet. Lige før sagde ministeren, at hvis man bare gav børnene fodboldstøvler, så kunne de få nogle flere aktiviteter og dermed blive motiveret til at forberede sig på et liv i hjemlandet. Men er det så ikke bare det, man skal gøre, give forældrene nogle fodboldstøvler, så de får det bedre og kan rejse hjem?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det var fru Karen Hækkerups forslag og ikke mit forslag. Jeg er ikke enig i, at afviste asylansøgere, fordi de ikke respekterer deres afslag, skal belønnes med at få en arbejdstilladelse og mulighed for at arbejde. Og jeg tror egentlig også inderst inde, at det, hvis Socialdemokraterne tænker det her igennem, heller ikke er det, de mener er løsningen. Det er egentlig en bagvendt måde at få adgang til det danske arbejdsmarked på at have fået afslag på asyl.

Jeg synes, at hvis man skal have arbejdstilladelse i Danmark, så skal man da endelig bruge den fordør, der er, den fordør, som denne regering faktisk har åbnet yderligere ved at tiltrække arbejdskraft. Og hvis man kan leve op til de krav, der er for at få arbejdstilladelse i Danmark, så er man meget velkommen til det.

Men jeg synes ikke, at vejen til en arbejdstilladelse skal gå via bagdøren, fordi man ikke respekterer, at man har fået afslag på asyl.

Karen Hækkerup (S):

Jamen de afviste asylansøgere, som medvirker til hjemsendelse, får jo lov til at komme i aktive-ring, indtil de kan rejse ud af landet. Så er det ikke en forfærdelig forskelsbehandling, vi giver de her mennesker? Der er altså behov for, at man tager skeen i den anden hånd og får gjort noget ved det, sådan at de kan få mulighed for at have et anstændigt liv.

Der er ikke nogen tvivl om, at Socialdemokraterne mener, at afviste asylansøgere skal rejse hjem. Det mener vi at de skal. Men jeg kan da sådan set godt forstå, at hvis der er nogle afviste asylansøgere, der selv vurderer, at det dør de af, så har de ikke lyst til at tage af sted. Derfor må vi forholde os til, at de her afviste asylansøgere er bange for at rejse hjem, fordi de har nogle børn. Og de børns vilkår bliver vi nødt til at tage alvorligt. Det er derfor, vi ønsker at rejse hele denne debat.

Med hensyn til aktivering for lige at vende tilbage til det: Vi giver jo allerede dem, der er afvist, men som arbejder med på at rejse hjem,

mulighed for aktivering. Hvorfor skal de andre ikke have samme mulighed?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg vedgår gerne, at der her er en forskel i de tilbud, vi giver. Udgangspunktet er altså, at når man har fået afslag på asyl, så er man faktisk selv pligtig til at rejse hjem. Det er der så nogen der vælger ikke at gøre. Så er der nogen, der siger: Vi vil gerne samarbejde om vores hjemsendelse. Fint, så vil vi også gerne være med til at sætte en proces i gang og tilbyde dem undervisning og aktivering, så de kan få så god en start på tilværelsen i hjemlandet som overhovedet muligt. Og det er muligt for enhver afviste asylansøger at skifte fra at være den, der ikke samarbejder, til at være den, der samarbejder om sin hjemsendelse, og så får man adgang til alle de tilbud.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så har jeg et par medspørgere. Den første er fru Mette Gjerskov, og den næste hr. Martin Henriksen.

Mette Gjerskov (S):

Jeg synes, at ministeren altså taler meget uden om her og taler om alle mulige andre end dem, vi prøver at spørge ind til fra Socialministeriets side. Jeg vil bede ministeren om, at hun svarer på mit spørgsmål nu. Lad venligst være med at tale om L 94, for det har intet med sagen at gøre.

Det, jeg vil spørge om, er helt konkret et af de forslag, som Dansk Flygtningehjælp er kommet med. Det er: Kan de her afviste asylansøgere få lov til at få adgang til køkkenfaciliteter, sådan at de selv kan lave mad? Vi ved, at de går uden aktivering, vi ved, at de går uden arbejde. Det er meget, meget svært at få dagene og tiden til at gå og få familien til at hænge sammen.

En af de vigtigste ting, man har indført i årenes løb hos Røde Kors på asylcentre, er netop, at de så har mulighed for selv at lave mad for på den måde at fastholde en familiestruktur. De her afviste asylansøgere fratager vi den mulighed, de skal leve af kantinemad.

Kl. 17.00

Kunne ministeren ikke bare om denne ene helt konkrete ting give tilsagn, at de fremover får lov til at få køkkenfaciliteter?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Der er forskellige ordninger i dag, som myndighederne kan tage i brug for at motivere til, at

man respekterer den afgørelse, man har fået. I sidste ende er der så, hvis man er på et af de centre, altså det, vi kalder en cafeteriaordning, hvor man får maden og ikke selv har penge mellem hænderne, men vi sørger selvfølgelig for, at der er mad til folk.

Fru Mette Gjerskov bliver ved med at sige, at jeg skal lade være med at blande lovforslag nr. L 94 ind i det. Altså, nu vil jeg gerne selv have lov til at definere, hvad jeg faktisk mener er svaret på de spørgsmål, jeg får, og jeg må vel have lov til at sige, at de initiativer, jeg har taget, faktisk er et svar på den situation, som de afviste asylansøgere sidder i.

Det kan fru Mette Gjerskov da ikke bare afskrive, for det er faktisk et svar på det, og derfor vil jeg blive ved med at tillade mig at svare, at det faktisk er en del af svaret. Det er en del af svaret i modsætning til dem, der mener, at det skal være o.k. ikke at respektere en afgørelse fra myndighederne, og at man i stedet skal belønnes med en midlertidig opholdstilladelse og mulighed for at arbejde. Det er forskellen på Socialdemokraterne og regeringen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Mette Gjerskov, sidste gang.

Mette Gjerskov (S):

Jeg må konstatere, at det kniber med at få svar på spørgsmålene. Ministeren vil blive ved med at blande L 94 ind i det. Jeg giver ikke ministeren taleforbud. Jeg spurgte bare, om vi så kunne få et konkret svar på det konkrete spørgsmål.

Det konkrete spørgsmål går altså på de her afviste asylansøgere, som bliver sendt til Sandholm og sendt til Avnstrup, fordi de får afslag på deres asylansøgning. Jeg snakker ikke om, at de skal have en masse penge mellem hænderne, men de får ikke engang lov til at være på madkasseordning, hvor de får udleveret maden og så selv kan lave den. Vi taler om, at de fuldstændig er frataget mulighed for at lave et måltid mad til egen familie og frataget det fællesskab, der ligger deri. Det kunne måske være gavnligt for nogle af de her børn både at lave maden og spise den sammen med familien.

Det er et meget, meget enkelt spørgsmål, og det har ikke noget med L 94 at gøre. Kan de dog ikke få lov til i det mindste at lave maden selv?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen med hensyn til at sidde sammen om maden, så er der skabt muligheder for det. Der er

nogle grupper, som kan blive sat på en kostordning, hvor de alene får en grundydelse til at indkøbe mad for, så de selv kan lave den.

Det er forskellige foranstaltninger, som vi bruger, og vi kalder dem også motivationsfremmende foranstaltninger, for budskabet er også til de her mennesker, at det ikke er meningen, at de skal blive boende i asylcentre. Meningen er, når man har fået afslag på asyl, at ens fremtid er i hjemlandet, og det er den proces, som bør sættes i gang. Hvis man samarbejder om det, jamen så har vi faktisk også en række hjælpemuligheder, som jeg sådan set vil håbe at mange flere afviste asylansøgere vil tage imod.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Martin Henriksen som medspørger.

Martin Henriksen (DF):

Nu er det jo ikke mit område, og jeg skulle måske have stillet spørgsmålet i sidste runde, men jeg var ikke hurtig nok, da fru Karen Hækkerup havde sit andet spørgsmål.

Jeg vil gerne høre, om ikke ministeren kan bekræfte, at det billede, som oppositionen tegner, ikke er helt korrekt. Jeg tror, det var fru Karen Hækkerup, der talte om lejre, og så får man næsten et billede af koncentrationslejre.

Er det ikke sådan, at en asylansøger ikke er frihedsberøvet og derfor kan bevæge sig frit? Og en afvist asylansøger kan også færdes frit, medmindre der selvfølgelig er risiko for, at vedkommende stikker af før hjemsendelse.

Er det ikke sådan, det i virkeligheden forholder sig?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Asylansøgere og afviste asylansøgere er ikke frihedsberøvede. Der kan være nogle helt særlige situationer, hvor politiet i sidste fase inden udsendelse vil gøre det, fordi man mener, at der er risiko for, at de vil forsvinde, og at en hjemsendelse så ikke vil kunne lade sig gøre.

Kl. 17.05

Jeg er utrolig ked af, og det ved jeg også at Dansk Røde Kors er, at der igen og igen bliver vist billeder, og at man, når man vil illustrere asylcentre i Danmark, har mere fokus på hegnene end på meget andet i et forsøg på at illustrere, at vi nok spærre folk inde, men det gør vi ikke. Der er fuld bevægelsesfrihed, og det synes jeg sådan set også er vigtigt. Det er overhovedet ikke hensigten, at hegnene skal spærre folk inde.

Martin Henriksen (DF):

Det synes jeg var et interessant svar, og så kan det jo være, at Socialdemokraterne og fru Karen Hækkerup vil tænke lidt over det.

Sådan som jeg forstår Socialdemokraterne, vil de gerne have det indrettet sådan, at hvis man bliver afvist som asylansøger i Danmark og man så nægter at rejse hjem, så skal man efter et stykke tid, hvor man har nægtet at rejse hjem, selv om der eksempelvis har været mulighed for det, have midlertidig opholdstilladelse.

Dermed kunne man da godt tænke sig, at menneskesmulgere og andre ville spekulere i det og ganske enkelt råde folk til bare at holde fast og blive, for så skal den opholdstilladelse nok komme ude i fremtiden.

Kunne integrationsministeren frygte, at det ville blive en konsekvens, hvis Socialdemokraterne fik magt, som de har agt?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen hvis man bare som et eksempel så Dags Dato på TV 2 i søndags, så kunne man se, hvad folk vil gøre for at få adgang til Danmark og få opholdstilladelse i Danmark. Vi er nødt til konstant at være opmærksomme på, hvordan vores systemer kan udnyttes og misbruges.

Vi skal selvfølgelig sørge for, at de, der får asyl, også er dem, der er berettiget til asyl, at vores asylsystem ikke bliver fyldt op med alt for mange, som ikke er berettiget til asyl og sådan set, kan man sige, tager tid og indirekte også er med til at forlænge sagsbehandlingstiden for dem, der helt retmæssigt har behov for beskyttelse.

Derfor er det en meget fin balancegang. Vi skal sikre, at vi ikke utilsigtet skaber en tiltrækning, bl.a. ved en mulighed for, at man, selv om man har fået afslag på asyl, faktisk kan få en opholdstilladelse, hvis man bare bliver i landet tilstrækkelig længe. Det er da utrolig attraktivt, men det nytter altså ikke noget; den mulighed og det tilbud kan vi altså ikke skabe.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så runder fru Karen Hækkerup af.

Karen Hækkerup (S):

Det var så det sidste af en lang række spørgsmål, der drejer sig om børn af afviste asylansøgere.

Vi må jo konstatere endnu en gang, at det middel, regeringen er allermost glad for at bruge i sit politiske virke, er pisken, og det uanset om

det er over for de unge, om det er over for asylbørnene, om det er over for de ældre, eller hvem det er. Vi skal bare have nogle pisk, for så forstår vi det, og så kan vi nok se at få handlet efter regeringens ønske.

Dansk Folkeparti havde et ønske om at komme ind i debatten og ville spørge, hvorfor de hegn, der er rundt om lejrene, om asylcentrene, er der. De er jo selvfølgelig sat op for at virke afskrækkende, men jeg er da utrolig taknemlig over, at ministeren svarer, at de ikke er låst, for hvornår er vi begyndt at sætte børn i fængsel? Det ville da have været meget, meget mærkeligt.

Sagen er, at vi i dag giver humanitær opholdstilladelse til folk, når de er blevet så syge, at vi vurderer, at der nu ingen chance er for, at de nogen sinde kan rejse hjem. De mennesker producerer vi selv, fordi vi ikke sørger for, at de har nogle ordentlige forhold, og det er det, vi ønsker at regeringen skal tage ansvaret for, for det er det, der er problemet. Regeringen producerer invalider, som vi senere giver humanitær opholdstilladelse, fordi vi ikke tilbyder dem et ordentligt liv, mens de er her.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Vi giver ikke humanitær opholdstilladelse på grund af en vurdering af, at de aldrig nogen sinde vil kunne rejse hjem mere. Den humanitære opholdstilladelse er en midlertidig opholdstilladelse, hvor vi vil give dem særlige forhold, også for at de kan få en behandling og faktisk i håb om, at de bliver så raske, at de kan komme hjem igen.

Fru Karen Hækkerup er meget begejstret for at bruge ordet pisk. Det vil jeg ikke, men jeg vil gerne kalde det konsekvens. Det har en konsekvens, når man ignorerer en afgørelse fra de danske myndigheder om, at man ikke kan få opholdstilladelse i Danmark, at man har fået afslag på asyl. Ja, det har konsekvens.

Hvis det ikke havde konsekvens, så kunne vi jo lige så godt aflyse hele asylbehandlingssystemet, og hvis det er det, Socialdemokraterne vil, så synes jeg, at Socialdemokraterne skulle fremsætte forslag om, at det ikke er de danske myndigheder, der skal afgøre, hvem der skal få op-

holdstilladelse i Danmark, men at det er de enkelte personer, der kommer til Danmark, der selv kan beslutte og bestemme, om de skal have opholdstilladelse i Danmark. Det synes jeg så bare Socialdemokraterne skulle fremsætte forslag om, men det er ikke et forslag, som regeringen vil kunne støtte.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 17.10

Bortfaldne spørgsmål

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Spørgsmål nr. S 4195 og S 4196, der er stillet til integrationsministeren af fru Lotte Bundsgaard, er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålene, der hermed er bortfaldet, lød således:

Spm. nr. S 4195

16) Til integrationsministeren af:

Lotte Bundsgaard (S):

»Er ministeren enig med statsministeren i, at problemerne på danske asylcentre alene skyldes, at afviste asylansøgere ikke ønsker at rejse til deres hjemland, og at det derfor ikke er nødvendigt at gøre noget for at forbedre forholdene for de pågældende mennesker, herunder ikke mindst børnene, der opholder sig i længere tid på de danske asylcentre?«

Spm. nr. S 4196

17) Til integrationsministeren af:

Lotte Bundsgaard (S):

»Vil ministeren vedkende sig ansvaret for de urigtige oplysninger om antallet af børn på danske asylcentre, som ministeren gav til Folketinget den 18. april 2006, og kan ministeren garantere, at der ikke er givet andre urigtige oplysninger i denne sag?«

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 184: Forslag til lov om ændring af lov om Centre for Videregående Uddannelse og andre selvejende institutioner for videregående uddannelser m.v., lov om institutioner for erhvervsrettet uddannelse, lov om almen voksenuddannelse og om voksenuddannelsescentre og lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler). (Opfølgning på Undervisningsministeriets styringsanalyse af selveje og taxametersystemet i forbindelse med strukturreformen m.v.).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).
(Fremsat 29/3 2006).

Lovforslaget sattes forhandling.

Forhandling

Tina Nedergaard (V):

Ja, det er en lang titel på dette forslag, der også er ganske komplekst.

Sidste forår gennemførte Folketinget kommunalreformen, som giver større og stærkere kommuner, og som medvirker til at styrke den samlede offentlige indsats, og samtidig blev det så besluttet at nedlægge amterne. Som konsekvens heraf overgår bl.a. VUC'erne, CVU'erne m.fl. til statsligt selvstyre.

Målet for de mange uddannelsesinstitutioners overgang fra amtsligt til statsligt selvejende regi er at sikre harmoni mellem de mange ungdomsuddannelser og voksenuddannelser, skabe beslægtede vilkår for de mange institutioner samt øge det tværgående samarbejde. Derfor omfatter dette forslag også justeringer af erhvervsskolesektoren.

Målsætningen for omlægningerne er også stærkere faglige miljøer, men som vi tidligere har drøftet her i salen under forespørgselsdebatten vedrørende CVU'erne, Centre for Videregående Uddannelser, vil regeringen i de kommende måneder tilrettelægge en proces, som retter frem mod netop fremtidssikring af bl.a. udbydere af de videregående uddannelser samt sikre regionale videnscentre.

Dette lovforslag behandler således ikke den del, men derimod en række konkrete forhold, som får betydning for institutionernes fremtidige daglige virke, herunder de erhvervsrettede uddannelsesinstitutioner samt Centre for Videregående Uddannelser.

Med forårets lovbehandling blev en lang række forhold bragt i orden, mens det blev besluttet, at den endelige styring af de statslige selvejende institutioner først skulle fastlægges, efter at der havde været foretaget en grundig analyse af det eksisterende styringssystem og et muligt fremtidigt styringssystem.

Med dette forslag fastlægges reglerne for bestyrelsens sammensætning i de institutioner, som overgår til statsligt selvejende regi, og for de erhvervsrettede uddannelsesinstitutioner, der i forvejen er selvejende institutioner.

Det betyder, at det fastslås, at bestyrelsen sammensættes efter personers kompetencer, mens medarbejderrepræsentanter og elever sikres pladser i bestyrelserne, hvoraf en ud af to for begge grupper vedkommende har stemmeret.

Samtidig får ministeren hjemmel til at fastlægge en standardvedtægt, som sætter rammerne for bestyrelsesarbejdet, mens institutionen selv kan udfylde rammerne.

Endvidere åbnes der mulighed for, at allerede selvejende institutioner, hvis de måtte ønske det, kan beslutte, at de vil være statsligt selvejende og dermed omfattet af lovgivningen for offentlig forvaltning.

Ligeledes fastlægges med dette lovforslag samarbejdet mellem ministeriet som øverste ansvarlig og den enkelte institution, herunder anvendelsen af nye indsatsaftaler, som kan bruges i situationer, hvor der er opstået problemstillinger på den enkelte institution, således at ministeriet og den enkelte institution kan gå i dialog om, hvorledes problemet løses.

Derudover omfatter lovforslaget en række konsekvensændringer som følge af strukturomlægningen.

Forslaget er, som jeg indledningsvis nævnte, komplekst, hvorfor vi i Venstre ser frem til et konstruktivt udvalgsarbejde, og jeg skal sige, at Venstre støtter forslaget.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg synes nu, der er mange ting, man kunne spørge om her. Men når Venstres ordfører nævner det her om dialog og indsatsaftaler, så vil jeg gerne spørge lidt til det, der også står om ministerens mulighed for at skride ind over for de institutioner, som har en utilfredsstillende uddannelseskvalitet.

Det kan man jo sagtens diskutere om man skal, men grundlaget for det er ligesom at finde ud af, hvad uddannelseskvalitet er, hvad util-